

1 JOHDANTOJA

JOHDANTO: LAURENCY JA HÄNEN TEOKSENSA

1.1 Laurency

¹Nimi Laurency on peitenimi kirjailijalle, joka haluaa jäädä tuntemattomaksi. Kirjallisuudentutkijat eivät salli kenenkään kirjailijan jäädä nimeltä tuntemattomaksi. Niinpä he saavatkin tyytyä sellaisiin kirjailijoihin, joita heillä on. Kuitenkin on hyvin tarmokkaasti puolustettava kirjailijan oikeutta olla tuntematon. Se on jokaisen oikeus vapauden lain mukaan. Niin kuin yksilöllä on ehdoton oikeus rauhaan yksityiselämässään niin kauan kuin hän ei loukkaa toisten oikeutta samaan, on kirjailijalla ehdoton oikeus jäädä nimeltä tuntemattomaksi. Kulttuuriyhteiskunnassa nämä kaksi oikeutta on kirjoitettu perustuslakiin.

²Jos yhteiskunta uskoo voivansa loukata elämänlakeja, saa se myös alistua seurauksiin, minkä todistaja maailmanhistoria on. Jos kirjailijoista tulee oikeudettomia yleistä juoruilua ja väistämätöntä panettelua sekä kirjallisuudentutkijoiden henkistä vakoilua ja ruumiinryöstöä vastaan, voi käydä niin, etteivät he jatkossa ilmoita tietämästään.

³Esoteeriset teokset puolustavat itseään todellisuussisällöllään. Kuka kirjailija on, ei kuulu kenellekään. Kiinnostus henkilöihin ei kuulu asiaan. Uteliaisuus on pahe, joka on vastakohta tiedonhalun hyveelle. Auktoriteettiuskosta on tultava loppu. Jokaisen on itse hyväksyttävä tai hylättävä yksinomaan asiallisin perustein. Jos tähän ei kykene, ei pidä harrastaa esoteerisia opintoja.

⁴Parantumaton inhimillinen uteliaisuus, joka tämän tästä rikkoo ikuista ja kaikkia velvoittavaa vapaudenlakia, on tietenkin tehnyt voitavansa saadakseen tietää, kuka Laurency on. Mutta sitä ei kukaan saa koskaan tietää, ja kaikista arvailuista tulee virheellisiä. Laurencyn todellinen henkilöllisyys ei kuulu kenellekään.

⁵Kaikki Laurencyn kirjoissa esitetyt esoteeriset tosiasiat ja ideat ovat alkuaan planeettahierarkialta (viidennestä luomakunnasta). Tämä ei millään tavalla merkitse virheettömyyden vaatimusta. Kun tieto ilmoitetaan ihmisten välityksellä, on aina olemassa vaara, että se ymmärretään väärin tai esitetään virheellisesti. On ollut mahdotonta kussakin yksittäistapauksessa selostaa, kuinka tosiasiat ja ideat ovat alkuperäisistä lähteistä välittyneet.

⁶Laurencyn töiden julkaisija (tallentaja, muistiinmerkitsijä) ei ole sallinut omia spekulatioita, päähänpistoja, otaksumia, olettamuksia, arvailuja. Riittävä kokemus inhimillisestä viisaudesta on kuitenkin opettanut hänelle, että on monia, jotka uskovat käsittävänsä asian paremmin kuin planeettahierarkia. Tehkööt he sitten niin. Siinä tapauksessa julkaisija sittenkin asettaa planeettahierarkian tiedon etusijalle, jo senkin takia, etteivät sen jäsenet suinkaan katso pitävänsä hallussaan ehdotonta tietoa.

1.2 Laurencyn tavoite

¹Laurency tahtoo orientoida todellisuuteen. Hänen tavoitteensa on tarjota todellisuuden kanssa yhdenmukainen maailman- ja elämäntietämys, kumoamaton työhypoteesi käyttöön otettavaksi päivänä, jolloin siihenastiset katsomukset ovat osoittaneet pitämättömyytensä. Siten hän tahtoo tehdä ihmisille mahdolliseksi ajatella yhdenmukaisesti todellisuuden kanssa, niin pitkälle kuin tämä ylipäättään on ihmisille mahdollista.

²Laurency tahtoo vapauttaa kaikista vallitsevista teologisista, filosofisista ja tieteellisistä ideologioista (ideologia sanasta idios = oma, logos = oppi), tehdä lopun emotionaalisesta illusiivisuudesta ja mentaalista fiktiivisyydestä, elämäntietämättömyyden loputtomasta spekulatiivimmasta, osoittaa, että ne mielikuvitusrakennelmat, jotka tähän saakka ovat saaneet harhauttaa ihmiskuntaa, ovat pitämättömiä. Niin teologit kuin filosofit, mystikot,

okkulttistit ja selvännäijät ovat harhautuneita. Kaikilla heillä on eri käsityksensä todellisuudesta. Mutta todellisuus on yksi, eikä kunkin oma mielipide.

³Laurencyn tehtävä ei ole perustaa uutta esoteerista ”koulua”, ei myöskään opettaa mitään meditaatiomenetelmää korkeamman tajunnan hankkimista varten.

⁴Laurency opettaa vähän uutta. Useimmat tosiasiat on julkaistu aiemmin, joskin toisessa muodossa. Laurencyn tehtävä oli alasmitoittaa tieto alemmalle tasolle, niin että siitä tuli ymmärrettävä myös käsiteajattelulle. Vuoden 1920 jälkeen välittyi kaikki uusi 45-minän D.K.:n kautta (opettaja planeettahierarkian toisesta departementista) ja välittyi edelleen, kunnes planeettahierarkia saa takaisinkutsun.

⁵Sitä, mitä toiset 45-minät oppilailleen opettavat, ei saateta julkisuuteen. Ne, jotka uskottelevat saaneensa tietoja planeettahierarkialta (mikä yleistyy), ovat yksinkertaisesti pettureita.

⁶Julkaisija on täysin selvillä siitä, että hänen yrityksensä tarjota ihmiskunnalle vakaa pohja jalkojen alle ja lähtökohdaksi, järkkymätön tiedollinen perusta, saa itsepintaista vastustusta kaikkien niiden taholta, jotka ovat jo takertuneet johonkin lukemattomista idiologioista. Mutta hän on varma siitä, että ”koska se oppi, jota me (planeettahierarkia) julistamme, on ainoa oikea, on sen lopulta päästävä voitolle”, kestävä se kuinka monta vuosisataa hyvänsä.

1.3 Laurencyn teokset

¹Laurencyn ensimmäisen teoksen, *Viisasten kivi* (VK), tavoitteena oli orientoida ensiminään sen maailmoissa. Hänen toisen teoksensa, *Tieto todellisuudesta* (TT), päätavoitteena oli antaa yksinkertaistettu esitys hylozooisesta mentaalijärjestelmästä, tulevaisuuden ajattelun ja tieteen perustasta.

²Esillä oleva työ, *Ihmisen tie* (IT), selostaa yksilön tajunnankehitystä neljännen, viidennen ja kuudennen luomakunnan halki. Se luo yleissilmäyksen tielle, jota ihminen on kulkenut ja jota hänen on yhä kuljettava, ennen kuin hän on saavuttanut kaikille monadeille (ikiatomeille) vahvistetun päämäärän. Alaosasto *Hylozoiikan maailmankatsomuksesta* antaa muutamia perustavia tosiasioita kosmisista maailmoista ja aurinkokunnasta sekä monadin kohtaloista siitä lähtien kun se tuotiin kaaoksesta kosmokseen.

³IT tahtoo kahden ensimmäisen teoksen tavoin auttaa etsijää selviytymään eksytyksen ajallamme ja löytämään tien viidenteen luomakuntaan, joka on niin tiedon–viisauden kuin myös rakkauden–ykeyden valtakunta.

⁴Nämä Laurencyn kolme pääteosta ovat itse asiassa yhden ja saman työn kolme osaa. Esillä oleva IT on jatkoa teoksille VK ja TT. Muut julkaistut tai vielä julkaisemattomat Laurencyn teokset on pidettävä näihin kolmeen liittyvinä kommentaareina tai lisäselityksinä.

⁵Tämä esoteriikan esitys riittää orientoimaan todellisuuteen ja antamaan pysyvän perustan elämäkatsomukselle. Laurencyn kirjat sisältävät sen, mitä oikea elämään orientoituminen, tarkoituksenmukainen elämä fyysisen maailman sivilisaatioasteella vaatii, sillä siitä on kysymys, ei siitä, että järkeilemme kaikesta elämänmenolle epäolennaisesta.

⁶Laurencyn teoksia ei siis ole tarkoitettu antamaan aineistoa jatkospekulaatiolle, mikä johtaisi vain uusiin eksyttäviin mielikuvituksen ajatusrakennelmiin. Esoteerikko hyväksyy ylifyysisiä ideoita ja tosiasioita vain viidennessä luomakunnassa olevilta, ainoilta joilla on tietoa todellisuudesta.

⁷Laurencyn teokset ovat uusi yritys esittää esoteriikka käsitettävässä muodossa aikamme filosofeille ja tiedemiehille ajatustapoineen, vanha tieto uudessa muodossa. Enempää ei voi tehdä; käsittämisen täytyy käydä ymmärtämisen edellä. Aikamme koulutetut voivat käsittää Laurencyn sanoman, mikäli he vaivautuvat ja yrittävät käsittää. Kaikki tämä on täysin itsestään selvää, mutta kokemus osoittaa, ettei sitä voi tarpeeksi usein sanoa. Useimmat lukevat niin etteivät he tiedä, mitä ovat lukeneet, useimmiten ymmärtäneet vain osan, usein väärinymmärtäneet osan. Useimmat eivät näytä koskaan oppineen lukemaan ja ajattelemaan lukemaansa. Liian monet ovat ymmärtäneet niin vähän ykseydestä puhumisesta, että sana

”ykseys” merkitsee heille samaa kuin sana ”rakkaus” (aivan liian väärinkäytetty sana keltavataksessa tässä yhteydessä).

⁸Laurencyn kirjoituksissa käsiteltäväksi otettu esoteerinen tieto on jo eksoteerista; se on perusluonteista eli alkeistietoa. Se on esoteerista vain siinä suhteessa, että se on kerran ollut varattuna esoteerisia tietokuntia varten, koska ihmiskunnalta ovat puuttuneet kaikki edellytykset käsittää todellista tietoa. Varsinaisessa merkityksessä se lakkaa olemasta esoteerista samalla kun se saatetaan julkisuuteen. Kun ihmiskunta tahtoo kuunnella sanomaa, se on siten eksoteerista.

⁹Laurencyn teoksissa on enemmän kuin tarpeeksi todisteita sisällön yhtäpitävyydestä todellisuuden kanssa. Todisteet ovat saadussa mahdollisuudessa selittää todellisuusongelmia. Tietenkin vaaditaan, että lukija muokkaa luetun. Laurencyn kirjoja ei ole tarkoitettu luettavaksi kertaalleen, jonka jälkeen ne asetetaan hyllylle. Silloin voi yhtä hyvin jättää ne lukematta. Jos niitä tutkitaan siten, että niiden sisältö tulee eläväksi ja selkeyttää yhä enemmän käsiteltyjä ongelmia, ne täyttävät tarkoituksensa. Tämän julkaisija voi sanoa omasta kokemuksestaan.

¹⁰Laurencyn teokset ilmestyvät ilman mitään hyväksymisen vaatimusta tai pyyntöä. Jääköön jokaisen asiaksi omalla vastuullaan itse tarkistaa tiedon oikeellisuus, hyväksyä tai hylätä. Laurencyn teoksissa niin kuin kaikissa muissa esoteerisissa teoksissa esiintyvät virheet ovat väistämättömiä ja johtuvat ”inhimillisestä tekijästä”.

¹¹Laurencyn järjestelmä ei ole dogmaattinen järjestelmä, vaan tilapäisjärjestelmä, joka aikaan (kaikkien järjestelmien tavoin) korvataan paremmalla. Se ei tahdo olla muuta kuin ”työhypoteesi”. Se ei voi eikä saa olla dogmijärjestelmä. Uudet järjestelmät puolustavat olemassaolo-oikeuttaan ylivoimaisuudellaan eri suhteissa: sisältävät useampia ideoita ja tosiasioita; ovat paremmin ihmiskunnan yleistä todellisuuskäsitystä ja tieteen lopullisesti hyväksymää terminologiaa vastaavia; mahdollistavat täsmällisemmän todellisuuskäsityksen; soveltuvat paremmin helpottamaan käsittämistä ja ymmärtämistä.

1.4 VK ja TT

¹Laurencyn VK:n esoteerinen maailmankatsomus syntyi kolmesta syystä: oikaisemaan eri teosofien ja muiden okkultistien riittämättömät ja osittain erehdyttävät esitykset; tuomaan käytäntöön käyttökelpoisen länsimaisen terminologian; painottamaan erityisesti kolmea todellisuusaspektia.

²VK:n esoteerisen elämäntutkimuksen oli tarkoitus perehdyttää ihmiskunta käsitteeseen elämänlaki ja laskea perusta uudelle monipuoliselle elämään orientoitumiselle. Ilmiönä elämänlaki on tosin aina ollut olemassa, mutta sille ei ole ollut erityistä termiä länsimaisessa elämäntutkimuksessa.

³VK koostuu aforismeista, jotka on punottu yhteen kokonaisuudeksi, jossa melkein jokainen virke on meditaation tulos. Joka ei tätä näe, ei myöskään ymmärrä ”rivien välissä” olevaa sisältöä. Se on kirja, joka tiivistää useampia satoja. Tarkoitus oli myös osoittaa, kuinka kirjoja on kirjoitettava, ei niin kuin useimmat kirjat täyteen itsestäänselvyyksiä, latteuksia, arkipäiväisyyksiä ja ideoiden suurimmalla mahdollisella laimennoksella. Mutta sillä vaatimuksella kuolisivat kai useimmat kirjailijat ja kustantajat nälkään; vahinko ei kaikeksi olisi kovin suuri. Anteeksi vain huomautus, mutta joskus on kiinnitettävä lukijan huomio siihen, että on kirjoja, joita pitää tutkia, ei vain lukea. On todella kirjoja, joiden kanssa ei tule koskaan valmiiksi; ainakaan julkaisija itse ei ole koskaan lopettanut Laurencyn teosten lukemista. Hän löytää yhä enemmän jokaisen läpikäynnin yhteydessä ja saa aineistoa jatkomeditaatiolle.

⁴TT on vain yksityiskohtaisempi kommentti VK:lle, joka on itse perusta. TT luo yleiskatsauksen esoteeriseen maailmankatsomukseen ja antaa tarpeellista kritiikkiä filosofialle ja okkultismille.

1.5 IT

¹Ensimmäinen osa tässä todellisuusongelmia koskettelevassa sarjassa oli VK ja toinen osa TT.

²IT on lähinnä jatkoa kahdelle edelliselle, VK:lle ja TT:lle. Osoittautui yhä tarpeellisemmaksi vielä perusteellisemmin valottaa niitä perusongelmia, jotka ihmiskunnalle yleisesti katsoen vaikuttavat olevan vieraita, joskin kehitys on johtanut siihen, että nykyisin useimmat voivat käsittää sen, mikä menneinä vuosisatoina oli vain eliitin käsitettävissä.

³IT on yritys poistaa käsitevilliytyminen mentaaliajattelusta, selvittää ihmisen tajunnankehityksen eri vaiheet, selvittää ero sivilisaation ja kulttuurin välillä, kaikki, mistä useimmat eivät ole mitään oivaltaneet.

⁴Terminologia on sama kuin Laurencyn aikaisemmissa teoksissa käytetty. VK:ssa annettua matemaattista nimistöä sovelletaan myös tässä teoksessa. Se on ainoa täsmällinen tapa ilmaista eri maailmojen, ainelajien, verhojen jne. keskinäiset suhteet. Perinteelliset nimitykset ovat osoittaneet aiheuttavan auttamatonta käsitesekaannusta ja helpottavan asiasta tietämättömien epäselvää löpöttelyä.

⁵IT:n tarkoitus on antaa se yleinen orientointi, jota kokelas tarvitsee valmistautumiselleen oppilaisuuteen, mikä on edellytys toisminäksi tulemiselle. Tämä orientointi koskee lähinnä toisminä todellisuuskäsitystä sellaisena kuin sen voi esittää mentaalisilla käsitteillä. Essentiaaliminänä yksilö saa tietenkin ajatella joka suhteessa uudelleen, myös alempien maailmojen suhteen. Kausaaliminä näkee sen, minkä ensiminä yrittää käsittää.

⁶Tämän esoteerisen todellisuustiedon kolmannen osan myötä voidaan tämän yleisen perusorientoitumisen katsoa olevan riittävä antamaan vision olemassaolosta ja säästämään etsijä vaivalta hakea totuutta filosofiasta, antroposofiasta, joogasta ja kaikenlaisesta okkultisesta kirjallisuudesta.

⁷Siten ihminen on saanut vakaan tiedollisen perustan, jolla seisoa ja jolta lähteä. Hän on saanut tietää kaiken, mitä hänen tarvitsee tietää elääkseen mielekästä ja tarkoituksenmukaista elämää fyysisessä maailmassa ja palvellakseen oikealla tavalla ihmiskuntaa, tajunnankehitystä ja ykseyttä.

⁸Hänen ei enää tarvitse puuhailla maailmankatsomusta koskevien ongelmien parissa, vaan hän voi täysin omistautua opin käytäntöön soveltamiselle todellisessa elämässä. Olemme täällä elääksemme ja ratkaistaksemme käytännön elämän ongelmia. Niiden ratkaiseminen on oleellista koko ihmiskunnan kitkattomalle, onnelliselle elämälle.

⁹Meillä on riittävästi poliittisia, sosiaalisia, taloudellisia ongelmia, puhumattakaan tieteellisistä (ennen kaikkea energiaongelma). Tarkasti ottaen emme ole ratkaisseet yhtäkään joka-päiväisen elämän ongelmista: asunto-ongelmaa, vaatetusongelmaa (tarkoituksenmukaisin asu), ravinto-ongelmaa, terveydenhoito-ongelmaa. Myös kasvatus- ja koulutusongelmat ovat ratkaisematta monen muun ohella. Joten kieltämättä meillä on ongelmia, joiden ratkaiseminen on tärkeämpää kuin teorioiden rakenteleminen taivaan sinessä tuntemattomasta, mistä meidän ei tarvitse tietää mitään. Jatkuva kysymyksemme suunnattoman tietämyksen suhteen tulisi kaiketi olla: auttaako se minua elämään?

1.6 Kenelle Laurency kirjoittaa

¹Laurencyn kirjoitukset eivät ole kaikille vaan niille, jotka vaativat selkeästi muotoillun ajatusjärjestelmän perustaksi jatkuvalla menetelmälliselle ja järjestelmälliselle ajattelulle elämäntutkimuskysymyksissä.

²Aina on niitä, jotka kysyvät elämän tarkoitusta, aina on etsijöitä, jotka tahtovat omaksua pitävän maailmankatsomuksen tai pitävän elämäntutkimuksen. Heidän puoleensa Laurency kääntyy toivossa, että hänen teoksensa vastaisivat heidän tarvettaan saada käyttökelpoinen työhypoteesi. Mitään muuta se ei voi olla eikä tahdokaan olla. Se esiintyy ilman vaatimuksia. Kaikkein vähiten se vetoaa herkkäuskoisuuteen, joka on ollut ihmiskunnan kirous. Mikäli

lukija ei hyväksy sisältöä, on hänen jätettävä teos sivuun ja käännättävä niiden filosofien puoleen, jotka paremmin vastaavat hänen älyllisiä vaatimuksiaan.

³Ne, jotka eivät itse oivalla, että tarjottu esoteerinen tieto on korvaamaton, eivät ole sopivia lukijoita, vaan heidän pitäisi odottaa muutamia inkarnaatioita, kunnes he ovat hankkineet niin paljon elämäkokemusta, että he omaavat ainakin käsittämisen edellytykset.

⁴Laurencyn kirjoitukset on tarkoitettu ensisijaisesti niille, jotka ovat kerran olleet esoteeriseen tietokuntaan vihittyjä. Vain he voivat ensimmäisen kosketuksen yhteydessä välittömästi oivaltaa hylozoikan yhdenmukaisuuden todellisuuden kanssa. Mutta hänen kirjoitustensa on myös tarkoitus olla hyväksyttävä työhypoteesi niille filosofeille ja tiedemiehille, jotka tulevaisuudessa etsivät pitävää maailman- ja elämäkatsomusta ja oivaltavat ylifyysisten maailmojen ja valtakuntien olemassaolon.

⁵Laurency ei kirjoita emotionalisteille, ylemmällä emotionaaliasteella (mystikkoasteella) oleville, vaan mentalisteille, jotka osaavat ajatella yhdenmukaisesti todellisuuden kanssa. Tietenkin hänen kirjoituksissaan on paljon tunteelle, mutta se on siellä vain tarkoituksella innoittaa kasvavaan mentaaliseen aktiivisuuteen ja ehkäistä kaikkea emotionaaliseen mässäilyyn kuuluvaa.

⁶Seuraavassa sanotun voidaan katsoa pätevän yleisesti, eikä sitä saa koskaan ottaa ehdottomassa merkityksessä, minkä niin emotionaaliset mystikot kuin mentaalisemmat okkultistit yleensä tekevät ja mikä johtaa orientoimisjärjestelmien dogmatisointiin, niin että ne käsitetään ainoana oikeana, ehdottomana totuutena.

1.7 Laurencyn lukijat

¹Ymmärtävät lukijat oivaltavat, että Laurencyn kirjoitukset käsittelevät todellisuusongelmia niin kuin esoteerikot käsittävät ne, heidän näkemystään olemassaolosta, niiden oppia, jotka ovat kerran olleet esoteeriseen tietokuntaan vihittyjä. Nämä ongelmat eivät ole kaikille, vaan yksinomaan niille etsijöille, jotka etsivät kunnes löytävät sen, minkä he kerran aiemmassa inkarnaatiossa ovat oivaltaneet olevan oikeaa tietoa todellisuudesta.

²Niin vähän vaikuttavat TT:n lukijat ymmärtäneen sisällöstä, etteivät he ole oppineet erottamaan esoteeriikkaa ja eksoteerista oppia, tietoa todellisuudesta ja filosofien, tiedemiesten ja historioitsijoiden mielikuvituspekulaatioita. Heille on täytynyt kertoa, että kirjan seitsemästä osasta neljä ensimmäistä sisältävät tiedon, ja että kolme viimeistä osaa eivät sisällä tietoa vaan vallitsevien käsityksen kumoamisen. Monille lukijoille on myös tunnusomaista, että he hyppäävät neljän ensimmäisen osan yli tutkiakseen kolmea viimeistä.

³Melkein kaikki Laurencyn julkaisijan käymä kirjeenvaihto lukijoiden kanssa on koskettanut luetun väärinkäsittämistä. He löytävät ristiriitaisuuksia, jotka heidän hieman harkittuaan pitäisi oivaltaa näennäisiksi. Esoteriikka sisältää monia paradokseja, kirjaimen orjille ja rikkiviisaudelle käsittämättömiä. Heidän pitäisi harkita järkisääntöä, ettei pidä puuttua siihen, mikä on itselle käsittämätöntä. Jokin mahdollisuus ”intuitioon” (alitajunnan automaattiseen yhdistelyyn) täytyy olla.

⁴TT:n antama suunnattoman yksinkertaistettu esitys esoteriikasta (visio todellisuudesta) pyrkii myös vapauttamaan etsijät tuhlaamasta aikaansa vanhempaan kirjallisuuteen. Sen sijaan se käsitetään väärin, ikään kuin tarkoitettuna kannustamaan okkultismin, filosofian ja joogan opintoihin. Kokelaat ovat VK:sta saaneet tietää kaiken, mitä he tarvitsevat toteuttaakseen elämän tarkoituksen nykyisessä inkarnaatiossaan. Elämisen sijaan he rupeavat spekuloimaan ja kuvittelemaan. On ilmeisesti liian rasittavaa harjoittaa palvelua ja pyrkiä ymmärtämään ihmisiä ja oppia rakastamaan esiin heissä oleva paras.

1.8 Järjestelmät

¹Järjestelmät on kaiken ajattelun perusta. Kaikki käsittäminen käy yleisestä yksittäiseen, ja tämä yleinen on itse järjestelmä. Järjestelmä tekee mahdolliseksi asettaa tosiasiat oikeaan yhteyteen, on oikean yhteyden kriteeri.

²Tieteessä hypoteesia voi käyttää selityspäätteena, kunnes sen voi korvata paremmalla. Tieteellinen pragmatismi ei nimittäin tajua käsitettä annetussa määritelmässään ehdottomana tiedollisessa suhteessa, ehdottomasti yhtäpitävänä todellisuuden kanssa (koska emme ole tutkineet todellisuutta), vaan tarkoituksenmukaisena (kelvollisena selityksenä toistaiseksi). On selvää, että senkaltaiset fiktioista kootut järjestelmät jäävät tilapäisjärjestelmiksi.

³Filosofia on asettanut tehtäväkseen vahvistaa totuuden, tiedon todellisuudesta. Monet filosofit rakentavat tieteen tilapäisten hypoteesien järjestelmille, mutta niin ei voi tehdä, koska hypoteesit vaihtuvat päivä päivältä. Pitävää näkemystä tai tietojärjestelmää ei voi ylipäätään rakentaa hypoteeseille tai rakenteille, joihin hypoteeseja sisältyy. Siitä ymmärtää kuinka mahdotonta filosofien on ollut ja on ratkaista tiedon ongelmia fiktiojärjestelmillään. Filosofien erehdys on ollut, että he ovat lähteneet perusteista, jotka kukin erikseen ovat olleet uskonnollisia joita on ollut mahdoton todistaa, mutta joita on pidetty loogisina.

⁴Joko tiedetään tai ei tiedetä. Todellinen filosofia ei tunne mahdollisuutta tai todennäköisyyttä. Jokainen spekulatio, oletamus, arvaus, otaksuma on siinä täysin mahdoton. Lukijoita ehkä kiinnostaa tietää, että tämä on myös planeettahierarkian näkökanta. Se katsoo, että ihmisen on parempi olla skeptikko (agnostikko, ei antimetafyysikko) kuin uskova, että herkkäuskoisuus on ollut ihmiskunnan kirous, että kaikki eksoteeriset uskonnot (ei esoteerinen uskonto, joka on yksi ja jakamaton, viisauden ja rakkauden uskonto) ovat elämään sopimattomia, ettemme sanoisi elämäntähtämiä. Vasta sitten kun eri uskonnot pääsevät yksimielisyyteen siitä, että rakkaus on ainoa olennainen asia missä tahansa uskonnossa (eivät teorit), mikä merkitsee universaalisen veljeyden julistamista, vasta sitten ne ovat totia, ja silloin ne ovat yksi ainoa uskonto.

⁵Jotta ihmisestä ei tulisi kaikenlaisten tarpeettomien profeettojen harhauttamisen uhri, hänen on välttämättä hankittava vakaa tiedollinen perusta lähtökohdaksi. Ainoa mahdollinen perusta on lopullisesti vahvistetut tosiasiat, jotka on koottu loogisesti kestäväan ajatusjärjestelmään, joka selittää kaiken olennaisen ja osoittautuu pitäväksi myös todellisessa elämässä. Sellaisen perustan hyödyllisyys antaa, koska sen tietojärjestelmä on yhdenmukainen todellisuuden kanssa, niin pitkälle kuin tämän toteaminen lainkaan on mahdollista neljännen luomakunnan yksilöille. Tämä tieto on planeettahierarkian lahja ihmiskunnalle. Jokaisen on velvollisuus itse tarkistaa sen kestävyys, eikä hyväksyä sitä sokeasti uskoen. Muuten ei koskaan voita itseluottamukselle ja itsemääräävyydelle välttämätöntä varmuutta.

JOHDANTO: ESOTERIIKASTA

1.9 Esoteriikka on tieto todellisuudesta

¹Tajunnankehitys, tiedon tavoittelu, ilmeni keskiajalla yrityksissä selittää olemassaoloa ja elämän tarkoitusta nk. pyhien kirjoitusten avulla. Kun sitten 1700-luvulla yleisesti oivallettiin tämän tien olevan tukossa ja ryhdyttiin sen sijaan järjestelmällisesti tutkimaan luontoa ja hankkimaan tietoa ainakin fyysisestä maailmasta, merkitsi tämä suurta edistysaskelta. Vielä on saatava selville, ettei tämä tieto riitä, koska on olemassa ylifyysinen todellisuus. Vasta sitten esoteerista tietoa opiskellaan metodisesti ja järjestelmällisesti ja löydetään oikeat ratkaisut siihen saakka ratkaisemattomiin kysymyksiin.

²Seuraava kohta Sinnetin teoksen *Esoteric Buddhism* johdannossa voi antaa ensi käsityksen siitä, mitä esoteriikka käsittelee.

³”Eurooppalainen filosofia, käsitelkään se sitten uskontoa tai puhdasta metafysiikkaa, on niin kauan ollut tottunut epävarmuuden tunteeseen spekulatioissa, jotka ylittävät fyysisen kokemuksemme rajat, että harkitsevat ajattelijat tuskin enää tunnustavat ehdotonta totuutta henkisistä asioista tavoittelunsa kohtuulliseksi päämääräksi. Mutta Aasiassa ovat toiset ajattelusuunnat päässeet oikeuksiinsa. Salaista oppia pitävät sen kannattajat, niin kuin myös monet muut, jotka eivät ole koskaan odottaneet saavansa tietää siitä enempää, kuin että sellainen oppi on olemassa, luotettavan tiedon antoisana lähteenä, josta kaikki uskonnolliset ja filosofiset totuudet ovat ammentaneet omaamansa totuuden ja jonka kanssa jokaisen uskonnon on oltava yhdenmukainen, jos se rohkenee väittää olevansa jonkinlainen totuuden ilmaus.”

⁴Esoteriikka on planeettahierarkialta tuleva, olemassaoloa, elämän tarkoitusta ja päämäärää käsittelevä tosiasioista ja ideoista koostuva mentaalijärjestelmä. Platoninen ideain maailma (kausaalimaailma), jonka äärimmäisen harvat toistaiseksi ovat saavuttaneet, antaa meille tietoa inhimillisistä maailmoista. Korkeampien maailmojen pallomuistit antavat tietoa myös näistä. Siihen saakka, kunnes yksilö on saavuttanut korkeampien valtakuntien maailmat, hänen on kuitenkin turvauduttava siihen, mitä sanansaattajat näistä korkeammista valtakunnista opettavat.

⁵Tiedon ylifyysisestä todellisuudesta saa joko opettajalta planeettahierarkiasta tai yksilö saa sen itse tultuaan kausaaliminäksi tai essentiaaliminäksi. Ihminen itse ei voi hankkia tietoa todellisuudesta, mutta hän voi hankkia niin paljon järkeä, että hän voi ottaa vastaan tiedon viidennessä luomakunnassa olevilta ja oivaltaa sen oikeaksi. Mutta kaikki eivät ole vielä hankkineet niin paljon järkeä. Yli puolelle ihmiskunnasta ei tieto tällä aionilla koskaan voi olla muuta kuin sokeaa uskoa.

⁶Inhimilliset spekulatiot eivät voi koskaan olla muuta kuin illuusioita ja fiktioita. Jos tieto voitaisiin saada spekuloidulla, se ei olisi esoteerista (ihmiselle saavuttamatonta). Okkultismi eli esoteerisilla tiedoilla spekulointi ei ole esoteriikkaa. Selvänäkö ei ulotu edes mentaalimaailmaan, uskoivatpa sen profeetat näkevänsä mitä tahansa.

⁷Esoteerinen maailman- ja elämänkatsomus on ainoa yhdenmukainen todellisuuden kanssa. Kaikki muut ovat subjektiivisia ajatusrakennelmia ilman todellisuusarvoa. Maailmankatsomus on kausaaliminuukusten ja elämänkatsomus essentiaaliminuukusten työtä, molempien kategorioiden ollessa muinaisista esoteerisista tietokunnista lähtöisin.

⁸Esoteriikkaa opetettiin esoteerisissa tietokunnissa aina Atlantiksen ajoista lähtien. Se oli tiedettä, jota ei voitu ymmärtää oikein ilman erityistä astettaista koulutusta inkarnaatiosarjan aikana. Esoteriikka oli vain niille, jotka olivat saavuttaneet korkeamman emotionaaliasteen: omaksuneet kyvyn vaieta, ymmärtää eikä väärinymmärtää, jotka ehdottomasti kieltäytyivät käyttämästä tietoa energioista (tietoa ”magiasta”) omaksi hyväkseen.

⁹Meidän aikanamme, vuodesta 1875, on osa tätä tietoa saanut tulla eksoteeriseksi, osa, jota opetettiin kolmella alimmalla asteella. Muu tieto annetaan edelleen vain planeettahierarkian oppilaille.

¹⁰Yritykset levittää esoteerista tietoa kohtaa vastarintaa useilta tahoilta. Katolisissa maissa vastustaja on kirkko. Pohjoismaissa se on pääasiassa tiede, joka idiotisoi ihmiset puhtaaseen fysikalismiin yrittämällä pelkistää kaikki tajunnanilmiöt yksinomaan fysiologisiksi ilmiöiksi. Niin lääketiede kuin psykologia vastustavat kaikin tavoin esoteriikan ideoita ja tosiasioita. Mutta tieteelliset löydöt tulevat lähitulevaisuudessa osoittamaan niiden täydellisen harhautuneisuuden. Fysikalismi maailmanselityksenä tulee osoittamaan pitämättömyytensä kaikissa suhteissa.

1.10 Totuuden etsijät

¹On erotettavissa kahdenlaisia etsijöitä: ne, jotka vaistomaisesti etsivät menettämäänsä tietoa, joka heillä on alitajunnassaan piilevänä ja ne, jotka kaikkien aikojen filosofien tavoin etsivät hyväksyttävää mentaalijärjestelmää, maailmankatsomusta, joka antaa heille selityksen olemassaolosta ja vastaa heidän mahdollisuuttaan käsittää todellisuutta. Esoteriikka kääntyy ”kadotettua mestarinsanaa” etsivien puoleen. Muilta puuttuu käsittämisen edellytykset ja he pitävät esoteriikkaa mielikuvitusjärjestelmänä.

²Totuutta eli todellisuustietoa ei voi kukaan ihminen löytää. Se on lahja viidennessä luomakunnassa olevilta. Me voimme vain todeta sen yhdenmukaisuuden todellisuuden kanssa, koska se järkevästi selittää tuhansia muuten selittämättömiä ilmiöitä ja antaa verrattomasti ylivoimaisen elämänymmärtämyksen.

³Totuus ja todellisuus ovat sama asia. Ihmiskunnan todellisuuskäsityksestä voi tehdä johtopäätöksen sen totuusarvosta. Enin osa siinä on valhetta. Tulevalle esoteerikolle on tunnusomaista, että hän on kiitollinen myös niin kutsutuille julmille totuuksille: totuuksille, jotka hajottavat koko hänen emotionaalisen illuusiomaailmansa ja mentaalisen fiktiomaailmansa, joista hän siihen saakka ”on elänyt”. Todellisuus ei ole sellainen kuin hänelle on kerrottu ja mihin hän on uskonut, vaan jotakin täysin muuta, filosofian ja tieteen ulottumattomilla. Nämä kuuluvat fyysiseen maailmaan. Astuessaan sen ulkopuolelle he haparoivat pimeässä. Yksi vielä kovempi isku monelle on se julma totuus, että historian muusa on tarinankertoja eikä mikään totuudentodistaja. Myös tässä suhteessa tulevan esoteerikon on ajateltava uudelleen. Hän kykenee siihen, koska nämä totuudet ovat hänen menneiden inkarnaatioidensa luomassa alitajunnassa. ”Tieto on uudelleen muistamista.” Sen ymmärtää, minkä tunnistaa.

⁴Esoteriikka avaa täysin uusia lähtökohtia tajunnalle. Mentaalielämällä sen alasmitoitettuine kausaali-ideoineen on kuitenkin moniin aivan liian suuri teoreettinen vaikutus, jolloin he unohtavat elää ihmiskunnassa sen ongelmien parissa. He unohtavat elää teoretisoidakseen sen sijaan, ja ideat saavat korvata elämän.

1.11 Oppilaat

¹On yksilöitä, jotka (tietämättään) epäitsekästä palvelevat planeettahierarkiaa, ihmiskuntaa, evoluutiota ja ykseyttä. He ovat enimmäkseen itsenäisiä työntekijöitä, mutta heitä esiintyy myös kaikissa organisaatioissa.

²Useimmat on kerran olleet vihittyjä johonkin planeettahierarkian esoteerisista tietokunnista. Monet heistä ovat tietämättään planeettahierarkian oppilaita. On nimittäin niin, että yksilö tulee tietoiseksi oppilaisuudestaan vain kolmessa inkarnaatiossa. (Kerran oppilas aina oppilas.) Välillä olevissa inkarnaatioissa yksilö saa omaksumallaan ”esoteerisella vaistolla” itse löytää oikean elämäntehtävänsä hankkiakseen itsetoteutuksen lain mukaisesti tarvittavia ominaisuuksia ja kykyjä.

³Kun yksilö kolmannen kerran tulee tietoiseksi oppilaisuudestaan (hyväksytään ikään kuin uudelleen oppilaaksi), on hänellä edellytykset hankkia täysi kausaalinen tajunta ja tulla kausaaliminäksi.

⁴Oppilaisuudessa on kuusi eri astetta: kuudes tuo mukanaan täyden jäsenyyden planeettahierarkiaan. Riippuu yksilöstä itsestään kuinka monta inkarnaatiota hän haluaa käyttää tähän lopulliseen päämäärään. Voidakseen tulla hyväksytyksi vaaditaan, että yksilö on saavuttanut mentaaliasteen ja korjannut lähes loppuun huonon kylvönsä. On erityisiä korjuuinkarnaatioita, joissa yksilö nopeasti suorittaa keräämänsä huonon kylvön. Nämä tulkitaan aina väärin. Näin tekevät erityisesti ulkopuoliset, jotka osaavat arvioida kaiken ja joiden arvailut otetaan tosiasioina. Tavallista, päivittäistä tyhmyyttä.

JOHDANTO: ARVOSTELUKYVYSTÄ

1.12 Tutki itse!

¹Suurin, perustavin looginen ja psykologinen erehdys, johon melkein jokainen tämän tästä syyllistyy, on arvostella jokin asia ilman omaa tutkimusta. Tämä erehdys on inhimillisen surkeuden perusta.

²Kenelläkään ei ole loogista oikeutta lausua arvosteluja sellaisesta, mitä ei ole itse tutkinut. Jos ei ole mahdollisuutta, tilaisuutta, kykyä tutkia itse, saa luopua lausumasta arvosteluja. Jos tämä sääntö huomioitaisiin, häviäisi pikavauhtia suunnaton määrä illuusioita, fiktioita, kaikenlaisia dogmeja, ihmiset vapautuisivat yli 90 prosenttisesti kaikista niistä valheista, joita he ovat sokeasti hyväksyneet.

³Tämän kirjoittaja lukee todelliseksi ansiokseen sen, että hän on itse tutkinut kaiken, mistä on yrittänyt muodostaa käsityksen, kiitollisena sille filosofiselle koulutukselle, joka selkeytti ajatussäännön, ettei saa hyväksyä mitään ilman riittävää perustetta. Siihen eivät oikeudenkäyntipöytäkirjat riittäneet. Sillä niin kuin jokainen tuomari tietää, ei tuomioistuin voi vahvistaa totuutta. Sen on tuomittava indiisien ja toisten todistajanlausuntojen perusteella. Aivan liian monta virheellistä tuomioita langetetaan päivittäin, jotta voitaisiin nojautua tuomiolauselmaan. Esoteerikko ei tee sitä koskaan.

⁴Totuuden pyhä henki tuomitsee kaikki, jotka lausuvat arvosteluita ilman omaa tutkimusta. Kenelläkään ei ole oikeutta siihen.

⁵Joka sanoo ”senhän tietävät kaikki”, ”siitä ovat kaikki auktoriteetit yksimielisiä”, ”sen on tiede kauan sitten vahvistanut” jne. ei missään tapauksessa ole ainakaan esoteerikko, sillä sellainen ei saa lausua arvosteluita sen mukaan, mitä sanotaan, mitä oletetaan, mitä uskotaan, mitä väitetään, mistä kaikki ovat yksimielisiä, minkä yleinen mielipide tietää jne.

⁶Maailmanopettaja (bodhisattva, myöhemmin buddha) Gautama korosti oppilailleen ennen kaikkea terveen järjen hankkimisen tärkeyttä ja sitä, ettei hyväksy mitään mikä sotii suoraan tätä vastaan. Meidän aikanamme on 45-minä D.K. esittänyt tarkemmin buddhan kehotuksen. Hän huomauttaa kolmesta eri asenteesta vihkimättömien käsityksessä: saadut esoteeriset tosiasiat voidaan nähdä mielenkiintoisina ja mahdollisina hypoteeseina vahvistusta odottaen; ne voidaan hyväksyä, koska tunnetaan luottamusta tiedonantajaa kohtaan; ne voidaan hylätä mielikuvituksellisina, vailla tarkistamisen mahdollisuutta ja tarkoituksettomina.

⁷Näistä kolmesta asenteesta hän katsoo ensimmäisen olevan ainoa järkevä, koska se antaa etsijälle mentaalisen yksityisyyden ja valmiuden hyväksyä sen, mikä kriittisessä tutkimuksessa näyttää mahdolliselta ja todennäköiseltä, samalla kun se suojelee kritiikittömältä herkkäuskoisuudelta, joka on ollut ihmiskunnan kirous, ja kritiikittömältä auktoriteettiuskolta, joka on herkkäuskoisuutta lähellä.

⁸Tämä järjestelmä, joka on osoittanut pitävyytensä kaikissa suhteissa, hyväksytään ja sitä käytetään, kunnes se korvautuu vielä paremmalla.

1.13 Älä koskaan hyväksy mitään ilman riittävää perustetta!

¹Todella ”sivistyneen” ihmisen merkki on, ettei hän ole heti valmis sanomaan mieli-pidettään, vaan odottaa, kunnes tietää, mistä on kysymys ja kunnes hän on perehtynyt saatavilla oleviin tietoihin. Hän on oivaltanut, että on paljon sellaista, mikä on ihmisen arvostelukyvyn yläpuolella. Hän tietää paljon ja kuitenkin niin loputtoman vähän. Tämä oivallus herättää aidon nöyryyden tehden mahdottomaksi tavallisen itsetehostuksen, jota esiintyy ennen kaikkea huomattavimmilla auktoriteeteilla.

²Mikään ei kuitenkaan ole tunnusomaisempaa kaikille niille ihmisille, jotka eivät ole saaneet perusteellista koulutusta tavallisessa loogisessa päätelmäajattelussa, kuin että heillä on valmis mielipide, ennen kuin he ovat tutkineet saatavilla olevat tiedot tai edes tietävät mistä on kysymys. Ihmiset lausuvat mielipiteensä kaikesta, mistä he eivät todellakaan voi tietää

mitään, oivaltamatta edes, että arvosteluun tarvitaan tosiasioita. He tyytyvät johonkin tuulesta temmattuun olettamukseen. Siksi melkein kaikki heidän lausuntonsa ovatkin virheellisiä heidän selvittäessään jotakin, mikä on nykyisen oman kokemuksen ulkopuolella.

³Milloinka he oppivat yksinkertaisimman, mitä perusteellisimman järkiperiaatteen: ettei koskaan hyväksy mitään ilman riittävää perustetta? Auktoriteettiusko ei ole mikään riittävä peruste. Yleisen mielipiteen käsitys, lehtitiedot, toisten väitökset, eivät ole mikään riittävä peruste. Dogmaatikolle on tyypillistä, että hän kieltäytyy puuttumasta toisin ajattelevien todisteisiin. Hän tietää, mikä on oikein ja että toiset ovat väärässä.

⁴Tämä vaikuttaa typerältä jokaiselle, joka on tutkinut tätä kaikille ominaista välitöntä taipumusta kaikissa ikäluokissa, kaikenlaisissa ryhmissä (poliittisissa, sosiaalisissa, taloudellisissa, teologisissa, filosofisissa, tieteellisissä jne.). Typeryys on sitä, että luulee tietävänsä.

⁵Harvat ihmiset ovat oppineet erottamaan, mitä ymmärtävät ja minkä vain uskovat ymmärtävänsä, oppineet oivaltamaan, mitä voivat ja mitä eivät voi ymmärtää yleisesti elämän suhteen. Tämä edellyttää kieltäytymistä hyväksymästä sellaista, mitä ei täydellisesti käsitä. Sillä asenteella ei olisi hyväksytty tavanomaisia mielipiteitä ja katsantotapoja. Niistä vapautuminen jälkeenpäin ei ole kovinkaan helppoa.

⁶Tätä parantumatonta sairautta, johon kuuluu, että luulee tietävänsä, käsittävänsä ja ymmärtävänsä, että uskoo päähänpistoihin ja mielijohteisiin, esiintyy myös okkulttisteilla, minkä vuoksi suurin osa heidän julistamastaan on otettava aimo annoksella skepsistä. Vielä on loputtoman paljon tiedettävää, niin loputtoman vähän me tiedämme, niin loputtoman monia tosiasioita vielä tarvitsemme voidaksemme lausua oikeita arvosteluita mistään, niin pian kuin on kyse jostakin muusta kuin tietoon saamamme sananmukaisesta lainaamisesta. Omat sanat ovat useimmiten erehdyttäviä sellaisen suhteen, mikä vaatii täsmällistä muotoilua.

⁷Yleiseen arvostelukyvyyttömyyteen kuuluu, että ihmiset saatuaan oppia ajattelemaan uskovat, että he ovat itse huomanneet kuinka on ajateltava ja pitävät itseään hyvin älykkäinä ja merkillisinä. Mutta useimmat ihmiset eivät ajattele itse, vaan toistavat sitä, minkä ovat jossain suhteessa käsittäneet. Joskus he lainaavat jotakin auktoriteettia, mutta he eivät välitä, mistä he muutoin ovat saaneet tajuntansa sisällön. He ovat unohtaneet, että ovat saaneet sen kotoa, koulusta, päivälehdistä jne. Lukutaidon leviämisen myötä kasvaa emotionaalisilla keskitasoilla olevien kyky vetää omia johtopäätöksiä. Mutta se ei suinkaan merkitse, niin kuin nämä aina uskovat, että he osaavat "ajatella oikein", yhdenmukaisesti todellisuuden ja elämänilmiöiden kanssa. Tästä johtuu se tajunnallinen kaaos, josta aikamme antaa lukemattomia esimerkkejä. Kaikki kirjoitustaitoiset uskovat, että heillä on jotakin opetettavaa toisille, aavistamatta omaa illusiivisuutta ja fiktiivisyyttä. He eivät tiedä, että saamme tiedon inhimillisten maailmojen sisällöstä yksinomaan kausaalimaailmasta ja yleisen tiedon elämästä essentiaalimaailmasta. Näistä maailmoista tulevat yksilöt joko opettavat tiedon itse fyysisessä inkarnaatiossa tai innoittavat herkistyneitä ihmisiä vastaanottamaan ideat. Planeettahierarkian oppilas saa oppia ideoiden itsehankinnan menetelmän. Se on kyky, jonka muuten hitaasti hankkii monien inkarnaatioiden kuluessa.

⁸Ihmisillä tuntuu olevan syvään juurtunut taipumus sijoittaa yksilö jollekin tasolle, liimata häneen etiketti (sellainen se on), arvostella toinen oman mallin mukaan. He eivät oivalla, että tämä on mahdotonta ja todistaa aina joko yli- tai aliarvioinnista, yleensä jälkimmäisestä, koska todellista arviointia vaikeuttaa tunne, ettei ole sitä mitä tahtoo olla.

⁹Tyypillistä inhimillisen elämäntietämättömyyden ylimielisyydelle on ylinormaalin älyn usko omaan harkintakykyynsä. Tämän voi erityisesti todeta niin kutsuttujen suurten filosofien piireissä (Kant, Hegel ym.). Luultavasti vie aikaa, ennen kuin he ovat hankkineet sokraattisen oivalluksen, että se, mitä ihminen voi tietää, on kuin pisara meressä. Me tiedämme liian vähän (meillä on liian vähän tosiasioita), jotta voisimme oikein arvioida ylifyysisiä ilmiöitä.

1.14 Dogmatismi

¹Viisikymmenvuotias hymyilee käsitykselle, joka hänellä oli viisitoistavuotiaana, jos hän nyt edes muistaa sen. Tuhatkahdeksansataaluvun ihmiset hymyilivät tuhatseitsemäsataaluvun käsitykselle. Tuhatyhdeksänsataaluvulla me hymyilemme tuhatkahdeksansataaluvulla eläneiden käsitykselle. Mutta kuinka moni vetää johtopäätöksiä tosiasiaista, että kaikki kaikkina aikoina ja kaiken ikäisinä ovat yhtä vuorenvarmoja siitä, että juuri heidän käsityksensä on ainoa oikea? Kuinka monet oppivat tästä, että on oltava vähemmän vuorenvarmoja käsityksissään? Milloin opimme, että käsityksemme ovat tilapäisiä?

²Dogmaattisen ajattelun suppeudelle on tyypillistä kaikkien uranuurtajien kohtelu. Tyypillistä on, että Blavatskya edelleen moititaan aikansa suurimmaksi petturiksi, niin kuin hän edellisissä inkarnaatioissaan Paracelsuksena ja Cagliostroina sai kokea saman kohtalon. Ei kaihdettu minkäänlaisia halpamaisuuksia, kun oli kyse hänen vetämisestään lokaan.

³Jos Cagliostro olisi ollut sellainen huonomaineinen petkuttaja, ei Richelieu oli kutsunut häntä juhlapäivällisille, jotka hän järjesti Kustaa III:lle Pariisissa; ehkä ainoa tosi tarina Cagliostrosta.

⁴Tyypillistä on, että samaa yksilöä, joka oli inkarnaatioissaan Rosencreutz, Francis Bacon ja Saint Germain, pidettiin ja pidetään edelleen pahamaineisena petturina. Näiden marttyyrien laskemista voisi jatkaa pitkään, jos he olisivat yleisemmin historiallisesti tunnettuja. Joten esoteerikot alkoot tehdä illuusioita omakohtaisen tunnustuksen saamisesta. Päin vastoin on olemassa vaara, että heitä pidetään arvostelukyvottomina haaveilijoina. Joka on aikaansa edellä, saa kärsiä, jos näyttää sen. Toistaiseksi marttyyrius on uranuurtajan kohtalo. Vapaa-muurarit ovat olleet viisaampia. Heitä kunnioitetaan, koska he ovat oppineet vaikenemaan, niin että heidän oppinsa eivät ole saaneet osakseen moitteita lukuisten yleisen mielipiteen kapeakatseisten ja arvostelukyvottomien auktoriteettien taholta.

1.15 Auktoriteettiushko

¹Esoteerikolla ei ole auktoriteettiushkoa. Päin vastoin kaikki planeettahierarkian toimenhaltijat kehottavat häntä olemaan hyväksymättä mitään, mitä hän itse ei ole oivaltanut oikeaksi. Meidän kaikkien on työskenneltävä hypoteeseilla, oletamuksilla toistaiseksi, otettava aina huomioon mahdollisuus myös siinä, missä emme löydä aihetta todennäköisyydelle. Asia on jotenkin niin itsestään selvä, ettei siitä pitäisi koskaan olla tarvetta keskustella.

²Ei ole mitään merkitystä sillä, kuka on sanonut tai kirjoittanut jotakin. Se on joko oikein tai väärin. Se asia on jokaisen itse ratkaistava. Esoteriikalla ei ole auktoriteettia, ei edes jumalallista auktoriteettia. Jokainen vastaa itse hyväksymisestä tai hylkäämisestä.

³Tunne ei voi olla määräävä maailmankatsomukseen kuuluvissa kysymyksissä. Tunne kuuluu elämäntutkimukseen, ja koko maailmanhistoria on yhtä suurta todistetta sen epäluotettavuudesta totuuden kriteerinä. On korkea aika tehdä kriittisestä järjestä, sellaisena kuin se on, korkein hallintoaste. ”Jokainen on oman viisautensa herra”, mutta vain itselleen eikä koskaan toisille. Meidän on kehityttävä itsenäisesti ajatteleviksi ihmisiksi ja lakattava olemasta matkijoita, uskomasta siksi, että toiset ovat uskoneet ja väittäneet tietävänsä.

⁴Jokaisen teoksen on puolustettava oikeuttaan sisällöllään. Esoteerisen teoksen voidaan katsoa olevan eräs tutkimuksen vaihe, mikäli se kestää terveen järjen kritiikin, sisältää jotain uutta ja olennaista, on yhtäpitävä lopullisesti hyväksytyyn kanssa. Jokainen vetoamus auktoriteetteihin on turha.

⁵Ei ole myöskään mitään merkitystä sillä, kuka on ensimmäisenä sanonut jotakin. Pääasia on, että se on oikein. Kukaan esoteerikko ei katso olevansa ”ensimmäinen”. Kukaan ei ole ”ensimmäinen”, sillä kaikki on kausaalimaailmassa.

⁶Nykyään esoteriikka on muotoiltu siten, ettei kenenkään, joka on kypsä tiedolle, tarvitse niin kuin tähän asti, sokeasti luottaa siihen auktoriteettina. Esoteerikko ei enää hyväksy

irrallisia väitteitä, vaan tahtoo itse todeta, että tiedot on asetettu oikeisiin yhteyksiinsä, loogisesti vakuuttua siitä, että ”se pitää paikkansa”. On ehdottomasti lakattava hyväksymästä, jos ei käsitä eikä ymmärrä. Esoteerikasta ei saa tulla uskon asia. Sen vuoksi on viisasta epäillä sitä, mitä ei ymmärrä tai ”jättää se sikseen”.

⁷Ei ehkä ollut kovin ihmeellistä, että planeettahierarkian ensimmäiset julkisesti esiintyvät oppilaat – Blavatsky, Besant, Leadbeater ym. – saivat aikaan opettajien täydellisyyspalvonnan näiden vastaväitteistä huolimatta, mikä on suunnattomasti vahingoittanut esoteriikan asiaa. Vaikka opettajat vaikuttavatkin ylivoimaisilta meille käsittämättömine kykyineen, olisi oivalluksen siitä, että 43-minuudella on 42 astetta jäljellä kosmiseen kaikkietävyys ja kaikkivaltaan, pitänyt estää ehdottoman erehtymättömyyden dogmi.

⁸Planeettahierarkiassa vallitsee vain yksi käsitys koskien aurinkokunnan seitsemän atomi-maailman tietoa todellisuudesta. Mutta siitä ei suinkaan seuraa virheetön tai yhtenäinen käsitys siitä, mitkä toimenpiteet planeettahierarkian taholta jokaisessa inhimillisessä tapauksessa voivat osoittautua edullisimmaksi. Yksilöt, joista ihmiskuntamme koostuu, oleskelevat kaikilla eri kehitysasteilla, ja vapauden lailla ja kehityksen lailla on loukkaamaton pätevyys. Ihmiskunnan reagoinnin arvioiminen on planeettahierarkian jäsenille kysymys todennäköisyydestä, josta niin ollen eri mielipiteet ovat mahdollisia.

JOHDANTO: ESOTERIIKAN HISTORIASTA

1.16 Esoteriikka ennen vuotta 1875

¹Tieteellisen tutkimuksen avulla meillä on mahdollisuus tietyissä rajoissa vastata kysymykseen ”miten?”. Mutta ihmisellä ei ole edellytystä vastata kysymyksiin ”mitä” ja ”miksi?”. Näissä tapauksissa hän on riippuvainen viidennen luomakunnan todellisuustiedosta. Tätä tietoa on opetettu esoteerisissa tietokunnissa. Näitä on ollut lähes viidenkymmenen-tuhannen vuoden ajan kaikkien niiden kansojen keskuudessa, jotka ovat saavuttaneet sellaisen tason, että kulttuuriasteella olevat yksilöt ovat voineet inkarnoitua niiden keskuuteen. Vuoden 1875 jälkeen tämä tieto on vähä vähältä yhä suuremmassa määrin sallittu julkiseksi.

²Tietokunnissa oli seitsemän astetta. Useimmat vihityt eivät ylittäneet kahta alimpaa astetta ensimmäisessä inkarnaatioissa, eivätkä kolmatta astetta seuraavissa inkarnaatioissa. Eräs syy vihittyjen vaikeuksiin oli vallitsevien lapsuudessa iskostettujen fiktioiden ja illuusoiden ehkäisevä vaikutus. Niistä vapautuminen myöhemmin elämässä vaati yksilöltä huomattavaa työtä. Tämä puhdistustyö yksilön oli suoritettava itse, ennen kuin hän saattoi tulla uudelleen vihityksi ja läpäistä asteet.

³Tiedon symbolinen esitys esoteeristen tietokuntien kahdella alimmalla asteella vastasi suunnilleen sitä, mitä kreikkalaiset mysteerit (pienemmät ja suuremmat) opettivat. Niin pitkälle oli oppisisältö yleisesti ottaen sama kaikille veljeskunnille eikä varsinaisesti salainen.

⁴Vasta kolmannella asteella tiedosta tuli todella salainen. Tällöin alkoi tiedon esitys muodossa, joka oli erityisesti sovellettu siihen yleiseen elämäncäsitykseen, joka oli tunnusomainen yksilöä hallitsevalle hänen rodussaan, kansassaan, kulttuurissaan (ajan ilmiö), erilainen eri veljeskunnissa ja erilaisin symbolein.

⁵Veljeskuntiin pääsemiseksi vaadittiin, että yksilö oli saavuttanut mystikkoasteen (korkeamman emotionaaliasteen, 48:3). Tämä oli edellytys tiedon käsittämiseksi ja hyödyntämiseksi, tiedon, joka ulottui pitkälti yli yleisen tason. Perustava selviö kaikille asteille oli kaiken elämän ykseys (”universaalinen veljeys”). Täältä olivatkin lähtöisin kaikki ne ideat, jotka voitiin käsittää ja jotka vaikuttivat jalostavasti. Korkeammilla asteilla annettiin tieto korkeampien maailmojen olemassaolosta ja elämästä suunnattomana kehitysprosessina, vaikka itse käsitteellä kehitys ei ollut sellaista tieteellistä muotoilua kuin Pythagoraan hylozoiikassa. Kesti yli 2500 vuotta, ennen kuin yleinen ymmärtämys oli olemassa. Sitä valmisteli kehittymisen idea analogisesti biologisen kehityksen kanssa, idea, jota vastaan kaikki vallitsevat ideologiat raivokkaasti taistelivat ja joka vasta pitkän kiistan jälkeen saattoi ”tehdä läpimurtonsa”. Historian, jonka tulisi antaa meille tietoa menneisyydestä, on aivan liian helppo jättää huomioon ottamatta aatehistoria ja aatteiden kauhistuttava taistelu oikeutuksensa puolesta. Tämä historia on kuitenkin tärkeämpi kuin kaikki sodat ja muut häijyydet, joita on ylistetty historian pyhässä temppelissä.

⁶Esoteeriset tietokunnat eivät suinkaan olleet suurelle yleisölle tuntemattomia. Salaista oli vain niissä opetettu tieto. Vasta sitten kun kristinuskko valtasi alaa ja sen seurauksena kaikkia toisinajattelevia raakasti vainottiin, täytyi veljeskuntien itse olemassaolo salata. Vatikaanin ja jesuiittaveljeskunnan jäsenet olivat vakuuttuneita siitä, että sellaisia veljeskuntia oli olemassa ja he vaanivat jatkuvasti pienimpiäkin merkkejä moisesta vääräoppisuudesta, ollen valmiina leppymättömään vainoon ja hävitykseen.

⁷Nimitys ”muinaiset opettajat” suojeli vihittyjä, mikä oli tarpeen kirkon kerettiläisvainojen vuoksi. Nämä vainot ovat maksaneet lähes 50 miljoonan ihmisen hengen.

⁸On outoa, että oppineet voivat väittää, että he tietävät kaiken siitä, mitä muinaiset opettajat opettivat, kun he tietävät, että Alexandrian kirjastossa tuhottiin satojatuhansia käsikirjoituksia ja että kristityt kiihkoilijat tuhosivat 300- ja 400-luvuilla järjestelmällisesti kaikki käsiinsä saamat vanhat käsikirjoitukset pitäen niitä paholaisen silmänlumeena. Oppineet eivät tiedä juuri mitään siitä, mitä muinaiset opettajat tiesivät. Tuskin ainuttakaan käsikirjoitusta jäi

jäljelle ajalta ennen vuotta 400, ja vain se vähäinen, joka kätketin maahan tai joutui kiihkoilijoiden valta-alueen ulkopuolle, pelastui.

⁹Titus Burckhardtin kirja *Introduction aux doctrines ésotériques de l'Islam* selvittää sufismin esoteerista perustetta. Siitä ilmenee, että tämä peruste on haettu kaiken esoteriikan yhteisestä lähteestä, että se on monessa suhteessa esitetty väärin, että kirjailija on ilmeisesti muuhun esoteeriseen kirjallisuuteen perehtymätön eikä ole siten huomannut, mistä sufit ovat esoteeriikkansa saaneet. Samaa voidaan sanoa yleisesti myös joogafilosofiaa käsitelleistä. He eivät ilmeisesti aavista, että alkuperäismateriaali on aikoinaan saatu planeettahierarkialta ja sen jälkeen läpikäynyt monia muodonmuutoksia.

¹⁰Rosenkreuz-veljeskunta perustettiin vuonna 1375 katolisen kirkon herruuden ja vaino-
harhaisuuden aikana. Tässä veljeskunnassa kukaan ei tiennyt muiden jäsenten olemassaolosta, ei mitään korkeammista asteista; ainoastaan alkuunpanija oli peitenimellä tunnettu. Siitä johtui, ettei esimerkiksi Goethe, joka oli vihitty, voinut aavistaa, että Cagliostro kuului veljeskuntaan ja oli saavuttanut siinä korkeimman asteen Saint Germainin henkilökohtaisena oppilaaana (molemmat planeettahierarkiaan kuuluvia).

¹¹Muita salaisia veljeskuntia ilmeni 1700-luvulla Saint Germainin aloitteesta antamaan ihmisille mahdollisuuden ”ajatella vapaasti” ja turvassa kirkon ajatustyrannialta. Kaikki nämä eksoteeriset veljeskunnat epäonnistuivat tehtävässään.

¹²Esoteerisesti oppimattomat tutkijat etsivät turhaan niitä alkuperäisiä vaikutteita, niitä, jotka tulivat esoteerisiin veljeskuntiin viihityiltä. Tämä käy erityisen ilmeiseksi, kun on kyseessä kristinuskon jalostava vaikutus. Sellainen vaikutus on havaittavissa vasta 1700-luvulla, jolloin vaikutusvalta oli suurten humanistien, jotka myös olivat Rosenkreutz-veljeskuntaan vihittyjä. Siihen saakka kirkkoa oli hallinnut enimmäkseen barbaarius, jonka edustajat olivat harvoin vastaanottavaisia jalommalle vaikutukselle.

¹³Vapaamuurareiden oppi, joka itse asiassa kuuluu seitsemänteen departementtiin, on vääritelämä alkuperäisestä esoteerisesta esityksestä. Uudistus on tarpeen ja tuleekin lähimpien vuosisatojen aikana.

1.17 Vuoden 1875 jälkeen: teosofia

¹Voidakseen oikein arvostaa teosofiaa täytyy olla selvillä siitä, minkä valtavan pioneerityön se on suorittanut. Se mitä oli olemassa, kun planeettahierarkia uskoi Blavatskyn tehtäväksi saattaa esoteerinen tieto länsimaisen ajattelun ulottuville, olivat osaksi ne symboliset kirjoitukset, joita oli eri esoteerisissa tietokunnissa muokattu, osaksi joogakirjallisuudessa olleen tiedon vääristely esitys. Tämän lisäksi Blavatsky ei ollut koskaan saanut minkäänlaista koulutusta ja se kouluopetus, jonka hän sai kotona englantilaisilta ja ranskalaisilta koti-
opettajilta 1830-luvulla, oli yksinkertaisinta lajia.

²Blavatsky oli kausaaliminä, vaikka hän vasta myöhään sai takaisin täyden kapasiteettinsa. Rajoitus (korjuun lain mukaan) johtui virheistä, joita hän oli tehnyt Cagliostroa. Täytyy todella olla kausaaliminä suoriutuakseen vallitsevissa olosuhteissa siitä yli-inhimillisestä tehtävästä, joka hänelle annettiin. Vaikeuksiin nähden täytyy tuloksen sanoa olevan hämmästyttävä saavutus. On selvää, että hänen tapansa esittää oppi ei voi vastata aikamme metodisen ja systemaattisen ajattelun vaatimuksia. Mutta esoteeriset tosiasiat ja ideat olivat hänelle täysin selviä. Siinä määrin kuin hän sai tuoda julki sellaisia tosiasioita, hän myös julkaisi ne, joskin suunnittelemattomalla tavalla.

³Sinnetin, Besantin ja Leadbeaterin tehtäväksi tuli järjestää nämä tosiasiat ja ideat käsiteltäväksi järjestelmäksi. Tämä työ edellytti korkeinta mentaalista kapasiteettia ja esoteerisen tiedon synnynäistä ymmärtämystä. Myös tätä voidaan pitää vaikeimman laatuksena pioneerityönä. Olosuhteet huomioiden voidaan koostetun tuloksen sanoa olevan yli-inhimillinen suoritus, varsinkin koska niin Besant kuin Leadbeater olivat suurelta osin oman itsenäisen tutkimuksen varassa järjestelmässä olevien aukkojen täyttämisen suhteen ja

ilman mitään tieteellisiä edellytyksiä tähän. Erehdysten esiintymisen voidaan sanoa olevan väistämätöntä.

⁴Kausaaliajattelu ei ole systeemiajattelua filosofisessa ja tieteellisessä merkityksessä, vaan lähinnä kysyttyjen objektiivisten todellisuuksien näkemistä. Mitä korkeamman tajunnanlajin yksilö toisminä on saavuttanut, sitä vastenmielisempää hänelle on tämä askel askeleelta hitaasti etenevä päätelmäajattelu. On mentaaliajattelun asia sovittaa tämä näkeminen käsitteelliseen järjestelmään ja käsitteellistä tajuamista varten. Tämä edellyttää järjestelmällistämiskyvyn lisäksi myös pedagogista muotoilutaitoa. Nämä taidot luonnehtivat mitä korkeimmassa määrin Besantia ja Leadbeateria pioneereina, mikä on antanut meille vankan perustan tarpeelliselle ylrakenteelle.

⁵Teosofia on käytännöllisesti katsoen vain Blavatsky, Besant ja Leadbeater; pääasiallisesti Blavatsky, koska hän oli enemmänkin 45-minän, D.K.:n amanuenssi kuin itsenäinen ajattelijä. Niin Besant kuin myös Leadbeater työskentelivät pääasiassa itsenäisesti, tosin myöhempinä vuosinaan kausaaliminuutuksina, mutta eivät aina tietoisina oman suoriutuskykynsä rajoista. D.K. on kirjoituksissaan korjannut osan heidän lausunnoistaan. Ennen kaikkea oppilaisuuden suhteen kuuluu melkein kaikki heidän lausumansa kokelaiden elämään eikä koske hyväksytyjä oppilaita. Joka tapauksessa on turhaa tehdä dogmeja heidän lausunnoistaan. Viisainta on nähdä ne ”työhypoteeseina”. Sitä paitsi esoteriikassa ei ole minkäänlaista dogmatismia, koska kaikki on vain toistaiseksi ja korvataan pian täsmällisemmillä esityksillä. Lisäksi todellisuus kolmessa alimmassa atomimaailmassa (47–49, ihmisen maailmoissa) on aivan jotakin muuta kuin korkeammanlaatuinen todellisuus, mistä johtuen ensiminä ei voi ymmärtää tuota korkeampaa laatua. Joka tämän on oivaltanut, ymmärtää myös miksi Alice A. Bailey, jolla oli tilaisuus työskennellä D.K.:n amanuenssina 30 vuoden ajan, saattoi sanoa, että hän seuraavassa inkarnaatiossa ilomieliin voisi luopua kaikesta mitä oli saanut tietää, jos esoteriikka silloin laajenisi uudella tietämyksellä ja siitä johtuen esitettäisiin toisella tavalla. Esoteriikka antaa meille kuvan olemassaolosta, arvokkaan, ei vähiten sen vuoksi, että se vapauttaa meidät kaikista tietämättömyyden filosofisista kuvitelmista. Mutta sillä ei pidä spekuloida.

⁶Niin Besant kuin Leadbeater saivat voimakkaita vaikutteita joogien katsantotavoista (Adjaarin intialaisilta), minkä vuoksi heidän esityksensä esoteriikasta eivät aina vastanneet asioiden täsmällistä kuvausta. Heidän esityksensä selkeyttä vaikeutti se, että heillä oli taipumus olla pitämättä erillään asioita sinänsä ja niiden syntyä.

⁷Selitys niille monille virheellisille tiedoille teosofisessa kirjallisuudessa on, että planeettahierarkian oppilaat julkaisivat teoksen toisensa jälkeen samanaikaisesti kuin heitä opetettiin ja he saivat hankkia omia kokemuksia. Menetelmä on pitämätön, sillä ei voi kirjoittaa virheettömästi siitä, mitä opiskelee, eikä näin ollen hallitse. Tämän seurauksena on esiintynyt virheellisyyksiä, joita on vähä vähältä täytynyt korjata, ja liian epätäydelliset tietojärjestelmät vähentävät luottamusta niihin auktoriteetteihin, jotka ovat olleet aivan liian varmoja oikean todellisuuskäsityksen omaamisesta. Vähä vähältä järjestelmiä on täytynyt muokata uudelleen. Sellainen on vahingoittanut teosofian asiaa tiedemiesten ja filosofien suhteen, joilla on ollut suuremmat vaatimukset asiakäsittelyn suhteen ja joita on kauhistuttanut tietoa-ineksen välistä niin kypsymätön käsittely. On kuitenkin painotettava, että teosofiset järjestelmät puutteineen ovat ylivoimaisia verrattuna kaikkiin niihin järjestelmiin, joita ovat rakentaneet muut kuin planeettahierarkian oppilaat.

⁸Teosofisen seuran perustivat planeettahierarkian oppilaat vuonna 1875, mutta se ei osoittautunut kykeneväksi vastaamaan niitä toiveita, joita joillakin planeettahierarkian jäsenillä oli. Jo vuonna 1882 ennustettiin sen epäonnistuminen ja tämä kävi ilmeiseksi seuran hajaantuessa vuonna 1895. Nykyisin sillä ei ole yhteyttä planeettahierarkiaan.

⁹Oli syvästi valitettavaa, ettei teosofinen seura oivaltanut, että seuran hajaantuminen vuonna 1895 automaattisesti katkaisi yhteyden planeettahierarkiaan. Tietyt oppilaat, jotka

olivat myös teosofeja, olivat edelleen yhteydessä opettajiinsa, mikä sai uskomaan, että myös seuralla oli yhteys.

¹⁰Oppilaisuudelle on tunnusomaista, ettei opettaja huomautta mistään sellaisesta, mikä oppilaan on itse opittava ymmärtämään. Besant ja Leadbeater eivät myöskään oivaltaneet, että seuran yhteys oli lopullisesti katkaistu. Mahdollinen uusi yhteys joskus tulevaisuudessa (mikä vaikuttaa täysin epätodennäköiseltä) riippuu siitä, ovatko teosofit oppineet, että kaikenlainen epäsope (eri mielipiteistä huolimatta), jokainen suvaitsemattomuuden ilmaus, kaikki juoruili jäsenistä ja heidän arvostelunsa tekee yhteyden mahdottomaksi. Niin vähän ovat teosofit ymmärtäneet. Kaikenlaisilla okkulttisteilla ja niin kutsutuilla esoteerikoilla on vielä paljon opittavaa, ennen kuin heistä tulee niin arvostelukykisiä kuin he luulevat olevansa. Teoreettinen tietämys ei riitä. Olemme saaneet tiedon toteuttaaksemme ykseyden. Mutta kuinka moni välittää siitä asiasta?

¹¹Rosencreutz-veljeskunnan syntymisestä lähtien vuonna 1375 on ollut epäaitoja rosencreutz-veljeskuntia. Mustat voimat ovat aina pysyneet valkoisten perässä ja aina onnistuneet eksyttämään kaikki planeettahierarkian veljeskuntiin vihkiytymättömät. Niin tuleekin olemaan.

¹²Teosofisen seuran hajaantuminen eri lahkoihin on myös todiste siitä, kuinka mustat kykenevät eksyttämään niitä, jotka luulevat olevansa ”varmalla puolella”.

¹³Sanottiinpa teosofiasta Blavatskyn, Sinnetin, Besantin ja Leadbeaterin muotoilemana (jokainen yhteydessä planeettahierarkiaan) mitä tahansa, on se kohokohta ihmiskunnan siihenastisessa tiedonkehityksessä. Teosofian merkityksen aliarvioiminen siinä suhteessa todistaa todellisesta elämäntietämättömyydestä. Teosofian merkityksen tunnustaminen on vain yksinkertainen oikeudenmukaisuuden osoitus. Voidaan sanoa, että teosofia oli planeettahierarkian ensimmäinen esiintyminen julkisuudessa. Tämän okkultistit ovat jättäneet huomioon ottamatta, mikä on todiste heidän epäluotettavuudestaan. He ovat kaikki ryöstäneet teosofian ja sitä heidän on kiittäminen siitä vähästä tiedosta, jota heillä on. Mitä he sen lisäksi tarjoavat on pelkkiä harhaannuttavia mielikuvituksen tuotteita. Kukaan heistä ei ole ollut yhteydessä planeettahierarkiaan.

¹⁴Arvostelu, jota teosofia on saanut osakseen kaikenlaisilta okkulttisteilta, todistaa vain heidän täydellistä epäpätevyyttään.

¹⁵On opettavaista lukea Sinnetin molempia kirjoja *Esoteric Buddhism* ja *The Occult World*, sillä kaikki uutta julistusta vastaan esitetyt huomautukset tulevat yhä vielä tänäänkin vastaan yli sata vuotta myöhemmin. On kysymys samasta juurtuneesta dogmaattisuudesta ja paatuneisuudesta. Kaikkia hänen kuvaamiaan kokeiluja väheksytään samoin lapsenomaisin perustein. Ihmiset ovat aina samanlaisia, samanlaista jäljittelyä ilman kykyä tutkia ja arvioida. Kaikkienhan sen tietävät, että teosofia jne. on huijausta. Sitä ei tarvitse vaivautua tutkimaan. Niin uskovat ja sanovat kaikki.

1.18 Alice A. Bailey ja D.K.

¹D.K.:n täytyi käyttää töilleen välittäjää eli tulkitsijaa, Alice A. Baileya (A.A.B.), ja vaikka hän oli etevä (D.K.:n mukaan ainutlaatuinen) ei tulos ollut virheetön, niin kuin ei koskaan voi olla ihmisen suhteen. Tätä tarvitsee korostaa, koska totuuden viholliset tulevat varmaan tekemään tilanteesta enemmän mahdollisen saattaakseen teokset huonoon maineeseen. Onkin sanottava, että virheet ovat merkityksettömiä kokonaisuuden suhteen, eivätkä koskaan koske mitään olennaista. Esiintyvät ilmiselvät vastakohtaisuudet lienevät merkkejä siitä, ettei tulkitsija aina tulkinnut oikein. Erityisesti numeroiden ja vuosilukujen suhteen näyttää esiintyneen vaikeuksia.

²D.K.:n töiden arvoa, erityisesti maailmankatsomuksen suhteen, on huomattavasti vähentänyt se, ettei tulkitsijalla ollut sopivaa terminologiaa, mistä syystä hän johdonmukaisesti käytti Blavatskyn valmistamia ja teosofien perinteellisesti säilyttämiä surkeitä, usein harhauttavia termejä.

³Alice A. Bailey oli Krotonan teosofisessa yhteisössä Kaliforniassa päässyt yhteyteen teosofien kanssa, jotka kerskuivat tulleen Leadbeaterin ”vihkimiksi”, minkä kaikkien teosofien pitäisi tietää olevan mahdotonta. Vain Christos–Maitreya on vihkiä ja vain hän voi vastaanottaa jonkun planeettahierarkiaan. Melkein välittömästi hän joutui räikeään ristiriitaan näiden vihittyjen kanssa, myös niiden jotka oli ”vihitty” esoteeriseen osastoon. Kiista jätti ilmeisesti vastenmielisyyden tunteen Leadbeateria kohtaan, joka itse asiassa oli tähän mielettömyyteen syytön. Tämän vastenmielisyyden vuoksi hän ei voinut koskaan oikein arvostaa Leadbeateria, vaan vähätteli hänen teoksiaan ja hänen panostaan. Tämä on sitäkin valitettavaa, koska Leadbeater oli etevin esoteerinen pedagogi, jolla oli erityinen kyky selventää perustavat periaatteet ja muotoilla helppotajuinen järjestelmä. Hänellä olikin viides departementti kausaaliverhossaan. Hänen suorituskyyksä on myös D.K.:n erityisesti tunnustama.

⁴Hänen miehensä, Foster Bailey, kirjoitti hänestä: ”Me olemme kaikki hyvin inhimillisiä, ja hän oli hyvin inhimillinen, hän myös.” Hän tarkoitti ilmeisesti, ettei täällä nyt ole tilaa pyhimysten palvonnalle. Pyhimyksiä on vain kristillisissä kirkkoissa. Esoteerikkojen emotionaalinen nk. pyhimysaste merkitsee vain emotionaalisen kehityksen loppumista. Niin, meillä kaikilla on vielä pitkä matka vaellettavana ja erityisesti niillä, jotka luulevat olevansa lähellä päämäärää.

⁵On olemassa suuri vaara, että Arcane School, jonka Alice A. Bailey perusti New Yorkissa (monine haaroineen), rappeutuu D.K.:n sihteerilleen A.A.B.:lle sanelemien kirjoitusten kirjaimelliseen palvontaan. Kuitenkin D.K. on itse varoittanut pitämästä näitä saneluja yleisohjeina. Niillä on rajoituksensa niiden monien epäselvyyksien vuoksi siinä terminologiassa, joka A.A.B.:llä oli käytettävänä D.K.:n ideoiden tulkitsemisessa.

JOHDANTO: ESOTERIIKAN OPISKELUSTA

1.19 Esoteerisen kirjallisuuden lukeminen

¹Lukemisen taito on yhteydessä kykyyn mietiskellä, ajatella itse. Useimmat lukijat eivät ole hankkineet sitä taitoa ja sitä kykyä. Julkaisijan kirjeenvaihto teokset VK ja TT lukeneiden kanssa on vakuuttavasti osoittanut, että useimmat eivät osaa lukea. He eivät näe, mitä kirjassa lukee, eivätkä osaa jälkeensä selittää, mitä ovat lukeneet. He näkevät vain sen, minkä he tunnistavat tai sen mikä heitä miellyttää tai mikä sopii yhteen heidän käsitteidensä kanssa. Muuta he eivät ole nähneet, ja siksi he eivät opi mitään. Useimmat unohtavat lukemansa, monet niin pian kuin ovat panneet kirjan pois, monet lyhyen ajan jälkeen.

²Pedagogit vaikuttavat olevan enemmän kiinnostuneita teknisistä lukutavoista ja nopeasta lukemisesta. Mutta sellaiset menetelmät ovat täysin tehottomia esoteerisen kirjallisuuden suhteen. Silloin on mietiskeltävä lukemaansa, ”luettava rivien välistä”. Laurencyn teokset ovat aforismeja, jotka on liitetty yhteen kappaleiksi. Jokaisella virkkeellä on merkitys, ja sillä on merkitys seuraavaksi tulevalle ja kokonaisuuden ymmärtämiselle. Melkein jokaisella sanalla voi olla erityinen tehtävänsä kokonaisyhteydessä. Sanotussa on siten paljon enemmän kuin lukijat yleensä huomaavat. Useimmat lukevat liian nopeasti, tottuneina kirjallisuuteen, joka ei koskaan vaadi mietiskelyä. Laurencya romaanin tavoin lukevat voivat yhtä hyvin jättää kirjat lukematta.

³Jotta esoteerisesta tiedosta olisi todellista hyötyä, sen parissa on työskenneltävä, kunnes hallitsee sen. Sitä ei tee yksinomaan läpi lukemalla. On kyettävä yhdistämään yhteenkuuluvia tosiasioita, jotka ovat laajalti hajallaan teoksissa eri yhteyksissä, niin että kaikesta tulee elävä kokonaisuus. Muuten ensin tiedosta tulkitaan väärin.

⁴Sillä, joka lukee esoteriikkaa aiemmin hyväksymänsä eksoteerisen ajatusjärjestelmän pohjalta, täytyy olla erityiset edellytykset hyödyntää esoteerinen tieto ja sen uudet aiemmin tuntemattomia todellisuuksia koskevat nimitykset.

⁵Niille, jotka edellisissä inkarnaatioissa ovat olleet vihittyjä (vähäinen osa ihmiskuntaa), sisältö on välittömästi itsestään selvä. Muille se on yhä vielä ”esoteerista” (saavuttamattomissa).

1.20 Neuvoja esoteriikan opiskelijoille

¹On voimakkaasti korostettava sitä, että kaikki spekulatio voi johtaa vain väärinymmärrykseen, usein auttamattomaan sellaiseen. Hermeettinen lause, ”niin kuin ylhäällä niin alhaalla, niin kuin alhaalla niin ylhäällä”, siis yleispätevä analogian periaate, on varmasti oikein yleisesti ottaen, mutta emme voi koskaan määrätä sen pätevyyttä yksilöllisessä tapauksessa. Ne, jotka eivät voi tyytyä huolelliseen muistiinmerkitäytööhön, vaan joiden täytyy spekuloida, pitäytykööt lukemattomiin spekulatiivisiin idiologioihin teologiassa, filosofiassa, joogassa ja kaikenlaisessa okkulttismissa. Ihmisellä ei ole edellytyksiä ratkaista esoteerisia tiedonongelmia omin päin. Siihen kykenevät vain viidennessä luomakunnassa olevat, ja silloinkin usein vielä korkeammassa luomakunnassa olevien avulla.

²Niin pian kuin spekuloidemme, uskomme voivamme vetää johtopäätöksiä ylivoimaisen todennäköisyyden perusteella, erehdymme. Se on virhe, jonka myös kausaaliminät ovat tehneet arvioidessaan tois- ja kolmasminuukien maailmoihin kuuluvia olosuhteita. Nykyajan oppilas on (sellaisista menneiden aikojen erehdyksistä viisastuneena) oppinut, ettei koskaan spekuloi, ei koskaan oleta, ei koskaan usko. Hän voi tosin huvitella hypoteeseja analysoimalla, mutta nämä jäävät aina epävarmoiksi, sanoisiko virheellisiksi hypoteeseiksi, eivätkä ne ole koskaan otaksumia. On loputtoman paljon sellaista, mikä vaikuttaa meistä mahdolliselta, vaikka sille ei ole pohjaa todellisuudessa. Sellaista teologit, filosofit ja tiedemiehet ovat valmiita hyväksymään, kun se esitetään kirjallisesti sokaisevalla painotuksella.

1.21 Aloittelijan erehdykset

¹Pythagoras teki hyvin viisaasti kieltäessään oppilaitaan jopa esittämästä kysymyksiä kahden ensimmäisen opintovuoden aikana. Kokemus vahvistaa, että monet aivan liian älykkäät selviytyvät liian nopeasti sellaisesta radikaalisti mullistavasta katsomuksesta, joka merkitsee eroamista tarun maailmasta ja siirtymistä todellisuuden maailmaan.

²Hyvin tavallinen erehdys on yrittää heti soveltaa esoteerisia tosiasioita ja ideoita voimassa oleviin katsantotapoihin, vallitseviin maailman- ja elämäncatsomuksiin. Todellisuustiedon kanssa näillä ei kuitenkaan ole mitään yhteistä, vaan ne ovat niin harhaan osuneita, että ne tekevät todellisuuskäsityksestä yksinomaan tarua. On yksi ainoa oikea käsitys, ja sitä ihmiskunnalla ei ole. Jokaisella on tänään oma käsityksensä, jonka täytyy siten olla enemmän tai vähemmän harhaan osunut, vähemmän, mitä lähempänä se on ainoaa oikeaa ja kaikille kiistattoman pätevää.

³Neofyytin on sen sijaan ajateltava alusta alkaen uudelleen täydellisen uusin edellytyksin ja siten jätettävä kaikki aiemmin opittu. Muuten tuloksena on vielä yksi epäonnistunut okkultinen järjestelmä monien jo olemassa olevien lisäksi.

⁴Monivuotiset esoteriikan opinnot ovat tarpeen, jotta saavutettaisiin vaadittu tiedollinen taso, perusta jatko-opinnoille ja lisääntynyt käsityskyky. Vie myös monia vuosia, ennen kuin kaikki uusi alitajuntaan uponnut on voitu työstää ja ennen kuin esoteeristen todellisuuskäsitteiden värähtelyt ovat voineet vaikuttaa ylitajuntaan, niin että yhteys platoniseen ideain maailmaan mahdollisesti saavutetaan. Sillä ilman tätä yhteyttä esoteeriset opinnot eivät johda todelliseen ymmärtämykseen, korkeintaan käsittämiseen. Monet epäonnistuneet okkultiset lahkot ovat yhtä monta kalliisti ostettua kokemusta ja todistusta siitä tosiasiasta. Ne ovat harhauttaneet miljoonia.

1.22 Älä tee propagandaa esoteriikan puolesta!

¹Esoteriikka ei ole suurelle massalle (”yleisölle”), ei mitään sille, joka hakee tietämyksensä päivä- ja viikkolehdistä. On täydellisen väärin tehdä propagandaa tiedon puolesta, joka jää käsittämättömäksi niille, jotka viimeisten viidenkymmentuhannen vuoden aikana eivät ole olleet johonkin esoteeriseen tietokuntaan vihittyjä. Tieto on uudelleen muistamista. Tietämystä voi olla mikä tahansa, teologia, filosofia, tiede, okkultismi jne. Mutta todellinen ymmärtämys inhimillisiä maailmoja kohtaan, kausaalimaailma mukaan luettuna, on vain aiemmin vihityillä. Esoteriikkaan ei pidä puuttua sen, joka ei välittömästi oivalla uudelleensyntymisen ja kylvön ja korjuun lain pätevyyttä, niin pian kuin hän saa kuulla niistä puhuttavan. Esoteriikka ei ole uskon asia, ei mikään spekulaation kohde. Se on järjestelmä tosiasioita, jotka olemme saaneet vanhemmilta veljiltämme viidennessä luomakunnassa. Esoteriikka väittää vakaasti, ettei kukaan neljänteen luomakuntaan kuuluva yksilö voi todeta näitä tosiasioita. Sanokoot muut sitten mitä tahansa. Ihmisen on mahdollisuus vakuuttua järjestelmän luotettavuudesta, koska se yksinkertaisimmalla mahdollisella tavalla selittää olemassaolon ja tuhansia muuten selittämättömiä ilmiöitä. Kerran hallittuna järjestelmä antaa lisäksi mahdollisuuden ennustaa paljon tulevista tapahtumista.

1.23 Tieto tuo mukanaan vastuuta

¹Ihmiskunta ei ole vielä saavuttanut vastuukään, vaan on edelleen hyvin suurelta osalta vastuuton. Tieto on tosin saatavissa, mutta sitä on vääristelty ja ne, jotka ovat sitä teoreettisesti tutkineet, ovat sitä harvoin soveltaneet. Oivalluksen vastuusta saavuttaa vasta korkeammalla emotionaaliasteella. Monet puhuvat kylvön ja korjuun laista, mutta eivät tiedä, mitä he kylvävät ja aavistavat tuskin mitä vastuu merkitsee. Ei pidä odottaa, että esoteerisella tiedolla, vaikka se teoreettisesti hyväksyttäisiinkin, on yhtä suuri vaikutus sivilisaatioasteella kuin korkeammilla asteilla. Useimmat tyytyvät siihen, että saavat ratkaisun maailmanarvoitukselle ja jatkavat elämäänsä ajattelematta paljoakaan, niin kuin kaikki ilman

muuta järjestyisi. ”Kaikki aina järjestyy, jos ottaa asiat sellaisina kuin ne tulevat”, kuuluu huolettomuuden deviisi. He eivät oivalla, että laiminlyönti on kohtalokas erehdys. Ihmiskunta ei ole saanut tietoa, jättääkseen sen soveltamatta.

²Tieto tuo mukanaan vastuuta. Vastuu vaaditaan tulevissa inkarnaatioissa. Mitään ei saa lahjaksi, sillä kaikki pitää maksaa. Yksilön saama on hoidettavaksi annettu leiviskä, joka on annettava perinnöksi toisille. Hinta, jonka saa maksaa viisaaksi tulemisesta, on sen ja toisten hyväksi tehty työ. Näitä totuuksia ei voi kyllin selkeästi korostaa.

JOHDANTO: HYLOZOIIKAN MAAILMANKATSOMUKSESTA

1.24 Kosmos

¹Eriytymätön ikiaine on rajaton tila. Tässä ikiaineessa sen kaikkivoipa ikivoima, dynamis, synnyttää ”voimapisteitä”, dynamiksen objektivointoja. Nämä voimapisteet ovat nk. ikyatomeja. Ikiaine sisältää ehtymättömän varaston ikyatomeja. Ikiatomien toinen nimi on monadit.

²Ikiatomit vaikuttavat olevan tyhjiöitä ikiaineessa. Kuinka suunnattoman pieniä nämä tyhjiöt ovat, ilmenee parhaiten siitä, että fyysinen atomi sisältää miljardeja ikyatomeja. Tämän voivat korkeimmat kosmiset minät todeta. Lisäksi he voivat todeta, että ikiatomeilla (monadeilla) on aluksi rotaatioliike, mutta ei tajuntaa, ja että tajunnan täytyy olla potentiaalinen, koska se voidaan ”herättää eloon”. Ikiatomi on ikiaineen pienin mahdollinen osa ja yksilöllisen tajunnan pienin mahdollinen kiintopiste.

³Ikiatomien potentiaaliset ominaisuudet aktuaalistuvat kosmoksessa. Meidän kosmoksemme on pallo ikiaineessa. Ikiaineessa on rajaton määrä sellaisia palloja. Kosmos koostuu ikiatomeista, jotka ovat kosmoksen ainoa sisältö. Kosmos rakentuu siten, että ikiatomit muodostavat jatkuvan sarjan yhä koostuneempia atomilajeja, yhä karkeampia hiukkasia. Saman prosessin voi kuvata siten, että ikiatomien tyhjiöt koostetaan yhä suuremmiksi tyhjiöiksi ikiaineessa.

⁴Kun ikyatomeja tulvii lisää kosminen pallo paisuu, kunnes se saavuttaa tarpeellisen laajuuden. Se, että kosmos näyttää olevan tyhjiö, kupla ikiaineessa, johtuu siitä, että sen ainoa sisältö on ikiatomit. Kosmos on niin täynnä ikyatomeja, ettei siellä enää ole tilaa yhdellekään ikiatomille. Jos niin ei olisi, kosminen pallo lysähtäisi kokoon ikiaineen suunnattomasta paineesta.

⁵Kosmos on 49 toisensa lävistävän ainemaailman sarja. Näitä maailmoja kutsutaan ”atomimaailmoiksi”, koska jokainen maailma koostuu omasta atomilajistaan. Maailmoja kutsutaan korkeammiksi ja alemmiksi. Koostumattomat ikiatomit muodostavat korkeimman maailman (maailman 1). Jokaisen alemman maailman atomilaji koostuu useammista ikiatomeista kuin lähinnä korkeimman maailman atomilaji eli, toisin sanoen, omaa suuremman ikiatomitiheyden kuin tämä. Fyysinen maailma karkeimpine aineineen on alin. Korkeammat maailmat ovat kaikissa alemmissa. Fyysisessä maailmassa esiintyy siten koko atomimaailmojen sarja. 49 atomimaailmaa ovat tilan suhteen yksi ainoa maailma, fyysinen maailma, jos niin tahdomme.

⁶Maailmat rakentuvat ylhäältä korkeimmasta maailmasta. Ikiatomit involvoituvat yhä karkeammiksi atomilajeiksi jokaisen alemman maailman myötä. Kaikkia tähän kuuluvia involvoitumisprosesseja kutsutaan yhteisellä nimellä ”involuutioksi”.

⁷Eri ikiatomitiheydestä johtuen jokaisella maailmalla on omalaatuisensa ”tila” (ulottuvuus), ”aika” (jatkuvuus, kesto), atomiaine ja tästä koostuneet aggregaatit, liike (voima, energia, värähtely, ”tahto”) ja tajunta. ”Ajan ja tilan tuolla puolen” on siis ikiaine.

⁸Tila- ja aikakäsitys on siten täysin erilainen eri maailmoissa ja saa yhä vähemmän merkitystä jokaisen korkeamman maailman myötä. Aikakäsitys häviää, kun havainto ”ikuisesta nykyhetkestä” kasvaa. Jokaisen korkeamman ulottuvuuden myötä maailmat vaikuttavat kutistuvan yhä enemmän, kunnes koko kosmos 49:ssä ulottuvuudessa (maailmassa 1) on kuin yksi ainoa piste, johon monadi-ikiatomi voi samastua.

⁹Aineen koostumuksen selvityksestä ilmenee, että kaikki korkeammat atomilajit sisältyvät alempiin ainelajeihin. Se merkitsee tajunnan aspektin suhteen, että kaikki korkeammat tajunnanlajit sisältyvät potentiaalisesti kaikkiin alempiin lajeihin. Se, mikä erottaa 49 atomilajia toisistaan, on ikiatomien lukumäärä jokaisessa atomissa, mikä määrä kasvaa jokaisen alemman atomilajin myötä.

¹⁰Kaikki ne mahdollisuudet ominaisuuksiin ja kykyihin, jotka aktuaalistuvat kosmisissa manifestaatioprosesseissa, ovat potentiaalisina itse ikiaineessa. Kysymykseen, kehittyvätkö samat ominaisuudet ikiaineen kaikissa lukemattomissa kosmoksissa, ei voi vastata. Siitä emme voi tietää mitään, koska jokainen kosmos on kaikista muista eristynyt ilmiö. Meidän kosmoksemme on täydellistynyt organisaatio.

1.25 Olemassaolon kolme aspektia

¹Tietoteoreettisessa suhteessa kaikki on ennen kaikkea sitä, mitä se näyttää olevan, mutta sen ohella aina jotakin täysin muuta ja suunnattoman paljon enemmän.

²Olemassaolon kolminaisuus muodostuu kolmesta samanarvoisesta aspektista: aine, liike ja tajunta. Mikään näistä kolmesta ei voi olla olemassa ilman kahta muuta. Kaikki aine on liikkeessä.

³Kaikella aineella on tajuntaa. Jokaisella molekyyli- ja atomilajilla on oma erikoislaatuinen tajunnanlajinsa. Tajunta on joko potentiaalinen (ei herätetty) tai aktuaalistunut (herätetty). Aktuaalistunut tajunta on passiivinen (inaktiivinen) tai aktiivinen.

⁴Perusta kaiken ikeytydelle on aine, joka on yksi, ikiaine; tajunnalle, joka on yksi, kosminen kokonaistajunta; voimalle, joka on yksi, dynamis, ikiaineen dynaminen energia. Nämä kolme ovat toisiinsa sekoittumatta tai muuntumatta ikuisesti ja erottamattomasti yhdistyneitä.

⁵On vain yksi aine: ikiaine.

⁶On vain yksi voima: dynamis.

⁷On vain yksi tajunta: kosminen kokonaistajunta.

⁸Kaikki on ykseyttä.

⁹Nämä kolme välittömästi annettua selittävät itsensä tavoillaan olla olemassa, eikä niitä voi selittää enempää, kaikki voivat vain todeta ne.

¹⁰On olemassa näennäisen piintynyt näkemys, jonka mukaan emme tiedä, mitä nuo kolme todellisuusaspektia ”oikeastaan” ovat. Totta kai me tiedämme. Ne ilmenevät 49 eri tavalla 49 eri atomimaailmassa ja ovat yhtä todellisia kaikissa. Tietenkään ihminen ei voi tietää, kuinka ne ilmenevät yli-inhimillisissä maailmoissa. Mutta me tiedämme, kuinka ne ilmenevät kolmessa alimmassa atomimaailmassa (47–49), inhimillisissä maailmoissa, ja meidän on lähdeittävä siitä suhteessamme aspekteihin. Muuten järkemme sekoaa, minkä filosofia tekee meille selväksi.

¹¹Aineaspekti ja energia-aspekti ovat kaksi alkuperäistä aspektia, lähtöisin ikimani-festaation ikiaineesta ja dynamiksesta. Tajunnanaspekti on manifestaatiotuote. Dynamis synnyttää ikiaineessa ikiatomeja, jotka manifestaatioaineessa (kosmoksessa) hankkivat tajunnan ja evoluution lopputuloksena kosmisen kaikkitietävyyden ja sen kyvyn käyttää dynamista manifestaatioaineessa (kosminen kaikkivaltius). Täsmällisemmin tätä tuskin voinee määrittää mentaalitajunnalle.

¹²Valo on ainetta ja ääni on energiaa (liikettä), kaksi esoteerista perustosiasiaa. Koska valo on ainetta, voivat esineet vetää sitä puoleensa ja se voi poiketa muuten suoralta linjalta. Niin yksinkertaisesti selittyy einsteinilainen ilmiö.

¹³Aine, energia ja tajunta ovat saman todellisuuden kolme erottamatonta aspektia ja niitä on moniasteisina. Kun puhutaan aineesta, korostetaan aineaspektia, ja kun puhutaan energiasta, korostetaan liikeaspektia. Mutta kaikki on kaikkien kolmen aspektin ykseys. Mitään muuta ei ole. Valo (aine) ja ääni (energia) näyttävät olevan eri ilmiöitä, koska ne tajutaan eri tavoin. Alin tajunnanlaji (kivikunnassa) on inhimillisen käsityskyvyn ulkopuolella, minkä tähden kielessä ei ole sille termiä. Mutta kaikella aineella on tajuntaa, joskin suunnattoman moniasteista tai, jos niin tahtoo sanoa, monilaatuista.

¹⁴Aine on aina tajunnan perusta ja välttämätön dynamiksen välineenä. Siten aineen tarkoitus on annettu, mutta myös sen alistaminen kahden muun todellisuusaspektin valtaan.

Länsimainen näkemys olemassaolosta lähtee aineaspektista. On kaiketi väistämätöntä ja ymmärrettävää, että ainetta on siten yliarvioitu. Sillä se on, erotukseksi tajunnasta, objektiivisesti havaittava, ja siksi siitä on tullut luonnontutkimuksen aineisto. Mutta aine yksistään ei kelpaa olemassaolon selityksen perustaksi. Kahden muun aspektin merkitys kasvaa yhä suuremmaksi sille, joka tahtoo hankkia tyydyttävän maailman- ja elämänselityksen.

¹⁵Aine on tajunnan kantaja. Kun tajunta on kehittynyt niin, että se voi toimia järkevästi, silloin tajunta on se, joka ”määrää”, ei aine. Tajunta voi omaksua elämänenergiat ja siten hallita ainetta. Tämä on magiaa. Viidennen luomakunnan yksilöt osoittavat, että tämä on mahdollista ja kuinka se on mahdollista. Mutta tämä vaatii, että yksilö tietää mitä tekee ja on tietoinen vastuustaan kaikelle ja kaikille. Aineaspektin valta on lakannut, kun yksilö on tullut kausaaliminäksi ja osaa soveltaa oikein Lakia. Tajunnan-aspekti ottaa silloin vallan. Tajunta kehittää aivoja alusta lähtien; aivot eivät kehitä tajuntaa. Aivot ovat työväline ja palvelevat vastaanottimena ja lähettimena.

¹⁶Aineaspektin tutkiminen kuuluu maailmankatsomukseen, tajunnan-aspektin tutkiminen kuuluu elämänselitykseen ja liikeaspektin tutkiminen kuuluu sekä maailman- että elämänselitykseen.

¹⁷Länsimaalaiset lähtevät maailmankatsomuksessaan olemassaolon aineaspektista, välittömästi objektiivisesti annetusta, ja fysiikan, kemian, geologian, astronomian ja biologian tieteistä. Se, joka yksinkertaisimmalla tavalla tahtoo herättää ymmärtämyksen esoteriikkaa kohtaan, lähtee sen vuoksi olemassaolon ainemuodoista ja tarkastelee kahta muuta aspektia, liikeaspektia ja tajunnan-aspektia, aineaspektin yhteydessä. Siten myös esoteriikka saa sen tieteellisen leiman, joka länsimaalaisilta puuttuu niissä järjestelmissä, jotka lähtevät tajunnan-aspektista.

1.26 Manifestaatio

¹Se, mitä jo vanhastaan on kutsuttu ”luomiseksi” ei ole vain yksi luomistoimi vaan jatkuva prosessi, jota esoteriikassa kutsutaan ”suureksi manifestaatioprosessiksi”.

²Koko kosmos muodostaa yhden ainoan yhtenäisen manifestaatioprosessin, johon kaikki monadit osallistuvat tajunnanilmaisillaan, tiedostamatta tai tietoisesti, tahtomattaan tai vapaaehtoisesti. Mitä korkeamman maailman ja valtakunnan monadi on saavuttanut, mitä korkeamman tajunnanlajin se on hankkinut, sitä suurempi on monadin panos manifestaatioprosessiin.

³Koko kosmos on tajunnallisessa suhteessa jättiläismäinen kehitysprosessi, jossa jokainen monadi hankkii yhä suuremman osallisuuden kosmiseen kokonaistajuntaan, kunnes se on saavuttanut päämäärän: kosmisen kaikkietäisyyden ja kaikkivaltiuuden.

⁴Suuri manifestaatioprosessi jakautuu involvoitumis- ja evolvoitumisprosessiin, involuutio- ja evoluutioprosessiin. ”Involvoitumiseksi” kutsutaan monadien koostumista erilaatuiseksi atomeiksi ja atomien koostumista erilaatuiseksi molekyyliksi. ”Evolvoituminen” merkitsee vastaavaa hajoamisprosessia.

⁵Kun monadit on tuotu kaaoksesta kosmukseen, ne läpikäyvät lukemattomia involvoitumisia atomisessa kiertovirrassa (perussy ainemuotojen kehitykselle ja olemassaololle sekä itse liikkeelle) tuhansien aionien aikana. Sen jälkeen monadit läpikäyvät involuutioprosessin aloittaakseen lopulta kivikunnassa evoluutioprosessin.

⁶Monadit hankkivat kollektiivitajunnan involuutioprosessissa ja yksilöllisen minätajunnan yhä korkeammassa maailmoissa evoluutioprosessissa.

⁷Involuutioprosessi merkitsee monadeille, että ne automaattisesti hankkivat passiivisen tajunnan. Evoluutioprosessi merkitsee monadeille, että ne aktivoivat tajuntansa itse.

⁸Involuutio alkaa ikimanifestaatiolla (involvoitumattomilla monadeilla) atomimaailmana 1 ja jakautuu 48 yhä koostuneemmista atomeista muodostuviksi yhä alemmiksi maailmoiksi. Fyysinen maailma on maailma 49, alin maailma.

⁹Evoluutio alkaa fyysisessä maailmassa ja jaetaan kahteentoista luomakuntaan kivikunnan ollessa alin eli ensimmäinen luomakunta ja kuudennen kosmisen valtakunnan ollessa korkein eli kahdestoista valtakunta. Alemmat kuusi luomakuntaa ovat aurinkokunnissa ja esiintyvät seitsemässä alimmassa atomilajissa (43–49). Korkeammat kuusi luomakuntaa ovat kosmoksessa aurinkokuntien ulkopuolella, josta syystä niitä kutsutaan ”kosmisiksi valtakunniksi” ja ne sisältävät seuraavat atomimaailmat: seitsemäs luomakunta atomimaailmat 36–42, kahdeksas luomakunta maailmat 29–35, yhdeksäs luomakunta 22–28, kymmenes 15–21, yhdestoista 8–14 ja kahdestoista luomakunta atomimaailmat 1–7. Viidennessä luomakunnasta lähtien evoluutiota kutsutaan myös ”ekspansioksi”.

¹⁰Havaitsemme, kuinka matemaattinen merkintätapa suunnattomasti yksinkertaistaa kuvausta kosmoksesta maailmoineen ja valtakuntineen ja antaa voittamattoman täsmällisyyden.

¹¹ 1–49	kosmiset atomimaailmat
43–49	aurinkokuntien atomimaailmat
46–49	planeettojen atomimaailmat

¹²Mitä korkeampi maailma, sitä syvempi tieto ja sitä laajempi yleiskuva niistä miltei lukemattomista erilaisista manifestaatioprosesseista, jotka sisältyvät neljään perustavaan prosessiin (involvoituminen–evolvoituminen, involuutio, evoluutio ja expansio). Nämä yhtäjaksoiset prosessit ilmenevät myös neljässä alimmassa luomakunnassa involvoitumisena tilapäiseen elämänmuotoon ja evolvoitumisena siitä (”jaksottainen uudelleensyntyminen”). Involvoitumis- evolvoitumis- ja involuutioprosesseissa hallitsee aineaspekti, evoluutioprosessissa tajunnanaspekti ja ekspansioprosessissa liike-, energia- eli tahtoaspekti.

1.27 Manifestaatioaine

¹Kosmisessa involvoitumisprosessissa ikiatomit (atomilaji 1) involvoituvat asteittain 48 yhä koostuneemmaksi atomilajiksi (atomilajeiksi 2–49). Seuraavissa involvoitumis- ja evolvoitumisprosesseissa saadaan neljä eri manifestaatioaineen lajia: primaari-, sekundaari-, tertiääri- ja kvartääriaine.

²Primaariaineen atomeilla on rotaatioliike ja potentiaalinen, ei vielä aktuaalistunut tajunta. Tämä rotaatioliike mahdollistaa ikiatomien koostumuksen yhä alemmiksi atomi- ja molekyyli-lajeiksi.

³Sekundaari- ja tertiääriaineella on rotatiivinen syklinen spiraaliliike ja aktuaalistunut (herätetty) tajunta. Sekundaariaineella (involuutio- ja elementaaliaineella) tämä tajunta on vain passiivinen, toisin sanoen: helposti ulkoapäin tulevien värähtelyjen aktivoima, mutta itseaktiivisuuteen kykenemätön. Tertiääriaineessa (triadiaineessa) on alkava itseaktiivinen tajunta, alkava oma tahto.

⁴Sekundaariaineen ja tertiääriaineen syklinen spiraaliliike saa aikaan sen, että atomit ja molekyylit voivat pysyä koossa aineaggregaateissa, muodostaa ainemuotoja.

⁵Kvartääriaine on vihdoinkin valmis lopulliseen evoluutio- ja ekspansioprosessiin, joka edellyttää itseaktiivisuuden kykyä, kykyä hankkia itse yhä korkeampia tajunnanlajeja.

⁶Kvartääri- eli evoluutiomonadit, jotka kuuluvat inhimilliseen rinnakkaisevoluutioon involvoituvat neljännen involvoitumisprosessin aikana kolmen triadin ketjussa.

⁷Molemmat ainekoostumukset, primaari- ja sekundaariaine, jotka muodostavat kaikki 49 atomimaailmaa, muodostavat pohjan evoluutio- ja ekspansioprosesseille, evoluutiomonadien ekspansiolle. Kaikki nämä prosessit vievät tuhansia aioneita. Myös planeettahierarkian jäsenet, jotka laskevat näitä aikajaksoja, ällistyvät niiden valtavuutta.

1.28 Aurinkokunta

¹Aurinkokunnat muodostuvat seitsemästä alimmasta kosmisesta atomimaailmasta (43–49) ja planeetat neljästä alimmasta (46–49). Kaikki korkeammat atomimaailmat lävistävät kaikki alemmat maailmat.

²Aurinkokunnissa ja planeetoissa ovat atomilajit 43–49 alkuperäisaine 42 molekyyllilajille (aggregaatiotilalle), 6 jokaisessa atomimaailmassa. Atomilajien perään asetettavat numerot merkitsevät molekyyllilajeja.

³Kosmos on 49 atomimaailmaa. Aurinkokunta on 42 molekyyllilajia.

⁴Kaikissa aurinkokunnan maailmoissa on involuutumisainetta (primaariainetta), involuutioainetta (sekundaari- ja tertiääriainetta) ja evoluutioainetta (evoluutiomonadeja pysyvissä atomeissa ja triadeissa).

⁵Jokainen maailma edustaa yhtä seitsemästä energioiden eri päälajeista. Nämä seitsemän ovat edelleen eriytyneet eri molekyyllilajeiksi maailmoissa 43–49. Vielä emme ole saaneet tietää mitään 42 yhä korkeamman maailman energioista, jotka aina jollakin tavalla pääsevät oikeuksiinsa aurinkokunnan seitsemässä atomimaailmassa. Nämä energiat on vähitellen hallittava, sitä mukaa kuin yksilö hankkii yhä korkeampia tajunnanlajeja ja tulee siten yhä tehokkaammaksi avustajaksi yhä useammanlaatuissa manifestaatioprosesseissa.

⁶Meidän aurinkokuntamme on toisen asteen aurinkokunta, aiemman ensimmäisen asteen aurinkokunnan uudestisyntyminen.

⁷Teosofinen esitys kuvaili enimmäkseen aurinkokuntamme syntyä ja sen toimintoja. Itse asiassa se kuvaili edellisen aurinkokunnan uudelleensyntymisen. Mutta sellaisen toisen asteen aurinkokunnan ymmärtäminen vaatii myös kuvauksen ensimmäisen asteen aurinkokunnasta, koska meidän aurinkokunnassamme kehittyvät yksilöt ovat läpikäyneet ensimmäisen aurinkokunnan prosessit.

⁸Sellainen kuvaus osoittaa yksityiskohtaisesti, kuinka inhimilliset maailmat (47–49) ovat muodostuneet ja kuinka monadit ovat kehittyneet läpi neljän alimman luomakunnan. Se antaa ymmärtää kuinka siemenen ja munan muodostuminen on syntynyt, mikä meidän aurinkokunnassamme mahdollistaa kasvien ja eläinten orgaanisen kasvun näistä siemenistä ja munista. Se selvittää kaiken jo automatisoituneen ja paljon luonnon tarkoituksenmukaisuudesta, ongelma, jota filosofit ovat turhaan pohtineet. ”Oliko ensimmäinen kana kana vai oliko se muna?” Tässä aurinkokunnassa se oli jo muna. Siemenessä on kasvin mahdollisuus. Kesti aurinkokunnan ”valmistaa” siemeniä, valmistaa soluja niiden kaikkine itämismahdollisuuksineen, niin että prosessista saattoi tulla automaattinen.

1.29 Involuutio

¹Primaariainetta lukuun ottamatta kaikella aineella on tajuntaa. Sekundaariaineen atomeilla on vain passiivinen tajunta, jonka ne hankkivat involuutioprosessissa. Passiivisen tajunnan aktivoivat ulkoapäin tulevat värähtelyt. Ne ovat aktiivista ainetta (atomeja, molekyyliä), jonka aktiivinen tajunta ja energia vaikuttavat alempiin ainelajeihin. Jos sellainen alempi ainelaji on pelkästään primaariainetta (rotaatioainetta ilman passiivista tajuntaa), saadaan vain aine- ja energiavaikutus. Jos se on sekundaariainetta (involuutioainetta, passiivisen tajunnan omaavaa robottiainetta), saadaan niin aine- kuin tajunta- ja energiavaikutus.

²Involuutiomonadit elävät ”loputonta” subjektiivista autuuselämää, mutta niillä ei ole kykyä erottaa ulkoista ja sisäistä, ei kykyä itseaktiivisuuteen, eikä kykyä omaan minätietoisuuteen.

³Sekundaariaineessa muodostuvat kaikenlaiset ainemuodot ja tertiääriaineessa lukemattomat erilaiset robotit. Kaikilla evoluutiovaltakunnilla on aktiivinen tajunta, kaikki kehittävät eläviä ainemuotoja. Sillä myös heikoimmalla tajunnanilmaisella on vaikutuksensa elementaaliaineeseen.

⁴Mitä useammin atomit ovat läpikäyneet lukemattomia eri involuutioprosesseja, sitä helpommin ne voivat palvella täydellisinä robotteina aktiivisen tajunnan vaikutuksen alaisina,

ottaa minkä hahmon tahansa ja toimia itsenäisinä olentoina. Elementaalit eivät tietenkään ole vastuussa teoistaan; vastuu on niiden evoluutio-olentojen, joiden muodostamia ne ovat. Erotetaan fyysis-eetteriset, emotionaaliset ja mentaaliset elementaalit. Monet kutsuvat mentaalisia ”ajatusmuodoiksi”. Niiden elinikä riippuu sen voiman tehosta, joka muotoili ne. Useimpien elinikä on muutama minuutti (normaali-ihmisen tuote); mutta on niitä, jotka ovat säilyneet miljoonia vuosia.

⁵Involuutioaineen passiivisessa tajunnassa on paljon, josta emme tiedä mitään tai jota emme voi ymmärtää ilman tarpeellisia tosiasioita planeettahierarkialta, tosiasioita, joita ei tähän mennessä ei ole sallittu julkaistavaksi. Niin paljon voidaan kuitenkin sanoa, että tässä tajunnassa on selitys mekaanisesti ja automaattisesti vaikuttavaan kylvön ja korjuun lakiin ja tämän lain virheettömyyteen.

1.30 Evoluutio

¹Involuutio merkitsee monadien involvoitumista aurinkokunnan alimpaan maailmaan, evoluutio niiden palaamista kosmoksen korkeimpaan maailmaan. Niin ollen ne hankkivat täyden aktiivisen itsetajunnan alimmassa maailmassa ja myöhemmin kaikkietäisyyden ja kaikkivaltiuuden yhä korkeammassa maailmoissa. Siten evoluutio on sarja yhä korkeampia luomakuntia, yhä korkeampia kehitysasteita. Jokainen monadi on jossakin tällä valtavalla kehitysasteikolla. Missä se oleskelee, riippuu sen iästä: ajankohdasta, jolloin se tuotiin ikiaineesta kosmukseen ja sen siirtymisestä alemmasta luomakunnasta korkeampaan.

²Evoluutio jaetaan viiteen luomakuntaan ja seitsemään jumaluuskuntaan. Planeettamaailmat sisältävät luomakunnat, aurinkokuntamaailmat (43–49) alimman jumaluuskunnan ja kosmiset maailmat (1–42) muut kuusi jumaluuskuntaa.

³Ikiatomille–minälle evoluutioprosessi aurinkokunnassa on tajunnan hankkimista kaikissa ainelajeissa kivikunnasta manifestaativaltakuntaan. Varsinaisesti minä lopettaa evoluution jättäessään ihmiskunnan ja liittyessään essentiaativaltakuntaan. Sen jälkeen alkaa ekspansio, joka on evoluution jatkamista yli-inhimillisissä valtakunnissa. Siellä minän tulee hankkia osallisuus yhä korkeampien valtakuntien kollektiivitajuntaan, samastaa minätajuntansa yhä korkeammanlaatuiseen atomitajuntaan. Tämä tapahtuu itsetoteutuksen lain mukaan menetelmällisellä ja järjestelmällisellä tajunnanaktiivisuudella ja kyvyllä hyödyntää kosmista energiaa ja dynamiksen yhä valtavampaa energiaa yhä korkeammassa atomilajeissa. Tajunta hankitaan osallistumalla lukemattomiin eri manifestaatioprosesseihin, täyttämällä tehtävä, olemalla väline korkeampien luomakuntien minuuksille, ”palvelemalla elämää”.

⁴Ihmiskunnalla, joka tähän mennessä on tutkinut noin miljoonasosan todellisuudesta, on fyysisessä maailmassa mahdollisuus tutkia prosentin verran koko olemassaolosta. Monadi viidennessä luomakunnassa voi olla tietoinen noin 10 prosentista, jumaluutena alimmassa eli ensimmäisessä jumaluuskunnassa noin 14 prosentista, toisessa jumaluuskunnassa 28:sta, kolmannessa 42:sta, neljännessä 56:sta, viidennessä 70:stä, kuudennessa 85:stä ja korkeimmassa eli seitsemännessä jumaluuskunnassa 100 prosentista. Kaikki tieto olemassaolosta on auktoritatiivista kautta koko monadien sarjan yhä korkeammassa maailmoissa, kunnes yksilö oman elämyksen kautta voi hankkia tarpeellista ensi käden tietoa.

⁵Ennen kuin monadi on saavuttanut korkeimman jumaluuskunnan, se tekee eron immanentin ja transsendentin jumalan välillä. Immanentti jumaluus on aina tietoinen ykseydestään kaiken elämän kanssa. Ylitajuinen kuuluu transsendentille jumaluudelle.

⁶Kun monadi on läpikäynyt manifestaatioprosessin involuution ja evoluution, hankkinut ja jättänyt verhon maailmassa toisensa jälkeen sekä lopullisesti korkeimmassa kosmisessa maailmassa vapautunut involvoitumisesta aineeseen, se tulee tietoiseksi itsestään monadina. Siihen saakka se samastuu johonkin niistä verhoista, joita se on hankkinut ja aktivoinut.

⁷Kun riittävän monet monadit ovat onnistuneet työllään kohoamaan alimmasta luomakunnasta korkeimpaan jumaluuskuntaan, voi tämä kollektiiviolento jättää kosmisen pallonsa

aloittaakseen ikiaineessa oman kosmisen pallonsa rakentamisen ikiaineen ehtymättömästä varastosta noutamistaan ikiatomeista.

1.31 Monadi ja sen verhot

¹Kosmos muodostuu monadeista (ikiatomeista) ja monadien koostamista verhoista. Nämä verhot mahdollistavat monadien tajunnankehityksen.

²Kaikella elämällä on muoto niin atomeilla, molekyyileillä, aggregaateilla, planeetoilla, aurinkokunnilla kuin kosmisilla maailmoillakin. Nämä muodot ovat muuntumisen lain alaisia, muuttuvat jatkuvasti, hajoavat ja muotoutuvat uudelleen. Monadit (ikiatomit) muodostavat (fyysisestä maailmasta laskien) nousevan sarjan yhä korkeampia elämänmuotoja, joten alemmat sisältyvät korkeampiin ja muodostavat niille verhoja. Koko kosmos muodostaa sarjan yhä hienostuneempia elämänmuotoja, jotka palvelevat monaditajuntaa lahjoittamalla sille vaiheittain ”elimen”, jota se tarvitsee jatkokehitykselleen.

³Monadit ovat ainoat tuhoutumattomat osat maailmankaikkeudessa. ”Kuolemaa” ei ole, ainaastaan uusia muotoja monaditajunnalle. Kun muoto on täyttänyt tilapäisen tehtävänsä monadin tajunnankehitykselle, se hajoaa.

⁴Erilaatuiset monadiverhot vastaavat erilaatuisia tajuntoja (ja energioita).

⁵Mitä korkeampi ainelaji ainemuotoon sisältyy, sitä korkeampi tajunnanlaji ja sitä tehokkaampi energialaji ovat siinä mahdollisia.

⁶Mitä korkeampi ainelaji ja sitä vastaava tajunnanlaji, sitä korkeammanlaatuinen aineverho monadille.

⁷Evoluution läpikäyvänä periaatteena on, että monadin täytyy oppia hallitsemaan kaikki verhonsa aineineen ja energioineen, niin että ne palvelevat kuin täydellisesti automatisoituneet robotit. Siten yksilö on itse hankkinut ominaisuudet ja kyvyt, jotka ovat mahdollisia näissä ainelajeissa.

⁸Monadi automatisoi verhonsa vaihtamalla vähä vähältä alemman lajin molekyylejä korkeamman lajin molekyyleiksi, niin että verho lopulta sisältää vain atomeja. Kaikki tämä tapahtuu automaattisessa tajunnanprosessissa yhä korkeammilla kehitystasoilla. Mitä korkeampia molekyyilajeja verhoissa on, sitä enemmän monadi hallitsee näitä vastaavan tajunnan ja energian omaavia verhoja.

⁹Evoluutiomonadien aineverhot muodostuvat involuutioaineesta, robottiaineesta.

¹⁰Fyysisillä, emotionaalisilla ja mentaalisilla tajunnanilmaisuuillaan ihminen muotoilee eläviä olentoja emotionaalisissa ja mentaalisissa aineissa näissä maailmoissa, olentoja, jotka ovat latautuneet sillä aine-energialla, joka muotoili ne. Nämä robotit lähettävät värähtelyjä, jotka täyttävät emotionaalisen ja mentaalisen maailman, ja ne ovat yhtä monta lähetysasemaa.

1.32 Tajunta

¹Tajunta on yksi. Koko kosmos muodostaa yhden ainoan kokonaistajunnan. Tähän on jokaisella monadilla osuus, sitten kun sen potentiaalinen tajunta on herätetty eloon involuutioprosessissa. Sen jälkeen monadi ei voi koskaan menettää tätä osallisuuttaan, vaikka siitä voi tulla lyhyemmäksi tai pitemmäksi aikaa tiedostamaton (”nukkuva”), sen jälkeen kun manifestaatioaktiivisuus on lakannut. Mutta niin pian kuin elämänaktiivisuus alkaa uudelleen, on monadi välittömästi valveilla.

²Kaikki tajunta on ikiatomitajuntaa, ikiatomien potentiaalista universaalitajuntaa, joka aktuaalistuu involuutioprosessissa.

³”Ikuinen elämä” on kosmista kokonaistajuntaa, elävää dynamiksen vaikutuksesta jokaisessa ikiatomissa. Se on edellytyksenä tajunnalle ja sille voimalle, joka tekee olemassaolosta suunnattomia aikakausia kestävän jättiläismäisen evoluution.

⁴Universaalinen tajunta on ikään kuin kaikkien monadien tajuntojen summa, niin kuin valtameri on kaikkien vesipisaroiden muodostama ykseys. Kaikki tajunta on siten luonteel-

taan sekä kollektiivista että yksilöllistä, vaikka normaaliyksilö ei voi tätä käsittää suunnattoman rajoitetuilla voimavaroillaan.

⁵Kollektiivinen tajunta on ensisijainen. Yksilön täytyy itse hankkia yksilöllinen minätietoisuus evoluutio- ja expansioprosessissa aina kivikunnasta lähtien, minkä mahdollistaa osallistuminen kollektiivitajuntaan.

⁶Yksilöllinen tajunta on tarkasti ottaen tiivistynyttä ja samanaikaisesti rajoittunutta kollektiivitajuntaa. Se on kuitenkin välttämätön oma-aloitteisen tajunnanaktiivisuuden kyvyn hankkimiselle, jota ilman yksilö olisi mekaaninen robotti. Eristyneellä yksilötajunnalla on huonot puolensa, mistä ihmisten menettelytavat päivittäin todistavat. Tämä paha on väistämätöntä ja onneksi ohimenevää, koska inhimillinen suorituskyky suuntautuu elämän palvelukseen, kun ykseydentahto on hankittu.

⁷Tajunta on luonteeltaan subjektiivista, mutta myös välittömästi ja yllättäen objektiivista: aineellisen todellisuuden määräämä.

⁸Kosminen kokonaistajunta ilmenee eri tavoin eri atomilajeissa ja eri molekyyllilajeissa, riippuen näiden eri ikiatomitiheydestä.

⁹Todellisuuskäsitys on erilainen eri maailmoissa, johtuen eri ainetiheydestä, josta seuraa eroja ulottuvuudessa, kestoajassa, ainekoostumuksessa, liikkeessä ja tajunnassa.

¹⁰On olemassa yhtä monta eri tajunnanlajia kuin on ainelajeja. Jokaisella maailmalla on oma kokonaistajuntansa niin kuin jokaisella monadiverholla on omansa. Jokainen korkeampi maailma osoittaa jokaiseen alempaan maailmaan verraten valtavaa energian ja tajunnan lisäystä niin tehokkuuden kuin myös laajuuden suhteen. Jokaisessa maailmassa monaditajunnalla on täysin erilainen käsitys todellisuudesta. Juuri tätä tarkoitettiin alunperin sanonnalla, että kaikki todellisuuskäsitys oli maajaa eli ”illuusioita”, koska ei ole olemassa kaikille kaikkialla pätevää yhteistä käsitystä ennen kuin korkeimmassa kosmisessa maailmassa.

¹¹Kosmisessa kokonaistajunnassa ei ole mennyttä, ei kosmoksessa eikä 49 kosmisessa atomimaailmassa. Vastaava koskee niitä 49 erilaatuista atomitajuntaa, jotka säilyttävät muiston kaikesta tapahtuneesta kosmisen maailmansa sisällä.

¹²Kosminen ”ikimuisti” on se muisti, jonka ”ikiminät” (korkeimmat kosmiset minät) omaavat aina siitä lähtien kun näiden ikiatomien tajunta kerran aktuaalistui. Kosminen ”ikimuisti” on yhteinen kaikille niille, jotka ovat hankkineet korkeimmanlaatuisen kosmisen atomitajunnan. Niin kuin oman minätajunnan täytyy itse hankkia kaikki korkeammat tajunnanlajit, niin tulevat nämä korkeamman tajunnanlajin muistot käytettäväksi vasta sitten, kun korkeammat tajunnanlajit on hankittu.

¹³Kaikki verhotajunnat ovat samanaikaisesti muisteja siitä, mitä verhot ovat kokeneet. Tämä koskee myös planeetan verhoja, planeetan eri maailmoja. Kaikki tapahtumainkulku näissä verhoissa niiden atomisisältöineen ja näiden kokemukset on rekisteröity. Planeetan korkein verho sisältääkin muistin kaikesta tapahtumainkulusta planeetan kaikissa alemmissa maailmoissa aina sen syntymästä lähtien. Aurinkokunnan korkein verho sisältää muistin kaikesta tapahtumainkulusta aurinkokunnan seitsemässä atomimaailmassa.

¹⁴Myös hajonneiden aurinkokuntien tapahtumainkulut ovat säilössä kosmisissa maailmanmuisteissa. Kaikki tapahtumainkulku kosmoksessa on korkeimmassa kosmisessa maailmanmuistissa. Kun kosmos hajoaa, on sen muisti säilyneenä niissä ikiatomeissa, jotka ovat saavuttaneet korkeimman maailman ja siten muistin kosmisessa kokonaistajunnassa.

¹⁵Jokaisella maailmalla, jokaisella planeetalla, aurinkokunnalla jne. on siten oma kollektiivitajuntansa, joka muodostaa yhtenäisen kollektiiviolenon jossa yksi monadeista on hallitsevin. Mitä korkeamman valtakunnan monadi on saavuttanut, sitä suurempi on sen osallisuus kosmiseen kokonaistajuntaan. Kun monadi on hankkinut planetaarisen tajunnan, se on planeettaolento. Kun se lopulta on aktuaalistanut potentiaalisen universaalitajuntansa, siitä on tullut yksilöllinen ykseys kosmisessa kaikkietävyyydessä ja kaikkivallassa. Siihen saakka se on ollut kehittynein monadi siinä yhä laajemmassa aineaggregaatissa, jota se on voinut

pitää omana verhonaan. Jokaisessa maailmassa se pukeutuu tämän maailman aineesta muodostuvaan verhoon, joka laajenee entisestään.

¹⁶Monadi on tuhoutumaton, aluksi potentiaalinen (tiedostamaton) yksilötajunta, joka alimman maailman alimmassa luomakunnassa (fyysisessä kivikunnassa) herätetään aktiiviseen tajuntaan ja joka vähitellen hankkii tajunnan yhä korkeammissa maailmoissa. Vasta karkein aine antaa riittävän vastuksen, jotta subjektiivinen monaditajunta voisi oppia erottamaan vastakohtaisuuden sisäisen (subjektiivisen) ja ulkoisen (objektiivisen) todellisuuden välillä sekä hankkimaan aktiivisen tajunnan edellytyksenä itsetietoisuudelle kaikenlaisissa todellisuuksissa. Sen jälkeen monadi voi itseaktiivisuudella hankkia vaadittavia ominaisuuksia ja kykyjä yhä korkeampien maailmojen yhä korkeammissa valtakunnissa.

¹⁷Tajunta alemmassa ainelajissa ja maailmassa ei tuo mukanaan tajuntaa korkeammassa maailmassa tai tietoisuutta siitä, joten sitä ei vaikuta olevan. Kaikki monadille korkeampi kuuluu sen ylitajuntaan. Monadin koko menneisyys kuuluu sen alitajuntaan, uusissa inkarnaatioissa välillisesti saavutettavissa vain uudelleen muistamisena samankaltaisten elämysten yhteydessä.

¹⁸Evoluutio ei merkitse monadille vain yhä korkeampien tajunnanlajien itsehankintaa, vaan myös vapautumista samastumisesta alempiin lajeihin, jotka aina vaikuttavat olevan ainoat varmat ja luotettavat, koska ne siihen mennessä ovat ainoat koetut ja tunnetut.

¹⁹Niin kuin korkeampi aine läpäisee alemman, niin käsittää korkeampi tajunta kaikki alemmat tajunnanlajit.

1.33 Minä

¹Minä on ikiatomin, monadin tajunta. Kaikki muu tajunta on verhojen.

²Termillä ”monadi” tarkoitetaan yksilön aineaspektia, ”minällä” yksilön tajunnan aspektia.

³Minä on minätajunta, aina samastunut johonkin verhoistaan tai, essentiaalistumisen jälkeen, johonkin kollektiivitajuntaan. Kun monadi korkeimmassa maailmassa on vapautunut involvoitumisesta aineeseen, sen samastuminen kaikkiin verhoihin siten päättyy.

⁴Minä ei voi käsittää tajuntaa korkeammassa aineessa kuin minkä se itse on aktivoinut. Alempi tajunta ei voi käsittää korkeampaa; korkeampi sisältää myös alemman.

⁵Minän todellisuuden ymmärtäminen on riippuvainen tajunnasta monadin verhoissa ja tämän tajunnan aktiivisuuden kyvystä. Tämä on selviö.

⁶Todellista todistetta minälle monadina emme voi saada. Olemme saaneet tietää, että minä ”psykologisesti katsoen” on itse tarkkaavaisuus ja että tarkkaavaisuus on merkki monadin läsnäolosta jossakin verhoistaan. Kun koemme tunteita, minä on emotionaaliverhossa, ja kun ”ajattelemme” puhtaasti mentaalisesti, minä on mentaaliverhossa eli oikeammin ilmaistuna: triadissa olevan monadin tarkkaavaisuus kohdistuu siihen, mitä tapahtuu emotionaali- tai mentaaliverhossa. Me aktivoimme tajunnan verhoissa ja niiden eri molekyyllilajeissa suuntaamalla tarkkaavaisuutemme (”eläytymällä”) yhä korkeampiin tajunnanlajeihin. Jos kohdistamme tarkkaavaisuutemme alempaan tajuntaan, niin ”elämme” tässä alemmassa ja vahvistamme tämän alemman tajunnan valtaa vetää tarkkaavaisuutemme puoleensa.

⁷Laurencyn kirjoituksissa on kaikista yksilöistä korkeimmasta kosmisesta 1-minästä 46-minään, kausaaliminästä, mentaaliminästä, emotionaaliminästä, fysikaaliminästä käytetty nimitystä ”minä”.

⁸Kansainvälistä nimitystä ajatellen lienee sopivaa käyttää nimitystä ”monadi” ”minän” sijaan, niin ollen: fysikaalimonadi, emotionaalimonadi, mentaalimonadi, kausaalimonadi jne.

1.34 Liikeaspekti

¹Liikeaspektissa tehdään ero dynamiksen, aine-energian ja tahdon välillä. Dynamis on ikiaineen ehtymätön, dynaaminen energia, kaiken liikkeen alku, maailmankaikkeuden kaikkien energia, kaiken voiman lähde; ikuisesti vaikuttava, tiedostamaton. Dynamis on sokea

voima, jonka kaikkivalta osoittautuu siinä, että se kykenee luomaan ikiatomeja ikiaineen ehdottomassa tiheydessä ja homogeenisuudessa ja antaa näille ikiatomeille kiertoliikkeen kyvyn.

²”Kosmisen liikkeen” vuoksi kaikki korkeammat ainelajit (atomilajit, molekyyllilajit) ovat energiaa suhteessa kaikkiin alempiin ainelajeihin. Kosmisen liikkeen muodostavat primaaristen ikiatomien virrat, jotka kiertävät kaikenlaatuisten atomien läpi korkeimmasta alimpaan ja alimmasta korkeimpaan. Nämä ikiatomivirrat saavat alkunsa korkeimmasta kosmisesta maailmasta ja niiden liikevoimana on dynamis.

³Tahto on aktiivisen tajunnan kyky saada dynamis vaikuttamaan kauttansa. Mitä korkeampi tajunnanlaji, sitä suurempi teho.

⁴Energia on itse edellytys kaikelle aktiivisuudelle. Korkeampien atomilajien energia muodostaa alemmat atomilajit, mahdollistaa ainekoostumuksen ja on syy ainemuotojen pysyvyydelle ja jatkuvalle muutokselle. Kaikki kehitys riippuu olemassaolon energioiden tarkoituksenmukaisesta hyödyntämisestä. Väärin suunnatut energiat ovat syynä kaikenlaisille epäonnistumisille, kaikenlaisille sairauksille. Näistä energioista tiedämme hyvin vähän, ja sama koskee kykyä käyttää niitä oikealla tavalla.

⁵Esoteriikka antaa meille tietoa perustavanlaatuisista energioista opillaan 49 atomilajista ja niiden energia-aspektista. Tähän asti on painotettu liian paljon ainetta ja tajuntaa huomiomatta, että niin aineella kuin tajunnalla on myös liikeaspekti. Esoteriikka väittää, että tieto energioista on olennaisin ja että ilman sitä oivallusta kaikki tieto on tuloksia tuottamaton. Tieto olemassaolon liikeaspektista on tärkein ja eniten laiminlyöty.

⁶Astrologia perustuu hyvin yksinkertaiselle tosiasialle: kaikki kehot (ainepallot jne.) säteilevät kosmisesta atomikierrosta vastaanotettua energiaa. Aurinkokuntien välillä tapahtuu jatkuvaa energianvaihtoa. Jokainen aurinkokunta on riippuvuussuhteessa joihinkin toisiin ja syklisen energian vastaanoton tarkoitus on helpottaa jatkuvaa manifestaatioprosessia, koskien kaikkia atomeja ja aineaggregaatteja (sitä myös ihmisten aineverhoja) aurinkokunnassa. Tämä koskee myös tajunnan aspektia, minkä ymmärtävät ne, jotka ovat oivaltaneet olemassaolon kolmiyhteisyyden, mikä merkitsee muun muassa sitä, että jokainen planeetta muodostaa kollektiivitajunnan ja on ”olento”.

1.35 Aika

¹Ajasta on spekuloitu loputtomiin. Aika on liikkeen, kaikenlaisen tapahtumainkulun ja manifestaatioprosessien mittaajana objektiivinen. Fyysinen aika määräytyy maapallon kiertoliikkeestä sen suhteessa ympäröivään tähtimaailmaan ja sen kierrosta auringon ympäri. Meidän vuorokautemme on pyörähdyskierros ja meidän vuotemme on aurinkokierros.

²Monet ovat arvelleet, että aika on subjektiivinen. Tämä mielipide on tyypillinen spekulatiivinen tuote, joka perustuu objektiivisen ajan ja subjektiivisen ajankäsityksen toisiinsa sekoittamiseen. Ajankäsitys on, niin kuin kaikki käsitys, objektiivinen, kun se on objektiivisesti ulkoisen, aineellisen todellisuuden määräämä. Tämä on mahdollista ihmiselle vain fyysisessä maailmassa, koska tämä on ainoa maailma, jossa hänellä on objektiivinen tajunta. Emotionaali- ja mentaalimaailmassa keskivertoihmiseltä puuttuu jokainen mahdollisuus objektiiviseen ajankäsitykseen, jokainen mahdollisuus mitata liikettä ja muuutosta. Tämä tosiasia on väärinkäsitetty siten, että näissä maailmoissa aika ei olisi objektiivisesti olemassa. Myös fyysisessä maailmassa voi välttyä huomaamasta ajan kulua, jos tarkkaavaisuus on muualla kuin fyysisessä. ”Amicitia horam vincit”, ystävyys voittaa ajan, sanoivat vanhat roomalaiset. Iloisessa seurassa ei huomaa ajan kulua. Ja tuskien yö on ”ikuisuus.” Meidän kokemuksissamme on jotakin joka tekee, että ymmärrämme ilmaisun ”tiivistynyt ikuisuus”.

³Tosiasia, että yksilöt yhä korkeammissa maailmoissa ovat yhä riippumattomampia ajasta ja tilasta, ei tarkoita, että ajalta ja tilalta puuttuu objektiivinen olemassaolo. Planeetat,

aurinkokunnat, galaksit ovat todisteena siitä, että tila kaikkine sen korkeampine maailmoineen on olemassa, ja manifestaatioprosessit ovat todiste ajan olemassaolosta.

⁴Ajankäsitys kuuluu liikeaspektiin ja puuttuu tajunnanasektista. Tajunnalle ei ole aikaa, vaan kaikki on ikuista nykyhetkeä. Liike antaa kuvitelman menneestä, nykyisestä ja tulevasta. Tajunnanasektissa kohtaavat mennyt ja tuleva nykyhetkessä. Myös tämä kuuluu esoteriikan perusluonteisiin käsitteisiin, tietenkin käsittämättömiä ihmisen peritylle järjelle.

⁵Ajalla ei ole ulottuvuutta. Einsteinin tila-aika neljäntenä ulottuvuutena on mielikuvitusrakennelma ilman vastaavuutta todellisuudessa.

⁶Olemassaolon rytmi eli jaksoittaisuuden laki koskee kaikkia kolmea todellisuusasektia. Se osoittaa lukemattomia eri pituuksia sekunnin murto-osasta enemmän kuin neljän miljardin vuoden aurinkokunta-aikakausiin (aioneihin). Jaksoittaisuuden lakia on huomioitu aivan liian vähän länsimaissa, mutta se selittää monia erilaatuisia ilmiöitä. Rytmi on laki, jota muiden muassa lääketieteellä on täysi syy tutkia tarkoin, sillä sen merkitys on mitä suurin terveystasvatukselle, ei vähintään emotionaaliselle ja mentaaliselle terveystasvatukselle.

1.36 Elämän tarkoitus ja päämäärä

¹Elämän tarkoitus on monadien tajunnankehitys yhä korkeampien luomakuntien yhä korkeampien ainelajien tajunnassa. Elämän tarkoitus on kaikkien monadien kaikkitietävyys ja kaikkivalta koko kosmoksessa.

²Monadi kehittyä oppimalla omista kokemuksistaan ja korjaamalla sitä, mitä se edellisissä inkarnaatioissa on kylvänyt. Kaikki yksilöä kohtaava hyvä ja paha on hänen omaa aikaansaannostaan. Hänelle ei voi tapahtua mitään, mitä hän ei ole ansainnut. Epäoikeudenmukaisuus ei voi missään suhteessa tulla kysymykseen. Sanonta ”elämä on epäoikeudenmukaista” on elämäntietämättömyyden ja kateuden puhetapa.

³Poistytöntävän perustaipumuksen omaavien monadien kehitys voi ottaa väärän suunnan, mikä osoittautuu jo kasvikunnan loiselämässä ja eläinkunnan petoelämässä. Alemmissa luomakunnissa monadit vastustavat kehitystä ja aiheuttavat epäjärjestyä, kaiken omalla vastuullaan. Tiedostamaton ja vielä suuremmassa määrin tietoinen kajoaminen monadin luovuttamattomaan, loukkaamattomaan, jumalalliseen vapauteen, jota rajoittaa kaiken elävän yhtäläinen oikeus, päättyä taisteluun olemassaolosta ja elämän julmuuteen.

⁴Ei ole elämän virhe, että yksilö alemmilla kehitystasveilla melkeinpä täydellisessä elämäntietämättömyydessään syylistyy virheisiin melkeinpä kaikkien luonnon- ja elämänlakien suhteen.

⁵Esoteriikan perusselviön mukaan lakeja esiintyy kaikessa ja kaikki on lain ilmausta. Kaikkitietävä on se, jolla on tietoa kaikkien maailmojen kaikista laeista. Niin kaikkivalta kuin vapauskin ovat mahdollisia vain kaikkien lakien ehdottoman virheettömän sovelluksen kautta.

⁶Kaikki on jumalallista, sillä kaikki on korkeimpien olentojen muovaamaa tarkoituksella mahdollistaa monadeille yhä korkeampien tajunnanlajien hankinta. Monadit ovat potentiaalisesti jumalallisia ja tulevat kerran aktuaalisesti jumalallisiksi. Takuu tälle on niiden katoamaton osallisuus kosmiseen kokonaistajuntaan. Kukaan ei voi joutua lopullisesti hukkaan. Kaikki saavuttavat ennemmin tai myöhemmin elämän loppupäämäärän.

⁷Täysin tietoiseksi potentiaalisesta jumaluudestaan yksilö tulee vasta kun hän on liittynyt ykseyteen, essentiaalimaailman yhteisystajuntaan ja kokee, että kaikki monadit ovat yhtä, koska niillä on osallisuus kokonaistajuntaan: kaikilla on sama alkuperä ja kaikki tulevat saavuttamaan saman päämäärän. Kun kaikki ovat saavuttaneet viidennen ja korkeammat valtakunnat, he tulevat elämään elämän tarkoituksen toteuttamiselle, elämään auttaakseen toisia saavuttamaan korkeammalle.

⁸Kosmos on muodostunut tarkoituksella, että kaikki tiedostamattomat ikiatomit (monadit), jotka on tuotu kosmukseen ja muodostavat sen, tulevat lopulta manifestaatioprosessin kautta saavuttamaan kaikkitietävyyden ja kaikkivallan. Monadit eivät voi hankkia kaikkitietävyyttä

ja kaikkivaltaa ilman apua. Koko kosmos involuutioineen ja evoluutioineen on syntynyt monadien vuoksi. Me saamme kehitysapua. Koko kosmos on jumalallinen, koska sen tarkoitus ja päämäärä ovat jumalallisia. Tämä on esoteriikan perusnäkemys olemassaolosta.

1.37 Luomakunnat

¹Kehitysprosessissa voi erottaa sarjan yhä korkeampia luomakuntia kivikunnasta korkeimpaan kosmiseen valtakuntaan, ja näissä valtakunnissa sarjan yhä korkeampia kehitystasoja. Riippuu täysin yksilöstä itsestään, niin pian kuin hän hankkinut itsetietoisuuden (saavuttanut ihmiskunnan), kuinka pitkän ajan hän haluaa käyttää saavuttaakseen päämäärän.

² 49–47	neljän alimman luomakunnan maailmat	
46 och 45	viidennen luomakunnan maailmat	} { planeettahierarkian maailmat
44 och 43	kuudennen luomakunnan maailmat	
42–1	kuuden yhä korkeampien valtakuntien sarja.	

³Yksilöitä–monadeja on kaikissa valtakunnissa, esimerkiksi kivimonadeja, kasvimonadeja, eläinmonadeja, ihmismonadeja, 43-monadeja, 35-monadeja, 25-monadeja, 10-monadeja ja lopulta 1-monadeja (aineeseen involvoitumisesta vapautuneita).

⁴Kuuden aurinkokunnallisen luomakunnan eri tajunnanlajit ja korkein saavutettavissa oleva tajunnanlaji eri valtakunnissa annetaan alhaalla. Monadit oleskelevat siten jossakin annetuista lajeista; missä lajissa, riippuu saavutetusta tasosta.

⁵ Kivikunta:	49:7 – 49:4
Kasvikunta:	49:7 – 48:7
Eläinkunta:	49:7 – 47:7
Ihmiskunta:	49:7 – 47:2
Essentiaalikunta:	49 – 45
Manifestaalikunta:	49 – 43

⁶Korkein saavutettavissa oleva tajunta aurinkokunnan luomakunnissa

	subjektiivinen tajunta	objektiivinen tajunta
kivikunta	49:4	
kasvikunta	48:7	
eläinkunta	47:7	48:5
ihmiskunta	47:2	48:2
essentiaalikunta	45:1	45:4
manifestaaalikunta	43:1	43:4

⁷Monadit viettävät seitsemän aionia luomakunnassaan, ennen kuin ne ovat hankkineet ominaisuudet ja kyvyt, jotka ovat välttämättömiä niiden siirtymiselle korkeampaan luomakuntaan.

⁸Monaditajunta ”nukkuu” kivikunnassa, ”uneksii” kasvikunnassa, herää eläinkunnassa, hankkii itsetietoisuuden ihmiskunnassa ja tietoa olemassaolosta viidennessä luomakunnassa jatkaakseen sen jälkeen tajunnanevoluutiotaan seitsemässä yhä korkeammassa jumaluuskunnassa ja hankkiakseen siten kaikkietävyyyden ja kaikkivallan yhä korkeammissa maailmoissa.

⁹Planeetat edustavat viittä alimpaa maailmaa ja viittä luomakuntaa. Näistä kivikunta kuuluu näkyvään fyysiseen maailmaan. Kasvikunta on osallinen myös fyysis-eetteriseen maailmaan, eläinkunta emotionaalimaailmaan (jota on virheellisesti nimitetty astraalimaailmaksi), ihmiskunta mentaalimaailmaan ja viides luomakunta kausaalimaailmaan.

¹⁰Kun mineraalimonadit ovat onnistuneet hankkimaan fyysis-eetterisen tajunnan, ne siirtyvät kasvikuntaan. Tajunta ilmenee aluksi taipumuksena toistoon, josta tulee taipumus järjestelmälliseen tapaan tai ”luonteeseen”. Tajunnan laajetessa herää pyrkimys sopeutumiseen.

¹¹Kasvimonadit kehittyvät eläinten ja ihmisten syödessä kasveja, jolloin monadit altistuvat näiden eläinkehujen vahvoille emotionaalivärähtelyille.

¹²Kasvimonadeista tulee eläinmonadeja emotionaalitajuntaa hankkimalla. Riittävän aktiivisella mentaalitajunnalla eläinmonadit siirtyvät ihmiskuntaan. Hankkimalla täyden tietoisuuden kausaaliverhossaan ihminen siirtyy viidenteen luomakuntaan.

¹³Kivikunnassa monadiryhmää ympäröi yhteinen verho, mineraaliryhmäsielu, Kasvikunnassa ryhmää ympäröi kasviryhmäsielu ja eläinkunnassa eläinryhmäsielu. Korkeammassa maailmoissa monadin on itse pukeuduttava vastaavien maailmojen aineverhoihin. Kun eläinmonadi on kehittynyt niin, että se voi hankkia oman verhon kausaalimaailmassa, se transmigroituu ihmiskuntaan. Sen jälkeen monadi on koko ihmiskunnassa oleskelunsa ajan aina kausaaliverhonsa sisään sulkema. Voidaan sanoa, että kausaaliverho inkarnoituu, ympäröi ja läpäisee alemmat verhot. Tästä ilmenee, ettei ihminen voi koskaan syntyä uudelleen eläimenä, yhtä vähän kuin eläin voi tulla kasviksi tai kasvi mineraaliksi. Transmigraatio ei voi tapahtua taaksepäin.

¹⁴Monadille ei ole mitenkään välttämätöntä kehittyä orgaanisten verhojen avulla. Itse asiassa useimmilla monadeilla (esimerkiksi rinnakkaista deevaevoluutiota seuraavilla) ei ole koskaan ollut muita kehoja kuin sähkömagneettisesti koossapysyvien atomien ja molekyylien muodostamia aggregaattiverhoja, jollaisia ihmisellä on kaikissa maailmoissa paitsi ”näkyvässä.”

1.38 Ihminen

¹Ihminen on yksilö, monadi, minä.

²Ihminen on evoluutiomonadi (ikiatomi), involvoitunut triadiin kausaaliverhoon. Tämä on ihmisen täsmällinen määritelmä. Siten väitetään, että ihminen on itseidentiteetin omaava yksilö läpi kaikkien inkarnaatioiden.

³Ihmiskunta muodostuu noin 60 miljardista eri kehitysasteilla ja -tasoilla olevista yksilöistä. Missä yksilö oleskelee, riippuu hänen kausaaliverhonsa iästä, ajankohdasta hänen siirtymiselleen eläinkunnasta ihmiskuntaan.

⁴Kun monadi (yksilö, minä) on päässyt niin pitkälle kehityksessään, että se voi siirtyä eläinkunnasta (ryhmäsieluineen) ihmiskuntaan, mikä tapahtuu prosessissa, jota kutsutaan kausaalistumiseksi, se sulkeutuu kausaaliverhoon. Tämä kausaaliverho on tyhjä mentaaliatoimesta muodostunut kuori, jonka täyttäminen on yksilön asia.

⁵Kausaaliverhon tarjoaa yksilö deevaevoluutiosta. Häntä kutsutaan pythagoralaisen terminologian mukaan Augoeideeksi. Hän on saavuttanut essentiaaliasteen eikä tarvitse kausaaliverhoaan vaan antaa sen lainaksi vastakausaalistuneelle yksilölle. Siinä yhteydessä hän sitoutuu valvomaan vastavalmistuneen ihmisen kehitystä.

⁶Inkarnaatioiden kuluessa ihminen saa niitä kokemuksia, jotka hänen Augoeideensa katsoo hänen kehitykselleen sopivimmiksi, mutta joiden hän itse katsoo olevan kovan kohtalon ilmausta.

⁷Siirtyessään eläinkunnasta ihmiskuntaan monadi-minä jättää ryhmäsielunsa, jonka suunnaton kokemus on ollut sen käytettävissä. Kausaaliverhossa monadin on nyt hankittava tietoa maailmasta, elämästä ja elämän laeista. Tässä verhossa yksilön tajunta on eristettynä toisten yksilöiden tajunnasta. Ainoa apu, minkä hän jokaisessa uudessa inkarnaatiossa saa, on tietämys, joka on karttunut perinteestä hänen ympäristössään. Inkarnaatioverhojensa (fyysisen, emotionaalisten ja mentaalisten) avulla hänen täytyy itse kerätä kokemuksia näissä maailmoissa: fyysisellä objektiivisella tajunnalla fyysisessä maailmassa ja subjektiivisella tajunnalla emotionaalisessa ja mentaalisessa maailmassa.

⁸Teosofisessa kirjallisuudessa esitetään tämä minän tiedonhankinta inhimillisistä maailmoista ikään kuin minä ei koskaan aiemmin olisi ollut yhteydessä näihin maailmoihin. Esiityksen vastakohtaisuus ilmenee ryhmäsielujen kuvauksesta, jonka mukaan minä aloittaa evoluutionsa kivikunnassa. Niin paljon on oikein, että kausaaliverhossa minä saa ensimmäisen kerran omia kokemuksia ja muokkaamalla niitä kehittää erilaatuisia tajuntoja sekä että yksilö voi kehittyä inkarnaatioiden ja inkarnaatioverhojen avulla.

⁹Tajunnan eristyneisyys kausaaliverhossa, jolloin minä kokee eristyneisyyden yksilönä, eroaa olennaisesti yhteisyydestä tajunnan kokemuksesta ryhmäsieluissa ja kollektiiviolennoissa.

¹⁰Ihmiskunnan nykyisellä yleisellä kehitystasolla normaaliyksilö on inkarnaationsa aikana objektiivisesti tietoinen yleensä vain organismissaan, subjektiivisesti tietoinen eetteri-, emotionaali- ja mentaaliverhossaan ja tiedostamaton kausaaliverhossaan. ”Näkyvä” fyysinen todellisuus, joka käsittää kolme alinta fyysistä aggregaatiotilaa (kiinteän, nestemäisen ja kaasumaisen), on ainoa, jonka ihminen tuntee ja ainoa jonka hän katsoo olevan olemassa. Hän käsittää emotionaaliverhonsa pyyteet ja tunteet ja mentaaliverhonsa ajattelun ikään kuin jonakin yksinomaan subjektiivisena, ymmärtämättä, että objektiivisesti katsoen näitä ilmiöitä vastaavat värähtelyt kyseisten maailmojen ainelajeissa.

¹¹Kun yksilö on hankkinut objektiivisen tajunnan kaikissa inkarnaatioverhoissaan sekä kausaali-intuition ja siten tietoisuuden kausaaliverhossaan, hän siirtyy kausaaliminänä viidenteen luomakuntaan.

¹²Ennen kuin monadi on hankkinut pysyvän kausaalisen aktiivisuuden kyvyn, sen on suorittamansa inkarnaation jälkeen odotettava uutta syntymää kausaaliverhossaan nukkuen. Siten monadin tajunnanjatkuvuus katoaa ja sen muisto menneestä jää piileväksi, kunnes siitä voi tulla kausaalisesti tietoinen.

¹³Inkarnaatioiden lukumäärä on jokaisessa luomakunnassa rajoittamaton, kunnes yksilö on hankkinut kyseisissä valtakunnissa vaadittavat ominaisuudet ja kyvyt sekä oman verhon lähinnä korkeammassa maailmassa. Otettakoon huomioon, että uudessa inkarnaatiossa jäävät piileviksi kaikki hankitut ominaisuudet, jotka eivät saa tilaisuutta kehittyä uudelleen, mikä mahdollistuu kuitenkin kerta kerralta helpommin. Tavallisesti vain ymmärtämys on aktuaalinen.

¹⁴Jokaisessa uudessa inkarnaatiossa ihminen luulee olevansa uusi yksilö, ollen tietämätön korkeammista verhoistaan ja inkarnaatioprosessista, tietämätön omasta minästään, tietämätön kaikista edellisistä inkarnaatioistaan ihmisenä, aina siitä lähtien kun hän jätti eläinkunnan. Voidaan kaikesti sanoa, että hän on tietämätön kaikesta olennaisesta ja elää tietämättömyyden elämää fyysisessä maailmassa, ikään kuin olisi olemassa vain fyysinen maailma. Ne kuvitelmat elämästä ja sen tarkoituksesta, joita hän sitten laatii, jos kysymys häntä lainkaan kiinnostaa, ovat niitä mitä hänen mielikuvituksensa on siitä keksinyt, mitä hän on omaksunut tietämättömyyden olemassaoloa koskevista spekulatioista. Niin hän elää, kunnes hän jättää fyysisen maailman ja yllätyksekseen huomaa, että hän edelleen elää, yhtä harhautuneena tässä uudessa maailmassa kuin hän itse asiassa oli ollut fyysisessä maailmassa, yhtä epätietoisena tätä uutta maailmaa koskevista harhakuvitelmistaan kuin kaikki muut emotionaalimaailmassa. Kun hän sitten jättää emotionaaliverhonsa ja elää edelleen mentaaliverhossaan, hän elää ehdottoman subjektiivista mielikuvituselämää mentaalimaailmassa, tietämättä, että häneltä puuttuu jokainen mahdollisuus objektiiviseen käsitykseen maailmasta, jossa hän elää, tietämättä että kaikki, minkä hän kokee ikään kuin objektiivisena todellisuutena, on hänen oman mielikuvituksensa luomaa. Kun hänen ”toteuttamansa” ideat ovat tyhjentäneet energiansa, mentaaliverho hajoaa ja hänen tajuntansa sammuu, kunnes se kerran herätetään eloon fyysisessä maailmassa uudessa ihmisorganismissa. Tämä on lyhyesti hänen inkarnaationsa tarina.

¹⁵Noin 40 prosenttia ihmiskuntamme kaiken kaikkiaan 60 miljardista yksilöstä planeetallemme siirtyi eläinkunnasta ihmiskuntaan noin 21 miljoonaa vuotta sitten. He muodostavat edelleen ihmiskunnan epäitsenäisesti ”ajattelevan” osan ja voivat parhaimmalla tapauksella vain toistaa, mitä ovat oppineet sanomaan. (Toistaminen ei ole omaa ajattelua.) Muu osa on

siirretty planeetalle eri vaiheissa yhä kehittyneempine klaaneineen; viimeksi saapuneiden (600 000 vuotta sitten) ollessa siten kehittyneimmät. Tämä selittää ihmiskunnassa olevat eri kehitysasteet, jotka oikeastaan johtuvat kausaaliverhon iästä, monadin ihmiskuntaan siirtymisen ajankohdasta. Niin ollen ihmiset eivät ole kehityksellisesti tasa-arvoisia, eikä siinä ole mitään ”luonnon epäoikeudenmukaisuutta”. Ei pitäisi olla tarvetta sanoa, että kaikki ovat veljiä ollessaan osallisina kosmisessa kokonaistajunnassa, niin kuin myös inhimillisessä luomakunnassa. Kausaalinen ikäero ei kumoa veljeyttä.

¹⁶Ihmiskunnan tehtävä on toteuttaa aurinkokuntahallituksen tarkoitus maan päällä terveen järjen avulla, rakkauden motivoimana ja ykseysenergian aktivoimana. Niin kuin planeettahierarkia valvoo ja ohjaa ihmiskunnan tajunnankehitystä, tulee ihmiskunta kerran valvomaan ja ohjaamaan niin kivi- kuin kasvi- ja eläintajuntaa; siirtämään kivimonadit kasvikuntaan, kasvimonadit eläinkuntaan ja valmistelemaan eläinten kausaalistumista.

1.39 Ihmisen verhot ja maailmat

¹Ihmiskunnassa monadilla on inkarnaation aikana fyysisessä maailmassa käytettävänään kaikkiaan viisi verhoa, yksi verho jokaisessa viidessä alimmassa maailmassa: organismi näkyvässä fyysisessä maailmassa, eetteriverho fyysisessä eetterimaailmassa, emotionaaliverho emotionaalimaailmassa, mentaaliverho mentaalimaailmassa ja pysyvä kausaaliverho kausaalimaailmassa (Platonin ideain maailmassa). Näistä viidestä verhosta neljä alinta uusiutuu jokaisen inkarnaation yhteydessä ja monadin vapauduttua organismista ne hajoavat jokseenkin nopeasti. Kaikki verhot paitsi organismi ovat aggregaattiverhoja. Eetteriaine ympäröi organismin jokaista yksityistä solua ja välittää niitä eri toiminnallisia energioita, joita muinaiset opettajat kutsuivat elinvoimaksi. Emotionaali-, mentaali- ja kausaaliverho ympäröivät ja läpäisevät kaikki alemmat. Ne ovat soikion muotoisia ja ulottuvat noin 35-45 cm organismin ulkopuolelle, muodostaen niin kutsutun auran. Organismi vetää puoleensa noin 99 prosenttia näiden verhojen aineesta ja pidättelee sitä kehänsä sisäpuolella, minkä vuoksi nämä verhot muodostavat organismin täydellisiä kopioita.

²Ihmisen inkarnaatioverhot ovat täynnä primaari- ja sekundaariaineen eri molekyytilajeja. Emotionaaliverho muodostuu kuudesta molekyytilajista, alempien ja korkeampien molekyytilajien prosentuaalisen määrän ilmaistessa saavutetun kehitysasteen. Verhot eivät ole koskaan levossa. Niiden läpi virtaavat lukemattomat eri värähtelyt, jotka aktivoivat tajunnan eri molekyytilajeissa. Sekundaariaineella on passiivinen tajunta, mutta värähtelyt aktivoivat sen. Taso ilmaisee mihin molekyytilajeihin on helpointa vaikuttaa. Sekundaariaineella on siis oma tajuntansa ja manifestaatioprosessissa saatujen elämysten ansiosta tietynlainen ”kokemus”, jolla on merkitystä verhon kollektiivitajunnalle. Verhojen aktiivisuus aiheuttaa jatkuvaa ainesisällön vaihtumista; ulos heitetty korvaantuu heti vastaavalla lajilla ympäröivästä maailmasta. Verhojen primaariaine pitää näitä elossa atomien vaihtuessa jatkuvasti molekyyileissä. Primaariaine on aktiivisuudessaan pelkästään aine-energiaa, sekundaariaine sen lisäksi tajuntaenergiaa.

³Seuraava taulukko koskee ihmisten maailmoja ja verhoja. Jokaisessa maailmassa ihmisellä on inkarnaation aikana kyseisestä ainelajista muodostuva verho:

49:5-7	”näkyvä” fyysinen maailma	organismi
49:2-4	fyysinen eetterimaailma	organismien eetteriverho
48:2-7	emotionaalimaailma	emotionaaliverho
47:4-7	mentaalimaailma	mentaaliverho
47:1-3	kausaalimaailma	kausaaliverho

⁴Vain meidän planeetallamme kehittyvät neljännen luomakunnan yksilöt organismien ja reinkarnaation kautta. Muilla planeetoilla kehitys tapahtuu aggregaattiverhojen avulla, jotka ovat pysyviä, kunnes yksilö on hankkinut korkeampien molekyytilajien tajunnan ja niitä vastaavat verhot.

⁵Kausaaliverho on ihmisen ainoa pysyvä verho, jonka sisään monadi on aina sulkeutunut. Kausaaliverho inkarnoitu. Inkarnaation päätyttyä ja neljän alemman verhon hajottua monadi odottaa kausaaliverhossaan nukkuen tilaisuutta uuteen inkarnaatioon. Hankittuaan korkeimman kausaalitajunnan (47:1) ihminen astuu viidenteen luomakuntaan ja hankkii näiden maailmojen ainelajeista koostuvat verhot.

⁶Eri molekyytilajien tajunnasta sanottu on tarkoitettu orientoimaan vain yleisesti, eikä sitä pidä liian tiukasti määritellä. Rajat eri molekyytilajien tajuntojen välillä eivät ole niin kiinteät kuin kaavamaiset esitykset voivat antaa aihetta uskoa. Alemmalle tajunnalle käsittämättömällä tavalla erilaatuiset tajunnat sekoittuvat toisiinsa ajatusta seuraavan energian vaikuttamina. Tämä koskee myös kausaalisia tajunnanlajeja. Kaikki dogmatisointi on myös tässä suhteessa eksyttävää. Lisäksi on niin, että tajunta koko kosmoksessa on yksi ainoa, vaikka sen ymmärtäminen vaatii, että se on jaettava sarjaksi erilaatuisia tajuntoja. Tajunta muodostaa jatkuvan sarjan yhä suurempia mahdollisuuksia osallisuuteen kosmisessa kokonaistajunnassa.

1.40 Ihmisen kehitysasteet

¹Luokat ovat luonnon järjestys. Luonnonluokat merkitsevät eri ikäluokkia, niin ihmiskunnassa kuin kaikissa muissa luomakunnissa, sekä alemmissa että korkeammissa.

²Tajunnankehitys osoittautuu suunnattomana tasojen sarjana alimmasta mineraalitajunnasta korkeimpaan kosmiseen tajuntaan, oikeammin: monina sarjoina jokaisessa luomakunnassa.

³Ymmärtääkseen tasojen suuren määrän jokaisella kehitysasteella pitäisi olla selvillä siitä, että jokainen molekyytilaji koostuu 49 ainekoostumuksesta ja edustaa siten 49 ”tajunnanvivahdetta” alemmissa maailmoissa. Korkeammissa maailmoissa nämä syntetisoituvat, niin että tajunnanlajit seuraavat molekyytilajeja.

⁴Inhimillinen tajunnankehitys kymmenientuhansien inkarnaatioiden aikana osoittaa viisi astetta: barbaariaste, sivilisaatioaste, kulttuuriaste, humaniteettiaste ja idealiteettiaste.

⁵Näistä asteista barbaari-, sivilisaatio- ja kulttuuriaste kuuluvat emotionaaliasteelle, koska emotionaalitajunnalla on näillä asteilla suurempi merkitys yksilön kehitykselle kuin mentaalitajunnalla ja koska yksilön tunteet, ajatukset ja teot ovat emotionaalisten vaikutteiden määrittämiä.

⁶Sivilisaatioastetta kutsutaan myös alemmaksi mentaaliasteeksi. Alempi eli emotionaalisesti määräytyvä mentaliteetti kattaa myös sellaiset ilmiöt kuin teologia, filosofia ja tiede.

⁷Kulttuuriastetta kutsutaan myös korkeammaksi emotionaaliasteeksi tai mystikkoasteeksi, koska yksilö tällä asteella voittaa synnynnäisen poistoyöntövoiman (”vihan”) ja korvaa sen vetovoiman rakastavaisella ymmärtämyksellä kaikkea elävää kohtaan.

⁸Humaniteettiaste on ensimmäinen todellinen mentaaliaste, jolla korkeampi mentaalitajunta aktivoituu. Tällä asteella yksilö on tunteissaan, ajatuksissaan ja teoissaan mentaalisten järkivaikutteiden määräämä ja elää palvelukseen ihmiskuntaa, kehitystä ja ykseyttä.

⁹Idealiteettiaste on aste, jolla yksilö aktivoi kausaalitajunnan hallitsemaan kaikkea alempaa tajuntaa.

¹⁰Alkukantaiset fyysiset tarpeet olkoon kaikille samoja. Mutta emotionaaliset ja mentaaliset tarpeet ovat erilaisia eri asteilla, minkä pitäisi ilmetä edellä sanotusta. Kasvatuksen ja koulutuksen tehtävä on huolehtia näistä kaikista.

¹¹Yhteiskunnan perusluonteinen tehtävä on mahdollistaa tämä tajunnankehitys.

¹²Neljä erilaista, asteittain yhä korkeampaa mentaalitajunnan lajia ovat: päätelmääjattelu, periaateajattelu, perspektiiviajattelu ja systeemiajattelu. Näistä neljästä lajista kaksi ensin mainittua kuuluu alempaan eli emotionaalisesti määräytyvään mentaaliiseen ajatteluun, kaksi viimeksimainittua korkeampaan eli puhtaasti mentaaliiseen ajatteluun.

¹³Alemmalla mentaaliasteella mentaalisuus kehittyy emotionaalisuuden kautta. Mentaaliatomit aktivoituvat emotionaalimolekyyleissä ja tässä prosessissa emotionaali- ja mentaalitajunta sulautuvat yhteen ja emotionaalinen mentalisoituu.

¹⁴Kaikki järkevä ajattelu nojautuu järjestelmiin sijoitettuihin käsitteisiin. Systeemiajattelu nojautuu järjestelmiin käsitteiden sijaan, ollen siten eräänlaista ajattelua, joka tiivistää kaiken tiedettävissä olevan eri järjestelmissä. Se on siirtymävaihe intuitioon, joka ei tarvitse ajatusjärjestelmää mutta perustuu niille.

¹⁵”Tervettä järkeä”, korkeampaa mentaalitajuntaa, ihmisen ensisijaisinta välinettä, ihminen voi käyttää saavuttaakseen yhteyden kausaalimaailmaan (platoniseen ideain maailmaan) ja oppiakseen hallitsemaan neljässä inkarnaatioverhossaan olevat erilaatuiset tajunnat, ainoat tajunnanlajit, joissa ja joista ihminen (ennen kausaaliminäksi tuloa) voi olla tietoinen.

1.41 Kollektiiviolennot

¹Monadi on yksilöllisyyden omaava yksilö ja tätä kaikissa maailmoissa. Mutta sillä on myös kollektiivitajuntaa, joka kehitysasteesta riippuen on aktuaalistunut tai aktivoitunut, tiedostamaton tai tietoinen.

²Kosmos muodostaa yhtenäisen kosmisen kollektiiviolennon (yhteisen kollektiivitajunnan). Jokainen aurinkokunta, jokainen planeetta, jokainen maailma planeetassa, on samalla tavoin kollektiiviolento. Kaikki aineaggregaatit ovat kollektiiviolentoja.

³On olemassa lukemattomia kollektiiviolentojen lajeja alimmasta korkeimpaan ainelajiin ja tajunnanlajiin. Perustavanlaatuinen jako olisi lähtä 49 atomilajista. Ne voi myös jakaa kosmoksen kahdentoista luomakunnan mukaan: kuusi valtakuntaa kosmoksessa aurinkokuntien ulkopuolella ja kuusi valtakuntaa aurinkokunnissa: 1–7, 8–14, 15–21, 22–28, 29–35, 36–42 aurinkokuntien ulkopuolella; 43–45, 45–47, 47–49 sekä kolme alinta: eläinkunta, kasvikunta ja kivikunta (myös maailmoissa 47–49) aurinkokunnissa. Kolmen alimman luomakunnan kollektiiviolentoja kutsutaan ”ryhmäsieluiksi”. Kollektiiviolentoja varsinaisessa merkityksessä, itsetietoisia kollektiivisia olentoja, esiintyy vasta viidennessä luomakunnassa.

⁴Tunnusomaista niin ryhmäsieluille kuin kollektiiviolennoille on yhteinen ryhmätajunta. Ryhmäsieluissa tämä ryhmätajunta on tiedostamatta automaattinen. Kollektiiviolennoissa kaikki ovat täysin tietoisia toisistaan (siinä määrin kuin heidän tarvitsee olla sitä työnsä puolesta manifestaatioprosesseissa). Olennaista on, että ryhmätajunta merkitsee yhteistä tietoa ja kykyä. Ryhmä on kaikkien ryhmämonadien verhojen atomeista ja molekyyleistä koostuva elävä olento, ja tämä olento on tajunnan ja energian suhteen kapasiteetti, joka on automaattisesti monadien käytettävissä. Turvallisuutta antaa se, että yksilöllisen omalaadun rajallisuus tajunnan ja energian suhteen on eliminoitu kollektiivikapasiteetissa. Ryhmäsieluja ja kollektiiviolentoja on lukemattomia lajeja. Kollektiiviolennoilla on aina mahdollisuus yhteyteen lähinnä korkeamman kollektiiviolentolajin kanssa jatkuvassa sarjassa.

⁵Esoteerisessa kirjallisuudessa esiintyy usein nimitys ”planeettalogos”, jolla tarkoitetaan kollektiivista planeettatajuntaa. Tämän johdossa, niin kuin kaikenlaisten kollektiiviolentojen johdossa, on aina yksi hallitseva yksilö.

1.42 Seitsemän departementtia

¹Monadien tuonti ikiaineesta kosmokseen tapahtuu ryhmissä ja monadit jaetaan eri departementteihin, lukumäärältään seitsemään. Tämä ryhmä ja ikidepartementti on perusta niin kutsutulle esoteeriselle ryhmälle, johon yksilö aina kuuluu ja jonka kanssa hän aina uudelleen asettuu yhteyteen reinkarnaatiossaan, johdatetaan yhteen perheessä, suvussa, klaanissa, kansassa ja rodussa. Välttyäkseen ”henkiseltä sukusiitokselta” on yksilön kuitenkin joskus saatava kokemuksia kokonaan toisenlaisissa yhteyksissä, roduissa jne. Tämä voi olla syynä yksilön eristyneisyyden tunteelle, sille, että ”on joutunut väärälle planeetalle” jne. Sellainen hajaantuminen on erittäin tavallinen uuteen eläinrata-aikakauteen siirryttäessä, mistä seuraa kaaos kaiken mahdollisen suhteen (poliittisesti, kulttuurisesti jne.) ja yleinen laittomuus.

²Kun ryhmä vähitellen evoluution kuluessa saavuttaa mentaalisen humaniteettiasteen, tulee yksilöiden välisestä yhteydestä yhä pysyvämpi ja ymmärtämyksestä yhä suurempi, kunnes aika yhteiselle siirtymiselle viidenteen luomakuntaan lähestyy. Kausaaliminuuksin he voivat silloin todeta, mihin ryhmään he kuuluvat. Sitä vastoin puhe ”kaksoissieluista” perustuu illuusiolle, tietämättömyyden vääristämälle vanhalle legendalle Kastorista ja Polluksesta, joka oli symbolinen kuvaus kausaaliverhon jakautumisesta inkarnaation yhteydessä suuremmaksi ja pienemmäksi verhoksi.

1.43 Seitsemän rinnakkaisevoluutiota

¹On olemassa seitsemän rinnakkaisevoluutiota ja siten seitsemän hierarkian lajia planeetassa, aurinkokunnassa ja kosmoksessa. ”Hierarkialla” tarkoitetaan ykseyteen liittyneiden monadien kollektiivia (kollektiiviolentoa). Ne kuuluvat kosmiseen organisaatioon, joka työskentelee manifestaatioprosessin (involvoitumisen, involuution ja evoluution) parissa. Olemme saaneet tosiasioita vain kahdesta näistä seitsemästä evoluutiosta: planeetta-hierarkiasta (jonka työ koskee tajunnan aspektia) ja deevahierarkiasta (jonka työ koskee aine-aspektia). On olemassa viittauksia kolmannelle hierarkiasta (koskee tahtoaspektia). Voidaan olettaa, että muut ovat näiden kolmen alaosastoja. Näiden spekulointi voi johtaa vain väärinkäsityksiin, kuten tavallisesti.

²Näitä hierarkioita ei pidä sekoittaa niihin, joita Blavatsky erehdyttävästi kutsui ”luoviksi hierarkioiksi”, paremmin sanottuna niitä ovat luomakunnat, evoluutiovaltakunnat, aktiivisuuden kyvyn omaavat monadit. ”Luovilla” tarkoitetaan tässä yhteydessä tajunnanaktiivisuuden kykyä, kykyä muotoilla elementaaleja involuutioaineessa.

JOHDANTO: HYLOZOIIKAN OPISKELUSTA

1.44 Mitä hylozoiikka on

¹Hylozoiikka on ainoa loogisesti pitävä, ainoa esoteerisen tieteen hyväksymä maailmankatsomus. Se on kaikkien kausaaliminuukсийen yhteinen todellisuuskäsitys.

²Pytagoras, silloinen 46-minä (essentiaaliminä) esitti hylozoiikan ensimmäisenä ja muotoili sen käsitteelliseksi järjestelmäksi, mentaaliseksi tietojärjestelmäksi. Pytagoras, joka nykyisin on 44-minä, on tuleva maailmanopettaja Maitreyan jälkeen. Hänen muotoilemansa hylozoiikan tarkoitus oli laskea perusta todellisuuden kanssa yhdenmukaiselle mentaalille maailman- ja elämänkatsomukselle; kestävä perusta, jolle ihmiskunta voi rakentaa edelleen tutkimuksessaan; tarpeellisten perustosiasioiden muodostama perusta.

³Hylozoiikka on järjestelmä, joka antaa täsmällisimmän mahdollisen kuvauksen todellisuudesta ja sen kolmesta aspektista: aineaspekti, liikeaspekti (energia-aspekti, tahtoaspekti) ja tajunnan-aspekti. Hylozoiikka on ehdoton perusta kolmen todellisuusaspektin käsittämiseksi.

⁴Hylozoiikan järjestelmä on selostettu kirjassa *Tieto todellisuudesta*, TT 1.4–41, modernin tieteen todellisuuskäsittein (yleistajuistettuna, jos niin tahtoo ilmaista).

⁵Vasta meidän aikanamme hylozoiikan tietojärjestelmä on saatu tuoda julkisuuteen. Se, mitä filosofian historia on kertonut Pytagorasta ja siitä ”mitä Pytagoras opetti”, kuuluu siten legendaan, niin kuin ensin historiassa. Maailmanhistoriamme on historioitsijoiden mielipiteitä, jotka rakentuvat osaksi riittämättömille tosiasioille, osaksi legendalle. Menneisyyden tapahtumainkulkua voivat tutkia ainoastaan kausaaliminät ja korkeammat minät.

⁶Hylozoiikka on vakaa perusta, ainoa pitävä perusta kaikelle tiedolle. Siihen saakka, kunnes tämä on yleisesti oivallettu ja tunnustettu, ihmiskunta tulee hapuilemaan pimeydessä jääden avuttoman harhautuneeksi. Sanokoot oppineet sitten mitä tahtovat. Luultavasti kestää vielä kauan, ennen kuin he tunnustavat elämäntietämättömyytensä ja hypoteesiensa fiktiivisyyden.

⁷Hylozoiikka antaa meille näkemyksen olemassaolosta ja sen tarkoituksesta. Se vapauttaa meidät teologian ja filosofian fiktionalismista. Se tekee selväksi, että tiede on rajoittunut yksinomaan fyysiseen olemassaoloon. Käytännössä se suuntaa meidät elämän palveluun sen kaikissa muodoissa, tiedon ja viisauden tavoitteluun, rakastavaisen ymmärtämyksen hankintaan kaikkia kohtaan, todellisten inhimillisten suhteiden toteuttamiseen.

⁸Hylozoiikka on lahja planeettahierarkialta, viidennen luomakunnan yksilöiltä. He ovat ainoat, joilla on tieto todellisuudesta, sanokoot spiritualistit tai okkultistit mitä tahansa. Inhimillisissä maailmoissa kukaan ei voi itse hankkia tietoa todellisuudesta. Jos joku omistaa sellaista tietoa, hän on saanut sen planeettahierarkialta. Jos hän ei ole saanut sitä sieltä, se ei ole todellista tietoa.

1.45 Hylozoiikka ratkaisee todellisuuden ongelmat

¹Pitävää maailman- ja elämänkatsomusta ei voi rakentaa tieteen lyhytikäisille hypoteeseille. Se on niin ilmeinen tosiasia, että on hämmästelty niiden filosofien lyhytnäköisyyttä, jotka eivät ole oivaltaneet hypoteesimenetelmän fiktiivisyyttä: uskoa olettamuksiin ja arvailuihin. Tutkimuksen tosiasiat ja ideat, jotka pätevät jonkin aikakauden, koostetaan loogisesti orientoitumisjärjestelmiksi. Sellainen järjestelmä voi olla vain tilapäinen, se ei ole käyttökelpoinen pitävän katsomuksen perustaksi. Jos järjestelmä jähmettyy dogmeihin, kehitys estyy. Tämä on usein tapahtunut.

²Pytagoralaisesta hylozoiikasta, järjestelmästä, joka rakentuu olemassaolon perustavanlaatuisille tosiasioille, voi tulla kestävä järjestelmä. Siinä määrin kuin saamme yhä useampia tosiasioita ja ideoita viidennen luomakunnan tutkijoilta, tullaan nykyinen hylozoiikka korvaamaan täydellisemmällä järjestelmällä. Tulkoonpa uusista järjestelmistä kuinka laajoja tahansa,

pythagoralainen järjestelmä ei tule koskaan menettämään pätevyyttään. Se tulee aina olemaan korvaamaton perusta myöhemmille järjestelmille.

³Ainoa mitä inhimillinen tutkimus tässä yhteydessä voi saada aikaan, on vahvistaa esoteerisen järjestelmän pätevyys omilla tosiasioillaan. Joka on oivaltanut tieteen avuttoman rajallisuuden, hän oivaltaa myös tämän. Tiede ei koskaan voi olla muuta kuin fysikalismia. Fysikalismille rakennettu maailman- ja elämänkatsomus tulee aina, ennemmin tai myöhemmin, osoittamaan fiktiivisyytensä.

⁴Lakkaamatta toistuva väite, että hylozoiikka tekee mekanistisen luonnonselityksen mahdottomaksi, on väärä. Hylozoiikka näkee luonnonlait perustavanlaatuisina. Sitten on jäljellä kysymys siitä, mitkä lait ovat luonnonlakeja. Myös muita ”lakeja” on olemassa. On osoittautunut, että niillä, jotka arvostelevat hylozoiikkaa, ei ole koskaan ollut todellista tietoa siitä. Niinpä esimerkiksi Kant arveli, että ”hylozoismi olisi kaiken luonnonfilosofian kuolema”. Se ei ole kovinkaan merkillistä, koska hylozoiikkaa ei oltu esitetty oikein, ennen kuin Laurency teki sen. Siihen saakka se oli esoteerista ja se vähä, joka sallittiin eksooteeriseksi, oli riittämätön arvostelulle. Samoin perustein tuli Krysioppoksen hylozoismista harhaanjohtava.

⁵Olennaista hylozooisessa todellisuuskäsityksessä, loogisessa oikaisussa kaikkea kuvittelua vastaan on, että jokaisen erityisen maailman todellisuus on erilainen kuin muiden maailmojen, että jokainen maailma on todellinen siihen kuuluvalla tajunnanlajille, ettei yhden maailman todellisuutta saa selittää toisen maailman todellisuudesta lähtien. Todellisuus on aina sitä, mitä se ”näyttää” olevan, mutta sen ohella jotain täysin muuta.

⁶Pythagoralainen hylozoiikka antaa meille näkemyksen olemassaolon tarkoituksesta ja päämäärästä. Lisäksi olemme saaneet tietoa suurista manifestaatioprosesseista. Mutta niistä lukuisista prosessilajeista, jotka emotionaalioionin aikana etenevät planeetan eri maailmoissa ja ihmisen kolmessa triadissa ja näiden verhoissa, emme tiedä melkein mitään. Se, mitä okkultistit kuvittelevat siitä, on pelkkää löpötystä. Ei edes planeettahierarkia voi ennakoida paljoa enempää kuin 2500-vuotisen eläinrata-aikakauden prosessit. Ei ole lainkaan varmaa, että prosessit johtavat ennakolta arvioituun päämäärään, mikä ilmenee parhaiten siitä, että planeettahierarkian täytyy usein muuttaa suunnitelmiaan.

1.46 Hylozoiikka ja vanhempi esoteriikka

¹Eri tietokunnilla oli täysin erilaiset esitystavat ja selitystavat. Se, joka yrittää tunkeutua tähän symboliikkaan täsmällistä hylozoiikkaa täydellisesti hallitsematta, ajautuu helposti auttamattomaan käsitesekaannukseen. Sen tähden kukaan ei menneinä aikoina saanut kuulua useampaan kuin yhteen veljeskuntaan.

²Ilman tietoa todellisuudesta, sitä tietoa, jonka länsimaat ovat saaneet Pytagoraan hylozooisen mentaalijärjestelmän kautta, ei ole mitään mahdollisuutta käsittää esoteerisia symboleja sellaisina kuin ne annettiin esoteerisissa tietokunnissa vihityille jatkuvine uusine tulkintoineen yhä korkeammilla asteilla. Esimerkiksi symboli ”kuolema” viittasi inkarnaatioverhojen hajoamiseen, niin kuin myös triadien hajoamiseen ja uudelleen syntymiseen.

³Epäilemättä kaikki tulee ylhäältä: kaikki maailmat ja niiden koostumukset, triadit (joista alemmat sisältävät atomeja korkeammista), kaikki energiat, kaikki tieto jne. Mutta monadinminän on kuitenkin ylhäältä tulevan avun ja johdatuksen turvin ponnistettava itsensä askel askeleelta ylös alimmalta mineraaliasteelta. Okkultisissa kirjoituksissa tämä kaikki on niin mystifioitua, ettei vihkiytymättömän ole helppo selviytyä symboliikasta.

⁴Perinteellistä esoteerista symboliikkaa ja sen suunnattoman monimutkaisia selityksiä tutkiessa oivaltaa, kuinka paljon yksinkertaisemmin, täsmällisemmin ja lyhyemmin kaikki pythagoralainen hylozoiikka havainnollistaa kaiken: monadi eli minä ja sen pitkä rivi verhoja, joista minä luopuu yksi toisensa jälkeen sitä mukaa kuin se on oppinut hallitsemaan nämä.

⁵Ne, jotka ovat tutkineet Leadbeaterin teosofista esitystä opista ja vertaavat sitä hylozoikkaan, voivat helposti vakuuttua olennaisesta erosta. Leadbeater oli aiemmassa inkarnaatiossa saavuttanut kolmannen asteen Pytagoraan veljeskunnassa, mutta myöhemmässä inkarnaatiossa korkeimman asteen gnostikkojen veljeskunnassa, mikä selittää eron Leadbeaterin esittämän teosofian ja hylozoiikan välillä. Näitä kahta ei voi suoraan rinnastaa toisiinsa. Vaikka ne useimmilta yksityiskohdiltaan ovat yhtäpitäviä eri maailmojen kuvauksen suhteen, ovat selitykset triadeista ja niihin liittyvistä tosiasioista kokonaan erilaisia. Niinpä Leadbeater kutsuu ensitriadia ”pysyviksi atomeiksi” ja toistriadia ”triadiksi”, ikään kuin olisi vain yksi triadi. Kolmastriadia hän kutsuu ”monadiksi”, mikä on asiallisesti väärin. Hänen arvoituksellinen vihjauksensa siitä, että monadi tuo mukanaan jotakin itsestään persoonallisuuteensa, ei sovellu hylozoikkaan. Myös hänen kuvauksensa kolmesta todellisuusaspektista ja kolmesta täydellisestä manifestaatioprosessista, involuutiosta, evoluutiosta ja ekspansiosta, Logoksen kolmena eri persoonana = jumalana, voidaan kaiketi sanoa olevan epäonnistunut. Logos on monadi; yksilö. Brahma, Vishnu, Shiva symbolisoivat kolmea eri kollektiiviolentoa, eivät eri persoonia, ja ennen kaikkea yksilö ei voi muodostua kolmesta yksilöstä.

1.47 Hylozoiikka tietona

¹Jos tieto todellisuudesta olisi yksinomaan työhypoteesi, se ei olisi todellista tietoa. Tiedosta tulee tietoa, kun on oivallettu, että se on yhdenmukainen todellisuuden kanssa. Niille, jotka edellisissä inkarnaatioissa saavuttivat kolmannen asteen esoteerisessa tietokunnassa, on pytagoralaisen hylozoiikan mentaalijärjestelmä välittömästi itsestään selvä. On totta, että järjestelmä ei kolmannella asteella ollut niin yksityiskohtaisesti muotoiltu, kuin vielä korkeammalla asteella oleville. Mutta olennaiset periaatteet selvitettiin, niin että järjestelmän käsittäminen oli mahdollinen. Lisäksi he saivat kokea manifestaatioprosessit havainnollisesti nykyaikaisen elokuvaesityksen tapaan. He kokivat todellisuuden siten, että jokainen tähän todellisuuteen kohdistettu teoreettinen epäily oli mahdoton. Siten tieto oli kertakaikkisesti lähtemättömästi iskostunut alitajuntaan. ”Tieto on uudelleen muistamista” (Platon). Kun esoteerikko saa kosketuksen tietoon uusissa inkarnaatioissa, on ymmärtämys välitön. Siten kysymyksessä ei ole enää ”työhypoteesi”. Jos ymmärtämys ei ole välitön, ei yksilö ole ollut kolmannen asteen vihitty.

²On selvää, että hylozoiikka voi olla vain työhypoteesi tiedemiehille, joilla ei ole kokemusta muista maailmoista kuin fyysisestä. Jotkut sanovat, että näin on, koska hypoteesit ovat väistämättömiä ihmiskunnan (tai tieteen) nykyisellä kehitystasolla. Mutta tämä on väärää puhetta, jos he tarkoittavat, ettei meillä olisi muita lähteitä kuin tieteen lyhytikäiset hypoteesit. On nimittäin osoittautunut mahdolliseksi muotoilla mentaalijärjestelmä sellaisella tavalla, että siitä tulee loogisesti pakottava niille, jotka vaivautuvat hallitsemaan järjestelmän ja sitten tämän avulla selittämään tuhansia muutoin selittämättömiä ilmiöitä. Hylozoiikan mentaalijärjestelmää ei voi koskaan kumota uusilla tieteellisillä löydöillä, se on kumoamaton looginen järjestelmä. Pitemmälle ei ihmiskunta koskaan pääse. Järjestelmä on perustettu toisminuuksien todellisuuskäsitykselle ja muotoiltu ensinnäkin käsityskykyä ajatellen. Se on perustettu planeettahierarkialta saaduille todellisuuden tosiasioille. Sellaisen järjestelmän on lopulta tultava todella älykkäiden yleisesti hyväksymäksi verrattoman ylivoimaisena työhypoteesina.

³Se päivä tulee, jona hylozoiikan hyväksyvät kaikki ne, jotka nyt hylkäävät sen mielikuvitusrakennelmana. Mikäli ihmiskunta ei mittaamattomassa hulluudessaan tuhoa itseään, voimme odottaa päivää, jolloin kuolintapahtuma filmataan ja sillä tavalla teologian, filosofian ja tieteen dogmit liukuvat likasankoon.

1.48 Hylozoiikan terminologia

¹Länsimaisessa hylozoiikan esityksessä on erittäin toivottavaa löytää niin täsmällisesti muotoiltu terminologia kuin mahdollista. Sellainen vapauttaa vanhojen käyttökelvottomien, vanhentuneiden, virheellisten termien, sanontatapojen ja epäselvän symboliikan riippuvuudesta. Se, joka on ymmärtänyt mistä on kysymys, voi myös omin sanoin kuvailla todellisuus- ja ajatussisällön ja luopua siitä mentaalisen laiskuuden leimaamasta tavasta lainata muinaisia viisaita ja siten pöyhkeillä oppineisuudellaan. Kuten eräs filosofian opettaja sanoi: ”Täällä me emme lainaa, vaan ajattelemme itse.” Se on myös vaihe vapautumisessa herkkäuskoisesta riippuvuudesta uskoteltuihin auktoriteetteihin. Ajattelun itsenäisyydelle ehdoton vaatimus on, ettei jäljittele tai mekaanisesti matki olennaisia asioita. Kaikkien, jotka siihen kykenevät, kuuluu hankkia oma itsenäinen käsityksensä. Tähän sisältyy kyky erottaa mitä voi ymmärtää ja minkä vain uskoo ymmärtävänsä, mikä jälkimmäinen on asian laita enemmistön kohdalla.

1.49 Hylozoiikan rajoittuneisuus

¹Hylozoiikka on paras mahdollinen tietojärjestelmä ihmiskunnan nykyisellä kehitysasteella. Kun tutkimus on edistynyt niin pitkälle, että nykyiset todellisuuskäsitteet voidaan korvata yhä täsmällisemmillä, tulee järjestelmästä tietenkin vanhentunut. Virheellistä siitä ei koskaan tule. Se on aina oikea samalla kehitysasteella, jolla todellisuuskäsitykseen on samat mahdollisuudet, jotka ovat olleet olemassa Pytagoraan ajoista lähtien.

²Aikamme luonnontutkijoilla ei ole edellytyksiä löytää parempaa järjestelmää kuin hylozoiikka. Se on tehtävä, joka vaatisi kausaalitajunnan omaavia tutkijoita. Mutta sellaista järjestelmää ei voitaisi tehdä käsitettäväksi nykyiselle ihmiskunnalle. Se edellyttää kykyä tutkia objektiivisesti molekyylien liikkeitä jatkuvassa hajoamis- ja koostumisprosessien sarjassa ja saada ainemuotoja 18 erilaisessa, yhä hienommin toisiinsa vaikuttavissa molekyyllilajeissa tai nk. aggregaatiotiloissa. Todennäköisesti vain deevaevoluutioon kuuluvat kausaaliminät voisivat tarkoin kuvailla näitä prosesseja. Tämä asia ei kiinnosta planeettahierarkiaa vähääkään. Korkeammilla tajunnanlajeillaan he löytävät muita keinoja aineenkäsittelyyn. He näkevät kaiken tajunnan- ja energia-aspektista käsin, ja aine on heille ”une quantité négligeable”, jonka he kehottavat myös oppilaitaan jättämään sivuun. Aikanaan he saavat oppia tulemaan ”maagikoiksi”, nimittäin opittuaan ensin kitkattomasti soveltamaan elämänlakeja.

1.50 Ketkä voivat ymmärtää hylozoiikkaa?

¹Ne, jotka ensimmäisen tutustumisen yhteydessä välittömästi ymmärtävät hylozoiikkaa, ovat olleet jonkin planeettahierarkian jäsenen oppilaiksi hyväksymiä. Ne, jotka lähemmin opiskeltuaan oivaltavat sen oikeellisuuden, ovat kerran olleet vihittyjä aitoon (46-minän perustamaan) esoteeriseen tietokuntaan. Kaikille muille hylozoiikan hyväksyjille se on uskonasia tai parhaimmassa tapauksessa työhypoteesi.

²Ihmiskunnan nykyisellä kehitysasteella useimmat ihmiset eivät voi ymmärtää hylozoiikkaa. Mutta useimmat eivät myöskään tarvitse maailman- ja elämänkatsomusta, joka tapauksessa eivät mitään pitävää katsomusta. He tulevat toimeen päivän hypoteeseilla.

³Hylozoiikan ei tarvitse jäädä uskonasiaksi, ei ainakaan mentaaliasteella oleville. Todellinen oivallus vaatii kylläkin uudelleen muistamista, aikaisempaa muokkausta myös inkarnaatioiden välillä. Mutta myös ne, joilta puuttuu piilevä tieto, voivat saavuttaa selkeän käsityksen hylozoiikasta. Se, joka tahtoo vaivautua omaksumaan järjestelmän tarkistaakseen missä määrin se selittää muutoin selittämättömiä ilmiöitä, tulee huomaamaan, että sitä voidaan pitää filosofisena järjestelmänä. Silloin se ei ole enää uskon asia, eikä edes työhypoteesi, vaan järkevästi perusteltu vakaumus tosiseikkoihin nojautuvasta käsitejärjestelmästä.

⁴Hylozoiikka jää työhypoteesiksi yksilölle, kunnes hän järjestelmän hallitsemisen ansiosta kykenee sekä todentamaan hylozoiikan tosiasiat että osoittamaan sen olevan loogisesti oikein. Vasta sitten hän käsittää hylozoiikan.

⁵Hylozoiikka selittää tarpeeksi saadakseen loogikot vakuuttuneiksi. Se antaa sellaisen ylivoimaisen todellisuuskäsityksen, että kaikki, mitä esoteerisesti tietämättömät siinä suhteessa esittävät, vaikuttaa arkipäiväiseltä, merkityksettömältä ja kuvitellulta.

⁶Jokainen etsijä, joka on löytänyt esoteerisen tietojärjestelmän ja oppinut hallitsemaan sen, ajattelee sen olevan niin itsestään selvä, että kaikkien pitäisi oivaltaa sen olevan ainoa oikea. Hämmästysekseen hän huomaa pian, kuinka täydellisesti hän on yliarvioinut useimpien mahdollisuuden edes tajuta, mistä on kysymys. He hyväksyvät vain sen mitä heille on syötetty, kykenemättä edes vastaamaan kysymykseen, onko se totta vai ei. Täytyyhän jonkin niin perinpohjin toisenlaisen olla petollista. Jos päivän auktoriteetit lisäksi saattavat tiedon naurunalaiseksi, vahvistuu heidän mielipiteensä entisestään.

⁷Vie vielä aikaa, ennen kuin filosofit ja tiedemiehet ovat yleisesti hankkineet edellytyksiä ymmärtää hylozoiikan yhdenmukaisuutta todellisuuden kanssa, ymmärtää kuinka se ainutlaatuisella tavalla selittää tuhansia filosofialle ja tieteelle selittämättömiä ilmiöitä.

⁸Hylozoiikka on toistaiseksi vain niille vanhoille vihityille, jotka ovat inkarnoituneet aikanamme. Heitä on edelleen hyvin vähän, mutta heidän lukumääränsä kasvaa huomattavasti uudella eläinrata-aikakaudella. Kun uudet vesimiesvärähtelyt tulevat havaittaviksi, heidän kannattaa syntyä uudelleen voidakseen jatkaa keskeytynyttä tajunnankehitystään.

1.51 Tietoa täytyy soveltaa

¹Hylozoiikka on teoreettinen maailmankatsomus, esoteeristen tosiasioiden järjestelmä, joka selvittää olemassaolon laadun. Se antaa vakaan pohjan tulevalle lisärakenteelle, järkkymättömyyden perustuksen ja lopullisen ratkaisun perustavanlaatuisille todellisuus- ja elämänongelmille. Siksi olemme saaneet hylozoiikan: jotta vapautuisimme kaikista ylifyysisistä ongelmista tieteen, filosofian ja teologian aloilla, kaikenlaisesta spekulatiosta näiden suhteen. Meidän ei enää tarvitse vaeltaa pimeydessä. Voimme omistaa elämämme päivittäisten elämänongelmien ratkaisulle omalta osaltamme ja seurustellessamme toisten kanssa; voimme oppia soveltamaan vapauden lakia, ykseyden lakia, itsen toteuttamisen lakia ja itsenäisen ajattelun lakia.

²Useimmille hylozoiikan opiskelijoille vaikuttaa itse opiskelu olevan tarpeeksi. Maailmanarvoitus on ratkaistu ja sitten voi rauhoittua ja palata takaisin tavallisiin uomiinsa. Tietenkin niin voi tehdä. Mutta tulevaisuuden inkarnaatioissa ei sitten pidä odottaa ymmärtävänsä muuta kuin ensiminen mahdollisuudet. On monia mentaalisia neroja, joille kaikki korkeampi on jotakin naurettavaa ja järjetöntä. Heidän kerran saamansa tilaisuuden tutkiminen selittäisi heidän sokeutensa.

³Esoteerinen tieto ei ole mikään inhimillinen spekulatio. Se on lahja planeettahierarkialta. Jos et halua käyttää sitä kehityksellesi, olet tehnyt valinnan monille tuleville inkarnaatioille, ehkä kuluvan aionin loppuun. ”Tieto on valtaa.” On tietoa, joka on dynamiittia, vaarallisia asioita tietämättömien käsiteltäviksi. Monista on tullut rampoja sellaisissa kokeiluissa. On historiallisia esimerkkejä siitä, että niin voi käydä kokonaisille kansoille.

⁴Mitä hyödyttää täsmällisin maailmankatsomus, jos ihmiset eivät tee kaikkensa toteuttaakseen elämän tarkoituksen, eivät elä palvellakseen kehitystä, ihmiskuntaa ja ykseyttä, vaan jatkavat huolluudessa? Kun kaikki elävät kaikille, toteutuu paratiisi planeetallamme. Silloin loppuu kaikki taistelu ja kaikki aineellinen puute.

JOHDANTO: IHMISKUNNASTA TIETÄMÄTTÖMYYSASTEELLA

1.52 Meidän aikakautemme

¹Esoteriikka jakaa planeetan historian 2500 vuoden eläinrata-aikakausiin. Jokainen uusi eläinrata-aikakausi tuo mukanaan toisenlaisia energioita kuin edelliset, energioita toisesta tähdistöstä. Viimeiset 2500 vuotta ovat muodostaneet Kalojen eläinrata-aikakauden ja olleet samanaikaisesti kuudennen departementin aikakausi. Tämä tieto on arvokas niille, jotka ovat kiinnostuneita esoteerisesta astrologiasta ja departementeista. Se selittää paljon tuon aikakauden historiasta, barbaariuden vallasta, kauhun ajasta, jolloin barbaariasteella olevat klaanit inkarnoituivat.

²Uudet energiat, Vesimiehen energiat, virtaavat vuodesta 1950 meidän planeettaamme. Niillä on tuhoava vaikutus kaikkeen, mikä on esteenä vanhassa olevan elinvoimaisen välttämättömälle jälleenrakentamiselle ja ennalleenpalauttamiselle. Se emotionaalinen ja mentaalinen kaaos, jota aikanamme koemme, johtuu lähinnä tästä siirtymisestä Kaloista Vesimiehen eläinrata-aikakauteen.

³Jokainen sellainen siirtymävaihe tuo mukanaan vallankumouksen niin luonnossa kuin kaikissa inhimillisissä suhteissa, täydellisen mullistuksen vallitsevista ajattelutavoista. Vanhat, hyväksytyt maailman- ja elämänsäkömukset osoittautuvat silloin puutteellisiksi, kun ne eivät kykene puolustautumaan teväjärjisen kritiikin rynnäköhyökkäyksiä vastaan. Niitä seuraa vähitellen ajan tietämyksen pohjalle muotoiltu uusi maailman- ja elämänsäkömus. Kun tieto todellisuudesta sitten kasvaa, osoittavat myös uudet katsomukset pitämättömyytensä.

⁴Näin prosessi on edennyt kautta aikojen. Perusteellisesti uutta aikanamme on, että viidennen luomakunnan yksilöt, ainoat, joilla on tietoa todellisuudesta, ovat ensimmäistä kertaa saattaneet julkisuuteen osan tiedostaan.

⁵Aikamme vallankumoukset ja kaikenlaiset kapinat ovat merkkejä siitä, että yleistä heräämistä tapahtuu. Ihmiset tulevat (tietenkin unentokkuraisina ja puolinukuksissa) tietoisiksi omasta ihmisarvostaan ja vaativat, vaistomaisesti hapuillen kaikkien veljeyden ja vapauden tunnustamista, oikeutta olla oma itsensä omalaatuisuudessaan.

⁶Samanaikaisesti kun korkeammilla asteilla olevat vaativat vapautta vain kaikkien samanlaisen oikeuden rajoissa, tajuavat alemmilla asteilla olevat niin paljon puhutun vapauden oikeutena estottomaan omavaltaisuuteen. Ihmisessä olevan villipedon päästämisellä vapaaksi on omat vaaransa. Korjuun hallintoasteet käyttävät myös tilaisuutta hyväkseen vallankumouksellisinä aikoina ”vanhojen velkojen kuittaamiseen” eri suhteissa, niin yksilöllisesti kuin kollektiivisesti. On myös ilmeistä, ettei musta loosi laiminlyö tilaisuutta saada aikaan kaaosta. Se tietää, että tämä on sen viimeinen mahdollisuus, sillä kun yleinen veljeys viimeinkin on toteutettu, on sillä tuskin mahdollisuuksia toimia kehityksen vastaisesti. Ihmiskunnalle se on taistelua elämästä ja kuolemasta valkoisten ja mustien ”henkivoimien” välillä.

⁷Kaikilla roduilla (juuriroduilla, alaroduilla ja haararoduilla) on tehtävänsä tajunnankehityksessä, vaikka ne tähän saakka ovatkin epäonnistuneet omaksi vahingokseen. Myös rodut ovat ”henkisiä” ilmiöitä. Kaikki, mikä myötävaikuttaa yhteiskunnan jatkuvuuteen, mahdollistaa tieteen ja tekniikan, on ”henkistä” työtä. Niin valtiot kuin yhteiskunnat ovat tajunnankehitykselle välttämättömiä ja tulevaisuuden kansat tulevat tekemään yhteistyötä edistääkseen tätä kehitystä. Kaikki mikä vaikuttaa ykseyttä vastaan, aiheuttaa hajaannusta, on elämäntietämättömyyden osoitus. Olemme kaikki yhtä ja meidän on enemmän tai myöhemmin toteutettava ykseys. Ykseys on tajunnan peruste, elämän tarkoituksen toteuttamisen edellytys. Tätä planeettahierarkia on jäsentensä välityksellä aina opettanut, ainoaa tosi uskontoa, viisauden ja rakkauden uskontoa, terveen järjen uskontoa, joka on aina vääristelty eri historiallisissa uskonnoissa, mustan loosin tuotteissa.

1.53 Aikamme harhautuneisuus

¹Ajattelevalle ihmiselle elämä näyttää olevan tuskan ja sairauden kuormittamaa fyysistä olemassoloa, sen lisäksi emotionaalista kärsimystä ja mentaalista pimeyttä. Ei ole ihmeellistä, jos hän etsii selitystä elämän tarkoitukselle

²Kaikki tähänastiset teologiset tai tieteelliset selitykset todellisuudesta ja elämästä ovat ennemmin tai myöhemmin osoittaneet loogisen riittämättömyytensä. Siinä tapauksessa täytyy myöntää agnostikon olevan oikeassa hänen epäillessään ihmisen kykyä ratkaista olemassaolon ongelmia.

³On kuitenkin olemassa ikivanha nk. esoteerinen selitys (useimmiten elämäntietämättömyyden vääristelemä ja väärintulkitsema), joka on osoittanut loogisen pitävyytensä ja jota ei voi kumota, ja se on oppi uudelleen syntymisestä. Se, mitä yksilöltä voitaisiin vaatia on, että vaivautuu (sillä vaiva se on) tutkimaan tätä oppia, ennen kuin hän vaipuu epäuskoon. Se antaa järkeviä selityksiä lukemattomille muutoin selittämättömille ilmiöille, jotka jokainen voi todeta, kunhan kerran hallitsee pythagoralaisen hylozoiikan.

⁴On olemassa niin monta kulttuurista ongelmaa, joita ei voi ratkaista oikein ilman esoteriikkaa. Mutta luultavasti kestää kauan, ennen kuin nykyinen nk. kulttuurieliitti oivaltaa tämän asian. Meidän nk. kulttuuriradikaalit uskovat, että kaikki muuttuu paremmaksi, kunhan sen vain tekee toisenlaiseksi. Mutta voi tapahtua, että viimeisestä villityksestä tulee pahempi kuin ensimmäisestä. Ensimmäisellä villityksellä on se etusija, että se pohjautuu jonkinlaiseen kokemukseen. Radikaalien mielipiteet perustuvat yksinomaan harkitsemattomille olettamuksille, eikä niitä ole koskaan jälkitarkastettu kokemuseräisesti. Tämä on kuitenkin ainoa vakaa perusta. Esoteerikko tietää, mistä hän puhuu, koska uudet mielijohteet eivät ole uusia. Ne ovat osoittaneet elinkelvottomuutensa menneissä sivilisaatioissa, joista normaaliyksilö ei tiedä mitään.

⁵Primitiivinen ihmiskunta ei voi kerralla toteuttaa ihanteita. Tätä eivät idealistiset reformistit ole koskaan voineet oivaltaa. Ihannevaltio edellyttää ihanneihmisiä. Ihmiset muodostavat ja kantavat yhteiskunnan. Jos ihmiset ovat itsekkäitä, tulee kaikista ihannepyrkimyksistä niiden täydellinen vastakohta, mistä Neuvostoliitto ja muut diktatuurivaltiot ovat olleet todisteena. Mutta tätä ei kannata yrittää selittää kiihkoilijoille. He uskovat sokeasti teorioihinsa. Heiltä puuttuu psykologinen ymmärtämys ihmiskunnan mahdollisuuksia kohtaan. Psykologia on edelleen alimmalla kokeiluasteella. Tajunta on oppineiden uskomattoman laiminlyömä olemassaolon aspekti.

⁶Kohtalokkain puute elämänymmärtämyksessä on kuitenkin tietämättömyys elämänlaeista, oikeuskäsityksen ainoasta pitävästä perusteesta. Ihmiskunnan yleiselle kehitystasolle on kuvaavaa, että itse käsite elämänlaki on täysin vieras niin filosofeille kuin teologeille, puhumattakaan moralisteista. Ei ole ihme, että käsitteiden hyvä ja paha, oikea ja väärä suhteen vallitsee sellainen hämminki jopa sivilisoituneiden valtioiden oikeudellisessa säännöstössä ja yleisessä oikeuskäsityksessä. Ei ole edes oivallettu, että laki on vapauden edellytys, että ilman lakia ei voi olla vapautta. Pitäisi voida oivaltaa, että laittomuus johtaa sekasortoon ja oikeudettomuuteen. Vain oikea laki on oikein. Laki täytyy olla. Ilman lakia ei ole järjestäytynyttä prosessia, ei mitään kehitystä.

⁷Avustus pragmatismille:

”Edullinen on laillinen. Merkki siitä, että ajatuksemme ovat oikeita on, että ne saavuttavat menestystä (kauppiaan filosofiaa); että niiden menestys riippuu enemmistöstä (demokratian logiikkaa); että tämä menestys on ennalta määrätty (kalvinismin dogmatiikkaa); että jokin on totta siksi, että se sopii minulle (useimpien metafysiikkaa).”

⁸Yhä vallitsevalle sivistymättömyydelle on tunnusomaista, että useimmat kaunokirjailijat, joiden pitäisi olla ihmiskunnan tiennäyttäjiä, sen sijaan joko harhauttavat lukijoita valheellisilla uskotteluilla tai vetävät heidät emotionaaliseen suohon tai vahvistavat vallitsevia illuusioita ja fiktioita. Alituisen he yrittävät vahvistaa näennäisen juurtunutta psykologista

taikauskoa, että rakastuminen on samaa kuin pysyvä rakkaus; sitä kohtalokasta erehdyistä, joka on syynä useimmille onnettomille tai joka tapauksessa epäsuhtaisille avioliitoille. Kuinka moni solmii avioliiton tehdäkseen elämäntoverinsa onnelliseksi tai yhteistä elämäntehtävää varten tai auttaakseen toisiaan kehittymään emotionaalisesti ja mentaalisesti? Sen sijaan elämäntietämättömillä vahvistuu typerä luulo, että seksuaalisuus on olennaista.

1.54 Subjektivismi

¹Termin ”subjektivismi” suhteen täytyy olla selvillä erosta filosofisen subjektivismin (Intiassa: advaita) ja esoteerisen subjektivismin välillä. Edellinen kieltää aineen olemassaolon, katsoen sen olevan illuusio. Jälkimmäinen on tietoinen olemassaolon kolmesta aspektista - aine, tajunta ja liike, mutta tutkii tarkoituksellisesti kaikkea tajunnan näkökulmasta, mikä helpottaa intuition hankkimista.

²Kierkegaardin tunnuslauseesta ”subjektiivinen on totta” on tehty suuri asia. Mutta se ei ole mitään muuta kuin mistä myös sofistit Protagoras ja Kant ovat tulleet merkilleksi (”todellisuus mukautuu käsitteisiimme”) ja jota aikamme taide ja kulttuuri julistavat: mielivalta on totuus, laittomuus on oikein, minä olen jumala ja teen mitä tahdon. Kant ja Nietzsche päätyivät mielenvikaisuuden yöhön, mikä olikin looginen seuraus.

³Jos sanoo runoilijan tavoin, että elämä on unelma tai ajattelijan tavoin, että se on looginen rakennelma, se on yhtä ja samaa. Kummassakaan tapauksessa ei ole yhteyttä todellisuuteen.

⁴Ilman maailmankatsomuksellista pohjaa ”elämäkatsomus häilyy ilmassa”. Voidakseen sanoa, miten pitäisi olla, täytyy ensin tietää, miten on. Pitävän maailmankatsomuksen puute on aina ollut kaiken teologian ja moraliopin heikkous. Ei voi puhua ”jumalasta” tai ”elämästä tämän jälkeen” ilman todellisuuspohjaa, josta lähteä. Lisäksi se sotii ensimmäistä ajattelusääntöä vastaan: älä oleta mitään ilman riittävää perustetta. Kuinka loputtoman paljolta pötypuheelta olisi välttytty, jos tämä sääntö olisi huomioitu.

⁵Kirjassaan *Zur Mechanik des Geistes* yritti Walther Rathenau (niin kuin monet muut) terävästi ja syvämielteisesti todistaa sielun olemassaolon sen ilmentymistä ihmisen tajunanelämässä. Yritys jää subjektiiviseksi, hypoteettiseksi. Saadakseen järkähtämättömän, vakaan perustan täytyy vaatia jotain aineellista, objektiivista.

⁶Semantiikka on tyypillinen ajan ilmiö, subjektivismia sen äärimmäisessä muodossa. Karkeafyysistä lukuun ottamatta ihmiskunnalta puuttuu tieto todellisuudesta, mutta se on aina käytetty mielikuvitusrakennelmia (fiktioita), sanoja, joilla ei ole vastaavuutta todellisuudessa. Tämän se alkaa huomaamaan. Siten meidän uskoteltu tietomme on vain sanoja, joilla ei ole merkitystä. Ei ole ihme, että semantiikka ja zenbuddhismi ovat löytäneet toisensa mentaalisisessä kaaoksessa. ”Parasta tulla kivenhakkaajaksi ja puunsahaajaksi ja ruveta käsittelemään tosiseikkoja ja asioita, joita voi koskettaa, fyysisiä kohteita, joiden olemassaolon voi todeta. Se, mitä kaikki eivät voi todeta, on hallusinaatiota eikä sitä ole olemassa.” Tosiasia kuitenkin on, että ihmisellä on käsityselimiä muulle kuin yksinomaan karkeafyysisille ilmiöille, elimiä erilaatuisten ”ylifyysisten” todellisuuksien havaitsemiseen. Kun nämä elimet tulevaisuudessa aktivoituvat ja vitalisoituvat yleisemmin, tulee myös subjektivismi lopullisesti kumotuksi.

1.55 Kaksi maailmaa

¹Vanhan niin filosofisen kuin teologisen käsityksen mukaan on olemassa kaksi maailmaa: aistimaailma ja henkimaailma, kreikkalaisten fainomenon ja noumenon. Nämä kaksi maailmaa ovat ainoat olemassaolevat uskovaiselle, ”henkisyyteen taipuvaiselle” ihmiselle, ja ne muodostavat hänen universuminsa.

²Selvännäkijöille tämä oletamus on yhtäpitävä todellisuuden kanssa. Selvänäöllään he voivat tarkkailla aineellisia ilmiöitä henkimaailmassa. Korkeampia maailmoja ei heille ole. Monet selvännäkijät kutsuvat henkimaailmaa ”kosmokseksi” ja henkimaailman tajuntaa ”kosmiseksi tajunnaksi”, äärimmäisen virheellisiä, harhaanjohtavia nimityksiä. Myös

spiritualistit pitäytyvät näihin kahteen maailmaan. Spiritualistit tietävät henkimaailmasta sen, mitä he saavat tietää henkimaailman hengiltä meedioiden kautta.

³Tämä on aina tärkeä muistaa ymmärtääkseen näiden molempien ryhmien edellytykset tajuta esoteriikkaa. Erityisesti selvänäkijät ovat varmoja siitä, että mitä he eivät voi nähdä, sitä ei ole olemassa. Niin uskoivat Swedenborg, Steiner, Martinus ja kaikki muut. Sellainen usko on myös rosenkreutz-lahkon Amorcin jäsenillä: he puhuvat fyysisestä tajunnasta ja kosmisesta tajunnasta, kahdesta tuntemastaan tajunnanlajista.

⁴Esoteriikan mukaan heidän ”aistimaailmansa” on fyysinen maailma ja heidän ”henkimaailmansa” emotionaalimaailma; selvänäkijöiden ”kosminen tajunta” on objektiivista tajuntaa emotionaalimaailmassa. Nämä kaksi maailmaa ovat ainoat inhimillisen objektiivisen tajunnan saavutettavissa. Steiner ei pitemmälle päässyt, eivätkä joogitkaan sitä pitemmälle pääse, olkoonkin heillä sitten subjektiivisia kuvitelmia nirvanasta jne.

⁵Niin mentaalimaailma kuin kausaalimaailma ovat objektiivisesti vain planeettahierarkian oppilaiden saavutettavissa. Jotta mentaaliasteella oleva oppilas voisi objektiivisesti tajuta näitä maailmoja, täytyy hänen saada erityistä opetusta joltakin planeettahierarkian opettajalta.

⁶Kukaan itseoppinut näkijä (selvänäkijä) ei kykene ilmoittamaan, missä raja hänen todellisuuskäsitykselleen kulkee tai sille, onko havainto yhtäpitävä pysyvän todellisuuden kanssa.

⁷Teologien, filosofien ja tiedemiesten spekulaatioiden arvo lienee selvä kaikille esoteerisesti orientoituneille ihmisille. Mutta vielä epäluotettavampia ovat ne spekulaatiot, joita tarjoavat emotionaalimaailman omatekoiset kaikkitietäjät ja joita lukemattomat okkultistit yleisesti hyväksyvät korkeampina ilmestyksinä. Fyysisessä maailmassa on ainakin mahdollisuus kaikille todeta yhdessä fyysisiä tosiasioita. Sitä mahdollisuutta ei ole emotionaalimaailmassa, koska siellä voi kuka tahansa itse kuvitella mitä tahansa ja sitten todeta, että hänen kuvitelmansa ovat objektiivisia, aineellisia asioita ja ottaa ne pysyvinä objektiivisina tosiasioina. Planeettahierarkian mukaan kaikki emotionaalimaailmassa on pelkkää illuusiota (”valheita”) ja sieltä saatava tieto on samaa laatua. Nämä ovat ihmiskunnan mahdollisuudet tutkia olemassaoloa. Ihmiskunta jää tietämättömäksi todellisuudesta ja elämästä, kunnes se kerran tajunnankehityksen edetessä ja viidennen luomakunnan avulla kykenee hankkimaan tajuntaa kausaalimaailmassa.

1.56 Eurooppalainen filosofia

¹Filosofian historioitsijoilla on tapana kutsua esisokraattista filosofiaa ”ajattelun ensimmäisiksi yrityksiä”. Vieläkään he eivät ole käsittäneet, että esisokraattisen ja Platonin filosofian edellytyksenä on täytynyt olla tuhansien vuosien mentaalinen työ. Niin yhtäkkiä ei esiinny niin monta mullistavaa ideaa. Sitä paitsi filosofit eivät ole vielääkään käsittäneet oikein esiplatonisia ideoita, mikä onkin mahdotonta ilman esoteriikkaa. Erityisesti nimitykset ”maa, vesi, ilma ja tuli” ovat merkityksettömiä, jos niiden ei tajuta merkitsevän neljää alimpaa molekyyliä eli aggregaatiomuotoa. Voidaan lisätä, että eksoteristien spekulaatiot alkoivat vasta Pytagoraan jälkeen.

²Täytyy olla hyvin tietämätön filosofiasta ja esoteriikasta, jos uskoo, että filosofia antaa mahdollisuuden ymmärtää esoteriikkaa. Filosofia on fysikalismia niin kuin tiede ja paljon kehuttu ”metafysiikka” ei ole mitään muuta kuin mielikuvitusrakennelmia ilman yhteyttä todellisuuteen.

³Sitä, joka ei ole oivaltanut, että filosofia on fictionalismia, kehoitetaan tutkimaan filosofista hakuteosta, jossa jokainen filosofi saa esittää mielipiteensä. Se tutkimus tulee osoittamaan, ettei ole olemassa kahta itsenäistä ajattelijaa, joilla on ollut sama käsitys. (Monet epäitsenäiset jäljittelijät voidaan jättää sikseen.) Siten filosofialta puuttuu yhteinen, kaikkien hyväksyttävissä oleva perusta. Siinä tapauksessa voidaan todella puhua subjektivismista. Mutta tieto todellisuudesta (hylozoikka) on yksi ainoa, ja sen jakavat kaikki kausaaliminuuksiksi tulleet.

⁴Filosofit eivät voi saada aikaan yhteistä, lopullista tulosta: maailmankatsomusta. Tämän tosiasian, jos jonkin, pitäisi osoittaa, että inhimillinen järki ei kykene ratkaisemaan todellisuuden ongelmia. Meidän järkemme rajoittuu yksinomaan filosofien aikaansaannosten kritiikkiin.

⁵Ilmaisu ”siitä kiistelevät oppineetkin”, voitaisiin sanoa merkitsevän, että ongelmaa ei ole vielä ratkaistu tai sen katsotaan olevan ratkaisematon. Sen voisi sanoa kaikista filosofian pääongelmista, joista useimmat ovat ja tulevat aina olemaan eri mieltä. Uppsala-filosofit Hedvall, Hägerström ja Phalén olivat todellisia fysikalisteja, mikä tarkoittaa, että he Kantin tavoin pitivät kaikkea puhetta ylifyysisestä todellisuudesta perusteettomina olettamuksina. Vain kaikkien todettavissa oleva oli loogisesti kiistatonta. Niinpä he esimerkiksi pitivät Poincarén ja muiden pragmaattista katsantotapaa filosofisesti kiellettynä. Pragmaattisella menetelmällä on puolustettu jopa kohtuuttomuuksia. Inhimillinen äly ei voi ratkaista filosofisia perusongelmia.

⁶Tieteen tavoin filosofialla ei ole edellytystä antaa meille pitävää maailmankatsomusta. Tieteen maailmankatsomuksesta ei tule koskaan muuta kuin hypoteesi. Filosofian ainoa mahdollinen tehtävä on olla sitä, mitä se oli alusta alkaen, viisauden etsimistä. Se merkitsee: ei mitään lukkiutunutta katsomusta, vaan sen sijaan kaikkien maailmankatsomusyritysten, jatkuvasti laajenevan tietouden loppumaton arvostelu. Jos se yrittää olla jotain muuta, se epäonnistuu tehtävässään.

⁷Kriitikko asettaa kannanottonsa jatkuvasti uusinta-arvostelulle eikä pidä arvosteluaan koskaan lopullisena. Ennen kaikkea hän on toisten arvosteluista riippumaton.

⁸Eurooppalainen filosofia on elämäntietämättömyyden tuote. Se on tulosta 2500 vuoden spekulatiosta todellisuuskäsitteillä, jotka filosofit väärinymmärsivät sen jälkeen kun he ottivat ne haltuunsa Pythagoralta ja Platonilta, jotka alunperin saivat ne planeettahierarkialta. Filosofit ovat olleet täysin tietämättömiä viidennen luomakunnan olemassaolosta ja siitä, että tämän valtakunnan yhteiset todellisuusideat (kausaali-ideat) laskivat perustan näiden kahden pioneerin opetukselle todellisuudesta.

⁹Esoteerikko tietää, ettei kukaan neljännen luomakunnan jäsen osaa ratkaista ”maailman-arvoitusta”. Kuinka ihminen osaisi sen ilman objektiivista tajuntaa ja mahdollisuutta tutkia vähintään kausaalimaailmaa? Ihminen on ensimmäinen. Sellaisena hän on elämästä tietämätön eikä voi ratkaista elämänongelmia. Sen voi tehdä vain toisminä.

1.57 Semantiikka (käsiteanalyysi)

¹Niin kutsuttu semantiikka ei ole mikään filosofia, joka yrittää ratkaista filosofian perusongelmia, vaan se on uusi mielikuvituksellinen spekulatio, joka vie harjoittajansa harhateille. Länsimainen esoteerikka lähtee pythagoralaisesta todellisuuskäsityksestä (hylozoikasta). Tämä oli myös perustana niille tieteellisille käsitteille, jotka ovat olleet yhteisiä kaikelle luonnontutkimukselle. Nämä todellisuuskäsitteet semantiikka pyrkii korvaamaan fiktiokäsitteillä nykyisen nk. ydintutkimuksen havaintojen vaikutuksen alaisena.

²Matemaattiset tieteet käsittelevät aineaspektin ja liikeaspektin määrällisiä suhteita ja siirtyvät yhä enemmän käyttämään symbolisia kaavoja. Siten estetään käsiteanalyttikkoja, ainakin tällä alalla, tekemästä epäonnistuneita yrityksiä korvata perityt todellisuuskäsitteet fiktioilla. Myös nykyisten loogikkojen yritys määrällistää logiikkaa tulee osoittautumaan epäonnistuneeksi. Logiikka koskee laatua ollen riippuvainen täsmällisesti määritellyistä todellisuuskäsitteistä. Nämä voivat jäädä pois, kun ihmiskunta on kerran hankkinut kausaalisen objektiivisen tajunnan (kausaali-intuition) ja voi havainnollisesti todeta vastaavia todellisuuksia. Silloin kaikki tietävät, mistä he puhuvat ja kaikki nojautuvat pelkkiin tosiseikkoihin.

³Käsiteanalyttikot voivat parhaimmassa tapauksessa vain todeta, että ihmiskunnan käsitteet ovat pitämättömiä. Ne ovat pitämättömiä, koska ne ovat todellisuudesta tietämättömien

yksilöiden laatimia. Mutta he erehtyvät perusteellisesti, jos he luulevat ajattelevansa yhdenmukaisesti todellisuuden kanssa itse laatimillaan käsitteillä. Oikeita käsitteitä voimme muotoilla vain, jos saamme tarpeelliset ideat ja tosiasiat planeettahierarkialta. Semantiikan väistämätön täydellinen epäonnistuminen tulee myötävaikuttamaan oivallukseen, että käsite-analyytikot ovat kykynemättömiä löytämään oikeita käsitteitä. Niiden muotoileminen tulee olemaan esoteerikkojen tehtävä, kunhan filosofit ja tiedemiehet ovat kerran oivaltaneet, että hylozoiikka on ainoa pitävä työhypoteesi.

1.58 Intialainen filosofia

¹Ennen kuin saimme esoteriikan planeettahierarkialta, oli joogafilosofian eksoteerinen oppi kaikista elinkelpoisin. Mutta se ei anna tietoa todellisuudesta ja on täysin sopimatonta länsimaalaisille. Valitettavasti se on tietämättömyyden joogapropagandan perusteella saanut jalansijaa länsimaissa ja tullut siten vielä lisäesteeksi oikealle elämäntähtäykselle.

²Joogien väitteet, että he tietävät, ovat pitämättömiä, minkä myös tuleva esoteerikko pian oivaltaa. Epäilemättä joogit ovat suunnattomasti kaikkia länsimaiden teologeja, psykologeja ja mystikkoja edellä. Mutta heiltä puuttuu se perusluonteinen todellisuuspohja, jonka vain hylozoiikka kolmine todellisuusaspekteinä voi antaa.

³Länsimaiselle todellisuuskäsitykselle saattaa intialaisten filosofien puhe aineiden, kehojen, maailmojen epätodellisuudesta vaikuttaa yksinomaan epäloogiselta ja kohtuuttomalta. Tosi-asia, että tietyt tajunnanlajit eivät havaitse näitä ilmiöitä tai pitävät niitä merkityksettöminä, ei oikeuta kutsumaan niitä ”epätodellisiksi”. Kaikkea, mikä on olemassa jollekin tajunnanlajille, täytyy pitää todellisena. Jokaista maailmaa vastaa omalaatuinen todellisuuskäsityksensä ja siten se on objektiivinen realiteetti.

⁴Intialaisten filosofien puhe illuusiosta aineellisen todellisuuden suhteen on aivan hyvin saattanut pelottaa monet länsimaalaiset puuttumasta intialaiseen filosofiaan, antaen heille aiheen olettaa, että sellainen käsitys todistaa puutteellisesta elämänymmärtämyksestä eikä niin ollen herätä mitään kiinnostusta.

1.59 Tiede

¹Länsimaisen tieteen perustava merkitys on sen ihanteellisessa vaatimuksessa ymmärtää miksi ja perustaa kaikki tosiasioille. On selvää, että tämän vaatimuksen voi tyydyttää vain poikkeustapauksissa ihmiskunnan nykyisellä kehitystasolla. Vaatimus on kumminkin jatkotutkimukselle suuntaa antava. Se on vastareaktio elämäntietämättömyydelle, joka on hyväksynyt kaikenlaiset mielijohteet historiassa, teologiassa ja filosofiassa.

²Oppineet ovat usein tosiasioita täynnä niin kuin hakuteokset, mutta monetkaan eivät osaa asettaa uusia tosiasioita oikeisiin yhteyksiinsä. Useimmat tieteet koskettavat toisiaan eri yhteyksissä, ja näillä yhteyksillä on usein suuri merkitys niille kaikille. Mutta yhä suurempi erikoistuminen vaikeuttaa mahdollisuutta yleiskatsaukseen.

³Paljon esoteerista tietoa sisältyy jo niin tieteelliseen kuin yleiseen tietämykseen, ilman että ihmiset aavistavat, mistä tieto on tullut. Se lasketaan tietenkin tieteen ansioksi. Jos tutkijat aavistaisivat, mistä he ovat saaneet ideat, jotka ovat mahdollistaneet useimmat heidän tieteellisistä löydöistään, eivät he niin sokeasti yliarvioisi tieteen ansioita.

⁴Lääkärit alkavat käsittää, että menneiden sukupolvien kokemus sisältää paljon varteen otettavaa, ettei kaikki ole taikauskoa vain siksi, että se on ikivanhaa. Kun tiede sitten ottaa sen haltuunsa, se onkin yllättäen tiedettä. On kaikesti oltava esoteerikko oivaltaakseen, mihin tiede kykenee ja mitä se mahdollisesti voi tietää.

⁵Kuinka kaukana tiede vieläkin on todellisuustiedosta, ilmenee siitä, että kahden esoteerisen aksomin, aine on valoa ja energia on ääntä, täytyy vaikuttaa tieteestä järjenvastaisilta. Ja niin on parasta, sillä ihmiskunta ei ole kypsä käyttämään oikein näitä kahta mullistavaa löytöä. Todellinen atomin räjäyttäminen (49:1) on mahdollista vasta sitten, kun tiede on löytänyt, että

ääni on energiaa, kun on saatu äänen tiede. Vähäinen alku saadaan tutkimalla värien vaikutusta kasveihin, eläimiin ja ihmisiin esitutkimuksina eetterisen näön (49:4) hankinnalle.

⁶Tiede yrittää ”hajottaa ainetta energiaksi”: hajottaa alempia ainelajeja korkeammiksi, jolloin energiaa vapautuu. Mutta se ei näytä oivaltavan, että myös vastakkainen menetelmä, energian ”muuntaminen” aineeksi, on mahdollinen. Tieteen olisi pitänyt oppia omasta historiastaan, että suurin este tieteelliselle edistymiselle on pitäytyminen kerran muotoiltuihin hypoteeseihin, mikä suuressa määrin ehkäisee sitä tekemästä uusia löytöjä. Vienee aikaa, ennen kuin se tahtoo tunnustaa (voi oivaltaa), ettei mikään hypoteesi ole lopullinen selitys.

⁷Jos tiedemiehet eivät olisi niin sokeutuneita omista teorioistaan, he oivaltaisivat, että juuri tiede sai heidät vakuuttumaan heidän suuresta elämäntietämättömyydestään. Mitä enemmän he löytävät, sitä enemmän löydettävää on jäljellä, tieteellinen paradoksi ”vihkiytymättömille”.

1.60 Psykologia

¹Länsimaalaiset ovat psykologian suhteen kymmenentuhatta vuotta intialaisia (brahmiinikastin oppineita) jäljessä. Vasta 1700-luvulla alkoi mielenkiinto psykologisia ilmiöitä kohtaan herätä, eikä tutkimus ole sen jälkeen edennyt erityisen nopeasti. Länsimaaisilla psykologeilla ei ole vielä edellytyksiä ymmärtää Patanjalin orientoivaa analyysia tajunnanaspektista.

²Esoteeriselle psykologialle on tärkeää nähdä eri verhojen tajuntojen rajat ja jokaisen verhotajunnan lajin luonteenomaiset piirteet. Ilman tätä tietoa ihmisellä ei ole yksinkertaisimpia edellytyksiä käsittää päivittäisiä ilmiöitä omassa nk. sielunelämässä, puhumattakaan ymmärtämyksestä olemassaolon tajunnanaspektia kohtaan.

³Esoteriikka, joka selittää kehityksen, tajunnankehityksen yhtä hyvin kuin biologisen kehityksen, ja osoittaa lukemattomia kehitystasoja kautta kaikkien luomakuntien kivikunnasta korkeimpaan kosmiseen valtakuntaan, tekee varman lopun elämäntietämättömyyden uskosta kaikkien tasa-arvoisuuteen. On käsittämätöntä, kuinka voidaan uskoa, että kenestä tahansa yksilöstä olisi voinut tulla Platon, Michelangelo, Newton, Rembrandt tai Mozart. Silloin heitä olisi vilisemällä, sillä lukemattomilla olisi ollut samankaltaiset mahdollisuudet.

⁴Kun joku Kretschmer tekee luokittelun mielisairauksista tai joku Freud esittää opin alitajunnasta ja yliminästä, tarttuvat tuhannet tutkijat heidän mielihoitajien tuloksiin, ikään kuin nämä olisivat suuria tieteellisiä löytöjä. Mutta kun joku esoteerikko tarjoaa psykologian, joka todella osaa selittää, silloin se ei ole ”mitään tiedettä”, ja sellaisen tutkimiseen he eivät voi alentua. Jos sellaisia yrityksiä kuitenkin tehdään, johtaa se vain pinnallisiin arviointeihin, jotka perustuvat esoteerisen terminologian täydelliselle väärinkäsittämiseen. Vain aika voi toteuttaa muutoksen. Muutaman vuosisadan jälkeen erehdys tunnustetaan. Totuus tuomitaan ennen kuin tutkimus aloitetaan. Kyseessä on vain osuvien todistelujen löytäminen ja löydön konstruointi. Tieteen historia on tulvillaan sellaista. Mutta sitä he eivät huomaa tai eivät halua huomata ja myöntää. Joka tapauksessa he kieltäytyvät oppimasta siitä. On aina toivotonta taistella teologian, filosofian tai tieteen dogmatismia vastaan, ensinnäkin auktoriteettia vastaan.

1.61 Historia

¹Maailmanhistoria on kertomus ihmiskunnasta barbaari- ja sivilisaatioasteella poistytavien värähtelyiden alueilla, yleisesti katsoen kertomus inhimillisestä tietämättömyydestä, hulluudesta ja hairahduksesta: illuusoiden ja fiktioden historiasta. Koko historia on yhtä valitushuutoa, joka hukkuu ”kunnian kentillä kaatuneille sankareille” laulettuihin kiitosvirsiin ja ylistyslauluihin.

²Kaiket meidän olisi pitänyt oppia, että viha on hallinnut ihmisten välillä. Mutta niin kuin on kirjoitettu: näkevin silmin eivät näe, kuulevin korvin eivät kuule. Se, mitä voimme oppia

historiasta on, kuinka meidän ei tulisi ajatella, tuntea, sanoa ja tehdä. Sillä on arvo siinä suhteessa, että se tuntee hyvän joka tuntee pahan.

³Lukuun ottamatta aatehistoriaa ja kulttuurihistoriaa, historia on ollut yksipuolista sota- ja diplomatiahistoriaa ja laiminlyönyt muut historian tapahtumainkulun tekijät. Tulos on historian parodia.

⁴Uskonnonhistoria kuuluu historiaan, eikä sitä saa erottaa tästä, koska uskonto on ollut olennainen tekijä myös poliittisessa elämässä ja määrännyt usein poliitikkojen vaikuttimet.

⁵Todellinen historia on lukemattomien tekijöiden ykseys. Tämä todellinen historia on vielä kirjoittamatta. Se on planeettahierarkian arkistossa ja on jotakin aivan muuta kuin meidän nk. maailmanhistoriamme.

1.62 Poliitiikka

¹Poliitiikka on maailmankatsomuksellinen kysymys niin pian kuin poliitikot vaativat saada määrätä, mitä ihmisten on ajateltava. Sen tähden tämä on sanottava.

²Demokratia julistaa, että kaikki ihmiset ovat ”samanarvoisia”, oleskelevat samalla kehitystasolla, ovat yhtä päteviä käsittämään ja ymmärtämään todellisuutta. Tämä tasa-arvoisuususkko on suurin kaikista inhimillisistä erehdyksistä. Elämästä tietämättömin ja ymmärtämättömin uskoo siten voivansa toimia kaiken arvostelutuomarina. Tätä hulluutta voi kutsua demokratian ideologian syvään juurtuneeksi osaksi.

³On suuri erehdys sekoittaa universaalinen veljeys demokratiaan. Universaalinen veljeys koskee yksilöiden sisäisiä suhteita. Demokratia on poliittinen järjestelmä, joka antaa vallan elämästä tietämättömien johtajien käsiin. Se on järjestelmä, joka vääjäämättä tuo mukanaan kansankiihotuksen.

⁴Sosialistit ja kommunistit ovat ihanteellisen teorian sokeuttamia. He eivät ole koskaan oivaltaneet, että ihanteet voivat toteutua vain, kun ihmiskunta tai joka tapauksessa sen vaikutusvaltainen vähemmistö on saavuttanut idealiteettiasteen, tulleet ihanneihmisiksi. Tämän edellytyksenä on, että epäitsekkästä yhteiskuntahengestä on tullut ajattelun ja toiminnan normi. Tämä henki tuo mukanaan, ettei kukaan vaadi elämältä enempää kuin mikä on tarpeen velvollisuuksien täyttämiseksi, että jokainen mielellään luopuu kaikesta elämälle tarpeettomasta. Ihmiskunnan nykyisellä kehitystasolla, jolla sekä yksilöllisen että kollektiivisen uhrautumisen henki puuttuu, täytyy sosialististen ja kommunististen järjestelmien osoittaa pitämättömyytensä. Niinpä esimerkiksi kommunistihallitusten täytyy ottaa käyttöön yksityisvoitot teollisuusyrittäjille ja työntekijöille kohottaakseen kansan elintaso.

⁵Mikä oli ihanteellisen kommunismin tulos Neuvostoliitossa? Kielto ajatella toisin kuin tilapäiset vallanpitäjät määräisivät; huolellisesti toteutettu vakoilu- ja poliisityrannia; keskitysleirit, joissa miljoonat vuosittain menehtyivät; yläluokka, jolla ei ollut määrättyä palkkaa, vaan joka otti käyttöönsä mitä halusi; orjuutettu työväenluokka. Mikä ihanneyhteiskunta!

⁶On oltava auttamattoman tietämätön elämästä ihmisenä uskoakseen minkäänlaisiin yhteiskuntaideologioihin. Vieläkin puuttuu olennainen oivallus, ettei ole kysymys ”oikeasta opista”, vaan ”oikeasta elämästä”, elämästä elämänlakien mukaisesti, vapauden lain, ykseyden lain, kehityksen lain jne. mukaan. Jos vapaus ja ykseys eivät voi ”sulautua yhteen” saman asian kahtena eri puolena, jokainen yhteiskuntajärjestelmä epäonnistuu. Kysymys on siitä, onko ihmiskunta kypsä oivaltamaan tämän.

1.63 Pedagogiikka

¹Vanha sanonta ”emme opi koulua vaan elämää varten” ei yksinkertaisesti ole totta. Lukuun ottamatta tiettyjä valmiuksia (lukeminen, kirjoittaminen, laskeminen, kielet) useimmilla ei ole mitään käyttöä päähän pönttöille. Useimpien tapauksessa olisi riittänyt yleinen orientoiminen eri tieteisiin ilman kaikkien yksityiskohtien opiskelua. Mielekästä maailman- ja elämänsomusta koulu ei ole koskaan antanut. Sitä ei myöskään ole opettajilla. Filosofien

arvailut niistä tekevät vain kaiken epävarmaksi ja tarkoituksettomaksi, osoittavat vain, etteivät he käsittäneet mitään todellisuudesta.

²Useimmat jäävät ikuisesti riippuvaisiksi siitä maailman- ja elämänkatsomuksesta, joka heidän lapsenaivoihinsa iskostettiin kasvu- ja opintovuosina. Poikkeuksellisesti jotkut havahtuvat tutkimaan itse ja harkitsemaan uudelleen (sillä sellaisen työn täytyy aina herättää ajattelemaan toisella tavalla). Tätä jatkuu niin kauan kuin eroavia mielipiteitä objektiivisista suhteista on olemassa, joita tulee olemaan, kunnes kaikki ovat astuneet kausaalimaailmaan ja voivat itse todeta tosiasioita kolmessa inhimillisessä maailmassa.

³Se, joka soveltaa maan lakeja vapaassa maassa, elää tarkoituksellista elämää, ja se voidaan katsoa riittäväksi sivilisaatioasteella oleville. Lakimies voi menestyksellisesti korvata teologin opettajana. Tämän lisäksi koulun tehtävänä pitäisi olla opettaa nuorille, mitä he tarvitsevat elääkseen kelvollisina yhteiskuntajäseninä fyysisessä maailmassa. Sitä vastoin koulun tehtävä ei ole opettaa oppilaille minkäänlaista elämänkatsomusta. Nykyisin olemassa-olevat vaikuttavat vain harhauttavasti. Jos koulu on opettanut oppilaat ajattelemaan itsenäisesti, silloin jokainen maailman- tai elämänkatsomusta tarvitseva löytää myös sellaisen omaa käsitystasoaan vastaavan. Sen pitäisi olla jokaisen itsensä hankkima.

⁴Akateeminen koulutus voi olla arvokas, jos se lisää loogisen, menetelmällisen ja järjestelmällisen ajattelun kykyä. Valitettavasti se yhä aivan liian helposti suosii epäitsenäistä mekaanista toistamista ja vallitsevien dogmien hyväksymistä useimmilla tiedonaloilla. On totta, että sanonta ”tieteen nykyisen näkemyksen mukaan” merkitsee kehitysperiaatteen epäsuoraa tunnustamista, mutta käytännössä se ei lainkaan estä hyväksymästä vallitsevia fiktioita ”lopullisina” lähtökohtina tosiasioille. Aivan liian usein akateemikoilla on liioiteltu luottamus omaksumiensa mielipiteiden arvoon. Aivan liian usein ne vaikuttavat dogmaattisilta ja yksipuolisilta.

⁵Enin akateemisesta ja muusta nk. sivistyksestä on käyttökeltotonta, usein virheellistä ja tarpeeton taakka. (Tämän kirjoittaja olisi säästänyt suunnattomasti aikaa, oppinut enemmän ja hyödyllisempää tietoa omin päin.) Kaikki, mitä älykäs ihminen tarvitsee tietääkseen mitä eri oppiaineet sisältävät, on orientoitumiskirja ja mahdollisesti nopeita orientoitumiskursseja. Akateemisen koulutuksen arvo on suunnattoman yliarvostettu. Itsekoulutus on arvokkaampaa.

⁶On erittäin toivottavaa, että esoteerikkojen lapsille perustettaisiin esoteerinen koulu. Siellä tulisi opettaa esoteerista maailman- ja elämänkatsomusta nykyisen harhauttavan dogmatismiin sijaan. Sellainen koulu auttaisi heidät parempaan alkuun elämässä. On myös tärkeä pitää silmällä lasten tuttavapiiriä, niin etteivät he joudu sopimattomien (raaistavien) kavereiden seuraan.

1.64 Fysikalismi

¹Koulutetut ihmiset voidaan jakaa kahteen ryhmään: niihin, jotka kieltävät ylifyyksen todellisuuden olemassaolon ja jotka uskovat fyysisen maailman olevan ainoa olemassaoleva ja niihin, jotka tietävät, että on olemassa ylifyyminen todellisuus, ylifyyksiä ainemaailmoja. Tämä kysymys on olennainen ja ratkaiseva. Olipa ”kulttuuri-ihminen” sitten ”ateisti”, tai ”uskovainen” tai ”humanisti” tai jotain muuta, on täydellinen sivuasia. Ylifyyminen todellisuus joko on olemassa, niin että tajunnankehitys voi jatkua nk. kuoleman jälkeen, tai sitä ei ole: tästä on kysymys. Selkeät käsitteet eivät ole vahingoksi, jotta välttyttäisiin sekoittamasta keskenään olennaiset ja epäolennaiset asiat.

²Siinä määrin kuin teologit, filosofit ja tiedemiehet eivät ole fysikalisteja, he ovat fikcionalisteja. Näin voidaan sanoa heistä, joilla ei ole tietoa ihmisten maailmoista 47–49, tietoa siitä että ihminen on monadi triadissa kausaaliverhossa.

³Tyypillistä nk. älyllisten käsitesekaannukselle ja elämäntietämättömyydelle on, että he pitävät kaikkea puhetta ylifyyisestä todellisuudesta epä-älyllisenä. Tämä emotionaalinen asennoituminen on ymmärrettävää. Menneisyydessä he ovat saaneet tarpeeksi teologiasta ja

kaikesta muusta taikauskosta ja tarpeeksi uhreista sellaiselle järjettömyydelle. He ovat nähneet riittävästi aikanamme kaikenlaisesta haihatteluista ja järjettömistä päähänpistoista. He pitäytyvät tieteellisen tutkimuksen tuloksiin ja torjuvat kaiken mikä ei ole ”tiedettä”. Se on uudenlaista dogmatismia, joka ennakolta kieltää kaikki selvät todisteet ylifyysisille ilmiöille. He eivät oivalla, että he tekevät saman ajatusvirheen, jonka dogmatismi on aina tehnyt, että se on samankaltaista emotionaalijattelua, uskoivatpa he sitten olevansa kuinka kriittisiä tahansa.

⁴Schopenhauerista elämä vaikutti julmalta ja tarkoituksettomalta. Sen täytyy vaikuttaa siltä jokaiselle ajattelevalle ihmiselle, joka on fysikalisti, toisin sanoen: joka lähtee siitä, että fyysinen maailma on ainoa todellisuus ja ihminen kehityksen lopputulos. Tähän kuuluvat ideologiat eivät voi koskaan antaa tyydyttävää selitystä todellisuudelle tai olemassaolon kolmelle aspektille. Ne nojautuvat pelkkiin illuusioihin ja fiktioihin kaiken suhteen, ei pelkästään fyysisen suhteen. Sitä paitsi ne kykenevät harvoin ratkaisemaan, onko kysymys fyysisestä vai ylifyysisestä.

⁵Fysikalisteilla ei ole edellyksiä ratkaista ylifyysisiä ongelmia, koska heillä ei ole ylifyysisiä kykyjä. Sitä ei nähtävästi vielä oivalleta.

⁶Meidän aikanamme on nk. tietokone saanut yhä suuremmassa määrin korvata inhimillistä ajattelua. Se osoittaa vain, että ihminen on fysikalisti ja inhimillinen ajattelu liikkuu yksinomaan fyysisen olemassaolon rajojen sisällä. Niin pitkälle tietokone on luotettava, koska se jäljentää täsmälleen sen, mitä siihen syötetään, vain todettuja fyysisiä tosiasioita. Mutta ihminen ei ole mikään kone, vaikka useimmat tyytyvät olemaan koneita. Fyysisten energioiden lisäksi hänellä on käytettävänä emotionaaliset, mentaaliset ja kausaaliset energiat, ja ne ovat tietokoneen kapasiteetin ulkopuolella.

⁷Esoteerikolle on aivan ilmeistä, että tietoteoreettisesti fysikalismin täytyy johtaa skeptisismiin. Myös subjektivismi on eräs fysikalismin muoto, koska se lähtee olettamuksesta, että ajattelu on vain aivotuote ollen tietämätön ylifyysisten verhojen olemassaolosta.

⁸Suurin vaikeus fysikalistille on puhe näkymättömistä maailmoista. Hänelle kaiken olemassaolon täytyy olla objektiivisesti kaikille havaittava, sitä täytyy voida tieteellisesti tutkia. Mikä ei ole fyysistä näkyvää ainetta, sitä ei ole hänelle olemassa.

⁹Filosofin maailmankatsomus on ja pysyy fysikalistisena. Pitemmälle hän ei pääse. Ylifyysinen todellisuus jää hänelle saavuttamattomaksi. Tunteita ja järkeä jalostamalla hän oppii ymmärtämystä humanistisia aatteita kohtaan (universaalista veljeyttä jne.), aatteita, jotka kuuluvat hänen subjektiiviseen elämänsä katsomukseensa ja osoittavat, että hän lähestyy mystikkoastetta.

¹⁰Tässä yhteydessä mainittakoon, että nk. surrealistisella taiteella ei ole todellisuuden kanssa mitään tekemistä. Sitä paitsi mitään ylitodellisuutta ei ole olemassa.

¹¹Fysikalistit katsovat, että fyysinen maailma on ainoa olemassaoleva ja fyysinen elämä ainoa elämän olomuoto. Luulkoot he niin. Tulee aika jossain tulevassa inkarnaatiossa, jolloin elämänvaisto (piilevien kokemusten ensimmäinen ilmaus) pääsee oikeuksiinsa, eivätkä he enää ole niin varmoja asiastaan. Voi olla, että sitä ennen voidaan filmata kuolinprosessi ja tarkkailla silloin kuinka eetteriverho vapautuu organismista ja emotionaaliverho eetteriverhosta. Sekä eetterisen että emotionaalisen objektiivisen tajunnan omaavien ihmisten lukumäärä on vielä aivan liian vähäinen, jotta heidän todistajanlausuntonsa vaikuttaisi epäilijöihin. Niin kauan kuin sekä subjektiivinen että objektiivinen tajunta on olemassa, vakuuttuvat useimmat vain oman objektiivisen tajunnan toteamista tosiasioista. Taikauskon historia on siinä suhteessa vaikuttanut aivan liian pelottavasti. Useimmat luottavat vieläkin mentaalisten fiktioiden luotettavuuteen ja uskovat järjen kykyyn ratkaista, mikä on totta ja mikä on väärin. Tulee päivä, jolloin myös tämä vakaumus osoittaa fiktiivisyytensä.

¹²Kun ajatellaan niitä lukuisia teologisia, filosofisia ja tieteellisiä ajatusjärjestelmiä, jotka muodostuvat äärimmäisen harvoista tosiasioista ja enimmäkseen oletamuksista, luuloista, arvailuista, ja jotka ovat suurempien tai pienempien kollektiivien hyväksymiä ja kuinka

vaikeaksi useimmat kokevat vapautumisen opituista ajatusjärjestelmistä, oivaltaa, mikä ajattelun vallankumous on tarpeen kaikkien näiden mielettömyyksien pois pyyhkimiseksi.

¹³Mullistavia löytöjä on odotettavissa, jotka tulevat kumoamaan teologien, filosofien ja tiedemiesten todellisuuskäsityksen. Silloin Pytagoraan hylozoinen mentaalijärjestelmä tulee olemaan pelastus mentaalisesta kaaoksesta. Siihen saakka sen hyväksyvät vain ne, jotka ovat hankkineet tämän tiedon jossain edellisessä inkarnaatiossa.

1.65 Okkultiset lahkot

¹Ajanlaskumme toisella vuosisadalla syntyi noin 70 gnostista lahkoa. Jokaisella niistä oli oma käsityksensä totuudesta, eri opetus totuudesta, mutta ne kaikki julistivat ainoaa aitoa totuutta. Uudella aikakaudella, jonka juuri nyt koemme, jolloin kaikki tähänastiset ideologiat (ideos = oma) osoittautuvat pitämättömiksi ja kaikki etsivät epätoivoisesti jotain kiinteää tunteelle tai järjelle, johon turvautua, tapahtuu jotain samankaltaista kuin gnostisella aikakaudella: syntyy lukuisia okkultisia lahkoja. Itsepetos on vääjäämätön ja parantumaton.

²Nämä lahkot tulevat kuitenkin häviämään, kun riittävän monet kausaaliminät inkarnoituvat, kausaaliminät, joiden sisäisesti yhtäpitävä ja ylivoimainen todellisuuskäsitys ja uraauurtavat panokset osoittavat heidän kapasiteettinsa. Siihen saakka saavat ne, jotka eivät itse voi ratkaista, mikä julistus on yhtäpitävä todellisuuden kanssa, pitäytyä jonkinlaiseen uskonnolliseen, filosofiseen, tieteelliseen, okkultiseen katsomukseen. Seuraavassa inkarnaatiossa he saavat oppia uudelleen. Joka ei itse osaa ratkaista eri ajatusjärjestelmien todellisuuspitoisuutta, hän ei myöskään tarvitse todellista, esoteerista tietoa, koska häneltä puuttuu mahdollisuus käyttää sitä tarkoituksenmukaisella, lainmukaisella tavalla tajunnankehitykselleen.

³Vain essentiaaliminät saavat planeettahierarkialta luvan perustaa uusia tietokuntia. Vanhat tietokunnat suljettiin vuonna 1875 hierarkian toimesta. Mitään uusia tietokuntia ei ole lupa perustaa ennen vuotta 2200.

⁴Planeettahierarkian perustamia tietokuntia ei saa sekoittaa aikamme okkultisiin järjestöihin, jotka tekevät käännytystyötä enemmän tai vähemmän avoimesti. Se, mitä sellaisissa okkultisissa järjestöissä tai lahkoissa opetetaan ja julistetaan siten ”salaiseksi”, ei ole enää mitään esoteerista, koska pytagoralainen hylozoiikka, joka sisältää niin paljon tietoa todellisuudesta kuin ihmiskunnalla nykyisellä kehitystasollaan on mahdollisuus käsittää, on saanut tulla eksoteeriseksi. Sen tähden okkultiset järjestöt eivät palvele mitään hyödyllistä päämäärää.

⁵Inhimillinen tajunnankehitys etenee verkkaisesti vuosimiljoonien ajan. Mutta yksilöllä on mahdollisuus rientää yleisen kehityksen edelle. Ne, jotka tämän tekevät ja olisivat tiennäyttäjiä, uranuurtajia, saavat tuskin arvostusta jälkeensijäneeltä emmistöltä ja yleisesti katsoen heistä tulee marttyyreita auttamisyritystensä tähden.

1.66 Uskonnot

¹On tärkeää, että teemme eron osaksi teologian ja uskonnon välillä, osaksi ihanteellisen uskonnon ja eri uskontomuotojen välillä. Teologia on käsitteellistä ajattelua uskonnosta. Uskonto sitä vastoin on emotionaalinen kokemus todellisuudesta, joka on ihmisen (ensiminän) käsitteiden saavuttamattomissa. Itse asiassa tämä todellisuus on täysin ymmärrettävä vain essentiaalitajunnalle, joka selvittää kaikki inhimillisen tajunnan ilmiöt.

²On erotettavissa kaksi perustavanlaatuista ihanteellista uskontoa. Toinen, emotionaalisteelle kuuluva, on tarkoitettu jalostamaan emotionaalisuutta, kohottamaan poistoyöntövoiman (vihan) hallitsemalla alemmalla emotionaalisteella olevia ihmisiä korkeammalle emotionaalisteelle, vetovoiman asteelle. Tämä oli Buddhan pyrkimys normaaliyksilön suhteen, samanaikaisesti kun hän tahtoi opettaa oppilaitaan täysin vapautumaan riippuvuudesta emotionaalisuuteen. Toisen ihanneuskonnon tarkoitus on auttaa mentaalisteella olevaa minää

siirtymään seuraavaan korkeampaan valtakuntaan, viidenteen luomakuntaan, mikä oli Christoksen tehtävä oppilaidensa parissa. Niitä uskontoja, jotka nojautuvat näihin kahteen avataaraan, ei voi kuitenkaan luonnehtia ihanteellisiksi, vaan ne ovat yleisesti katsoen väärinkäsittäneet ”avataaransa” panoksen tajunnankehitykseen.

³Kaikki olemassaolevat uskontomuodot ovat ainoan oikean uskonnon, todellisuustiedon ja korkeampia valtakuntia koskevan tiedon vääristelyjä. Niistä vähäisistä ideoista, joita teologit ovat saaneet käsiinsä näistä valtakunnista, he ovat laatineet järjenvastaisen jumalakäsityksen, jonka hyväksymisestä terveen järjen täytyy kieltäytyä. Mutta siinä määrin ovat kaikenlaiset teologit idiotisoituneita omista järjenvastaisuuksistaan, että planeettahierarkian palatessa takaisin nämä uskontojen edustajat kieltäytyvät tunnustamasta Christos–Maitreyaa luvattuna Messiaana, sittenkin, kun uskontoa vailla olevat ovat oivaltaneet hänen ”jumalallisuutensa”.

⁴Uskonnot, jotka vahvistavat itsekkyyttä (myös nk. henkistä itsekkyyttä, pyydetty tulla itse pelastetuksi, kävipä toisille miten tahansa) ja nk. salaiset järjestöt, jotka tyydyttävät vain itsekkyyttä, työskentelevät tajunnankehitystä vastaan. On tärkeää, että ihmiset heräävät ja oppivat ymmärtämään elämän tarkoituksen, eivätkä jatka idiotisoivia (tyhmentäviä, sokeuttavia) perinteitä.

⁵On olemassa monia eri uskontoja, kuten hinduismi, zoroastrianismi, jainismi, sikhismi, buddhismi, jahveismi, islam, kritinusko ja sen kolme kirkkoa (roomalainen, kreikkalainen ja protestanttinen, jolla on yli sata lahkoa). Kaikkien näiden kannattajat ovat yhtä vakuuttuneita siitä, että heidän uskontonsa on ainoa oikea. Eikö pelkästään näiden kahden tosiasian pitäisi voida herättää ihmiset harkitsemaan? Myös näiden mainittujen lahkojen epäsopeus on niin suuri, että monet uskonnotutkijat ovat tulleet tulokseen, että jokaisella ihmisellä on oma uskontonsa. Mutta totuus eli tieto todellisuudesta voi olla vain yksi.

⁶Viisas oli se intialainen maharaadja, joka vertailevien uskontotutkimusten jälkeen valitsi tunnuslauseekseen ”Mikään uskonto ei ole ylevämpi kuin totuus.” Esoteerikko voi lisätä: ”Millään uskonnolla ei ole ollut totuutta, joka on tieto todellisuudesta.” Eikä emotionaaliasteella oleva ihmiskunta tule sitä koskaan löytämään.

⁷Vieläkään he eivät näytä ymmärtäneen, että kaikki inhimilliset kuvitelmat ja käsitteet ovat yksinomaan tilapäisiä apuvälineitä, käyttökelpoisia tietyllä kehitystasolla.

1.67 Kuvitelmia jumalasta

¹”Uskotteko jumalaan?”

²Tähän tavalliseen kysymykseen esoteerikko voi vastata:

Ensiksikin sanalla ”usko” on monta eri merkitystä. Jos sillä tarkoitetaan ”sokeaa hyväksyntää”, niin sitä sanaa ei ole esoteerikon sanakirjassa. Joko tiedetään tai ei tiedetä. Ne olettamukset, joita on usein pakotettu tekemään, eivät ole uskon asioita, vaan pätevät toistaiseksi, niin kuin tieteelliset hypoteesit, joiden eliniästä ei tiedetä mitään.

³Mitä tulee sanaan ”jumala”, kaikki esoteerikot lienevät yksimielisiä siitä, että kaikki teologiin määritelmät jumalasta ovat pitämättömiä mielikuvitusrakennelmia, että heidän jumalakäsitteensä kaikissa uskonnoissa ovat epäonnistuneita. Ei ole mitään mahdollisuutta järkevästi määritellä käsitettä jumala. Niistä tulee pelkkiä järjettömyyksiä.

⁴Missään tapauksessa ”jumala” ei ole mikään persoonallisuus. Mutta on olemassa lukemattomia ”jumalia”, nimittäin ne, jotka ovat saavuttaneet kosmisen tajunnan. Nämä eivät ole eristyneitä yksilöitä, vaan muodostavat yhteisen tajunnan omaavia kollektiiveja.

⁵Kysymykseen, onko jumala olemassa, voidaan siksi vastata sekä kyllä että ei, ei kyllä eikä ei.

⁶Jos sanaa ”jumala” on välttämättä käytettävä, niin se ei tarkoita yksilöä vaan kollektiivia. Juutalainen, kristillinen ja islamilainen monoteismi on suuri erehdys. Elämme pluralistisessa universumissa.

⁷”Jumala” tarkoittaa kosmista kokonaistajuntaa. ”Immanentti jumala” tarkoittaa monadien (ikiatomien) luovuttamatonta osallisuutta kosmiseen kokonaistajuntaan. ”Transsendentti jumala” osoittaa kosmisten valtakuntien olemassaolon. Kaikki alempien luomakuntien monadit tulevat kerran saavuttamaan nämä. Kaikilla näillä valtakunnilla on sama tehtävä: elämän palvelu.

⁸Niin kutsutut jumalan kymmenen käskyä eivät ole mitään jumalan käskyjä. Käskyjä täytyy olla epäviisaille ihmisille noudatettaviksi, koska mitään yhteiskuntaa ei voi olla olemassa ilman lakeja.

⁹Useimmat ovat kai valmiita hyväksymään perusluonteisen älykkyyden olemassaolon (jota tavallisesti kutsutaan ”jumalaksi”), totuudet, että kaiken ”näennäisyyden” takana oleva liikkeelle paneva voima on rakkaus, että kaikki paras ihmisessä (tahto ykseyteen ja ymmärrykseen) on jumalan tahdon ja toiminnan vaikutusta, myös itsestään selvän tosiasian, että vain ihmiskunta itse voi toteuttaa jumalan valtakunnan maan päällä.

¹⁰Buddha ei ollut ateisti. Hän vastusti vallitsevaa jumaluusoppia, niin kutsuttua kolminaisuutta (Brahma, Vishnu, Shiva), väärinymmärrettyä symbolia olemassaolon kolmelle aspektille (aine, tajunta ja liike).

¹¹Korkein jumaluus on se kollektiivi, joka on muodostanut kosmoksen tarkoituksella, että ikiaineessa olevat tiedostamattomat ikiatomit saisivat kehittää potentiaalista tajuntaansa ja aikanaan korkeimpien kollektiivien tavoin hankkia kosmisen kaikkietäisyyden ja kaikkivallan.

¹²Jumalan rukoileminen teologiensa tapaan, että hän ”pelastaisi ihmisten sielut”, on yhtä älykästä kuin pyytää rakastavaa isää auttamaan lapsiaan. Se todistaa hämmästyttävää psykologisen oivalluksen puutetta, täysin huomioon ottamatta, että heiltä puuttuu elämäntieto. Ei ole kuitenkaan jumalan tehtävä pelastaa, vaan meidän tehtävämme on hankkia yhä korkeampia tajunnanlajeja, kunnes liitymme yhteisen tajunnan jumalallisuuteen.

¹³Teologiensa perusluonteinen erehdys on kautta aikojen ollut heidän kieltäytyksensä oivaltaa, että jumala toteuttaa tahtonsa ihmisen kautta ja että hän yrittää ilmaista rakkautensa ihmisen kautta. Jumalan tahto ja rakkaus on toteutettava ihmiskunnassa, ja ihminen toteuttaa tämän tulemalla jumalan välineeksi ihmisten keskuudessa. Ilman ihmisiä jumala ei kykene tekemään mitään ihmiskunnalle.

¹⁴Kun pythagoralainen hylozoikka on yleisesti hyväksytty ainoana järkevänä ja pitävänä työhypoteesina, tullaan useimmat teologiset termit korvaamaan täsmällisillä. Niinpä esimerkiksi ”transsendentti jumala” korvautuu ”korkeammalla luomakunnalla”, ja ”immanentti jumala” korvautuu ”yksilön luovuttamattomalla osallisuudella kosmiseen kokonaistajuntaan”. Ilman tätä osallisuutta itsetoteutuksen laki olisi kohtuuton.

¹⁵Oivallus jumalasta kosmisena kokonaistajuntana, jossa kaikilla yksilöillä kaikissa luomakunnissa on luovuttamaton osa, on oivallus, jonka ihminen hankkii liityttyään ykseyteen. Kerran vihityillä on vaistomainen varmuus tästä alitajunnassaan. Tämä tekee heille mahdolliseksi löytää oikea tie elämän labyrintissa, riippumattomina kaikista fiktiojärjestelmistä; tekee heille mahdolliseksi elää onnellisina ja huolettomina ”jumalan lasten ihanan vapauden” varmuudessa.

1.68 Pyhyys

¹Teologisen katsantotavan perusvirhe on, että se tekee eron ”henkisen” eli ”pyhän” ja maallisen välillä. Olemassaolossa kaikki on monadien tajunnankehitystä varten ja sen tähden ”henkistä” ja ”pyhää”. Kaikki, mikä tehdään oikeassa hengessä on ”henkistä”. Kaikki riippuu vaikuttimesta. Tiedemiehet, jotka työskentelevät aineaspektin lukemattomien ongelmien parissa, poliitikot, jotka epäitsekästä työskentelevät yhteiskuntaongelmien ratkaisemiseksi päämääränään yleinen veljeys, tekevät enemmän henkistä työtä kuin teologit, jotka eivät ymmärrä elämän tarkoitusta ja käytännöllisesti katsoen vastustavat tajunnankehitystä.

Teologeilla ei ole etuoikeutta ”taivasten valtakuntaan”. Päinvastoin he ehkäisevät dogmeillaan ihmisiä tulemasta toisminuuksiksi, saavuttamasta ihmisen oikeaa kotia, kausaalimaailmaa.

²Itse ”pyhimys”-ihanne on riistänyt ihmiseltä hänen luonnollisuutensa. Alun perin ”pyhimykseksi tulemisella” tarkoitettiin vetovoiman ominaisuuksien hankkimista, vapautumista vihasta, ykseyden tahtoa. Kausaaliminäksi tuleminen vaatii vielä suuremman vapautumisen, nimittäin oman minän (persoonallisuuden) unohtamisen.

³Kirjoitukset voivat vain välittää tietoa todellisuudesta, eikä siinä ole mitään ”pyhää”, vain jotain salaista, mystistä, jos se ylittää ihmisten käsityskyvyn. Niin kuin Buddha oikeudella huomautti, ei ole olemassa mitään pyhiä kirjoja. Raamattu ei ole mikään ”jumalan sana”, yhtä vähän kuin muut uskonnon peruskirjat. Se ei anna meille edes sitä tietoa, jonka Christos välitti vihityille oppilailleen. Evankeliumeissa esitetyt kertomukset olivat vain kansalle tarkoitettu osa, samoin kuin muutamat gnostiset symbolit, jotka ilman oikeaa annettua tulkintaa ovat jääneet symbolisiksi.

⁴Jos raamattua kutsutaan ”jumalan puhtaaksi, väärentämättömäksi sanaksi”, niin pelkästään tämä tekee siitä kohtuuttoman. Historiallisena dokumenttina raamattu on ”Valheiden kirja”; symbolisena kirjana se on edelleen tulkitsematon. Elämäntietämättömyys, arvostelukyvyyttömyys, itseyritteliäisyys, taikausko, kirjaimen palvonta ovat sen tähän mennessä tulkinneet. Voidakseen tulkita sen oikein täytyy olla vähintään essentiaaliminä (46), jolla on käytettäväänään planetaarinen muisti ja itse alkuperäiset kirjailijat.

⁵Ei ole myöskään mitään ”pyhää maata”, yhtä vähän kuin on ”pyhiä kirjoja”. Joko kaikki maat ovat pyhiä tai ei yksikään. Nimitys on merkityksetön. Jos ajatellaan Palestiinan historiaa kautta aikojen, niin ilmaisu ”Pyhä maa” on lähinnä pilkantekoa, veristä parodiaa. Juutalaisten esi-isät, israeliitit, valloittivat Palestiinan vuoden 1300 vaiheilla eaa., hävittäen perin pohjin maan aiemmat asukkaat. He hylkäsivät maan 1900 vuotta sitten. Lain mukaan kenelläkään ei ole oikeutta valloittaa maata. Valloitettu maa täytyy menettää. Juutalaisten hajaantuminen olikin Lain mukainen, täysin huomioon ottamatta, että he surmasivat Messiaansa. Juutalaisilla ei ole minkäänlaista oikeutta Palestiinaan, ja tämä heidän on otettava opikseen.

⁶Ihmiskunta on kohoamaisillaan lapsuuden asteen yläpuolelle, mikäli se ei pidä parempana tuhota itseään babaarisella sivilisaatiollaan.

1.69 Juutalaiset

¹Juutalaisilla kansana ei ollut mainittavaa omaa historiaa ennen babylonialaista vankeutta (587–538 eaa.). Niiden viidenkymmenen vuoden aikana, jotka he viettivät Babyloniassa, kasvoi kuitenkin monta uutta sukupolvea, joista tuli ”kiihkeästi uskonnollisia”. He muotoilivat oman uskontonsa niiden opintojen perusteella, joita lahjakkaimmat juutalaiset nuorukaiset saivat tilaisuuden harjoittaa. Tässä yhteydessä juutalaisten ”pyhät kirjoitukset” koostettiin babylonialaisissa arkistoissa olevien lähdekirjojen väärinkäsitetystä tiedoista.

²Kuitenkin heidän menneisyytensä ja uusi, vihamielinen Jahve-uskontonsa esti heitä kehittämästä tajuntaansa. Korjuun laki ja kohtalon laki yhdistyneinä tekivät lopullisen hajaantumisen välttämättömäksi. Kärsimyksen tarkoitus oli herättää eloon heidän korkeampi emotionaalinen tajuntansa, jotta he voisivat harjoittaa lähetystyötä niiden kansojen keskuudessa, joihin he joutuisivat.

³Tämä tarkoitus ei ole onnistunut. Sen sijaan juutalaiset tahtovat palata maahan, jonka he ensin valloittivat ja sen jälkeen hylkäsivät. Heidän ”historiallinen tehtävänsä” on sulautua heidät vastaanottaneisiin kansoihin, minkä seurauksena hajoaa epäonnistunut uskonto, jolla ei ole mahdollisuutta jalostumiseen.

⁴Juutalaisten historia on osoittanut muuta historiaa selvemmin, että maailmanhistoria on maailman tuomioistuin. Juutalaisten historia on historia toistuvasti rauenneista toiveista johtuen heidän uhmamielisyydestään elämänlakeja kohtaan, erityisesti ykseyden lakia kohtaan.

1.70 Evankeliumit

¹Evankeliumit, sellaisina kuin ne ovat uudessa testamentissa, ovat Eusebiuksen muunnelmia alkuperäisistä gnostisista käsikirjoituksista. Gnostiset käsikirjoitukset olivat kauttaaltaan symbolisia. Myös silloin kun ne vaikuttivat kuvailevan sattuneita tapahtumia, se oli vain näennäisesti niin, koska nekin kuvaukset olivat symbolisia. Sitä paitsi historiallinen kuvaus oli mahdotonta 200 vuoden jälkeen, koska kirjailijat vertauskuvia lukuun ottamatta, saivat pitäytyä hyvin epäluotettavaan suulliseen perinteeseen. He olivat lähes täydellisen rajoitettuja käyttämään gnostilaiselle veljeskunnalle yleisiä sanontatapoja ja laittamaan ne Christoksen suuhun. Lausunnot, jotka he lukivat Christoksen ansioksi, ovat monessa tapauksessa (eivät läheskään aina) hänen henkensä mukaisia, mutta eivät kirjaimellisesti aitoja tai oikein toistettuja. Toinen tosiasia on, että apostoli Paulus myöhemmin tuhosi Christoksen työn kaiken olennaisen suhteen. Paulus ei ollut edes kausaaliminä.

²Nykyisessä muodossaan evankeliumeita voidaan pitää vääristelyinä. On hyvin epävarmaa, esiintyykö evankeliumeissa yhtä ainoaa aitoa Christoksen sanontaa. Ne sisältävät paljon sellaista, mitä Christos ei ole voinut sanoa. Kirjaimen orjat ja fanaatikot eivät osaa lukea evankeliumeja oikeassa hengessä, eivätkä he osaa tulkita esiintyviä symbolisia sanontatapoja oikein.

³Sama koskee Vuorisaarnaa. Se ei ole mikään Christoksen sanontojen kokoelma, vaan sekoitus gnostisismia, myöhempiä lisäyksiä ja uudelleen muokkauksia. Se sisältää paljon sellaista, mitä Christos ei missään tapauksessa ole voinut sanoa. Nykyisessä muodossaan se ei ole Christos–Maitreyn hyväksymä.

⁴Christoksen oppilaat olivat gnostikkoja, vihittyjä hyvin salaiseen gnostilaiseen veljeskuntaan, joka koostui muiden esoteeristen tietokuntien jäsenistä. ”Kalastajia” he olivat yksinomaan symbolisessa merkityksessä; nimityksellä ”Kalastajat” annettiin ymmärtää, että he kuuluivat Kalojen eläinrata-aikakauteen, samoin kuin nykyajan esoteerikkoja kutsutaan ”vesimiehiksi”. Täten voi ymmärtää, ettei se, mikä evankeliumeissa esitetään puheina näille oppilaille, voi olla aitoa, esimerkiksi Christoksen viimeinen puhe Johanneksen evankeliumissa. Sillä tavoin puhutaan tietämättömille, ei vihityille, joilla on tietoa planeettahierarkiasta ja siihen liittyvästä. Christoksella ei ole voinut olla oppilaita tietämättömyyden asteella, koska 43-minä ei ota vastuulleen oppilaita, joita 45-minä on täysin kykenevä auttamaan.

1.71 Kristillisiä teologisia fiktioita

¹Teologinen dogmijärjestelmä on pitämätön. Se ei perustu todellisuuteen, vaan se on elämäntietämättömyyden mielikuvitusrakennelma. Ei ole välttämätöntä, että on saavuttanut mystikkoasteen (48:3) oivaltaakseen tämän, mutta on totta, että oivallus tulee tällä asteella, joka on kahden alimman mentaaliasteen yläpuolella (47:6,7), jotka edustavat useimmille korkeinta järkeä.

²Teologit puhuvat ”aistimaailmasta” ja ”henkimaailmasta”, esoteriikan fyysisestä ja emotionaalisesta maailmasta. Pitemmälle teologit eivät ole päässeet. He puhuvat ”sielusta” ja ”hengestä”. Mutta koska he eivät tunnusta muuta kuin objektiivisesti käsitettävän aineaspektin ja tajunta on subjektiivinen, ovat heidän kuvitelmansa sielusta ja hengestä tuskin muuta kuin hyvin epävarmoja työhypoteeseja.

³”Kristuksen kuolema, ylösnousemus ja taivaaseen astuminen” ovat kolme esoteerista symbolia, jotka on täydellisesti väärintulkittu kristillisessä teologiassa. Niitä on myös mahdotonta oikein ymmärtää ilman tietoa tajunnankehityksestä ja korkeammista maailmoista. ”Kuolema” merkitsi vapautumista alemmasta korkeamman saavuttamiseksi. ”Ylösnousemus” merkitsi täsmälleen kehitystä, lähinnä kausaalitajunnan hankkimista ja ”taivaaseen astuminen” yksilön astumista planeettahierarkiaan.

⁴Yksi synkimmistä valheista evankeliumiromaaneissa on, että Christos olisi sanonut, ettei pidä vastustaa pahuutta. Planeettahierarkia korostaa terävään sävyyn, että se joka ei vastusta

pahuutta, antaa pahalle vallan; että jos ihmiset eivät tee kaikkensa taistellakseen vapauden lain loukkauksia vastaan, he ovat pettäneet jumalan valtakunnan maan päällä eivätkä voi odottaa apua planeettahierarkialta, jonka tehtäviin kuuluu taistella kehityksen vihollisia vastaan.

⁵Niin Winston Churchill kuin Franklin Roosevelt olivat planeettahierarkian oppilaita (vaikka he olivat siitä tietämättömiä tässä inkarnaatiossa). Tämän tiedonannon pitäisi olla riittävän valaiseva mitä tulee välttämättömyyteen vastustaa pahaa.

⁶Tässä yhteydessä voi olla sopivaa lainata erästä D.K.:n lausuntoa siitä, mitä planeettahierarkia tarkoittaa ”pahoilla ihmisillä”. ”Pahoja ovat ne, jotka yrittävät orjuuttaa ihmisiä missä tahansa suhteessa, jotka yrittävät loukata jotakin neljästä vapaudesta (Franklin Rooseveltin julistus 6 tammikuuta 1941), jotka yrittävä hankkia rikkautta toisten kustannuksella, jotka yrittävät varata itselleen maapallon tuotteet (jotka kuuluvat kaikille).”

⁷”Jumalalle” ei ole mitään hyvää tai pahaa olentoa, vain yksilöitä eri kehitystasoilla. Evankelisessa kertomuksessa Christoksen ansioksi luettu lausunto, ”kukaan ei ole hyvä paitsi jumala yksin”, oli gnostinen sanonta. Christos ei olisi koskaan ilmaissut itseään siten. Hyvyys on ykseyttä.

⁸Teologinen ilmaisu ”jumalan armo” lukee jumalan ansioksi tavalliseen tapaan aivan liian inhimillisiä ominaisuuksia. Se, joka ymmärtää kaiken elämän ykseyden, joka elää ykseydessä (todellisessa rakkaudessa), kokee sellaiset ilmaukset lähinnä omituisina, täydellisenä elämänymmärtämyksen puutteena.

⁹Ilmaisussa ”tapahtukoon jumalan tahto” voi olla kaksi vastakkaista katsantotapaa: nöyryys, joka oivaltaa korkeampien voimien päätösten viisauden; kohtalousko, joka omissa erehdyksissään ja omassa kyvyttömyydessään näkee kohtalon selittämättömän kulun.

¹⁰Niin kutsutulla sijaiskärsimyksellä on todellinen pohja, minkä teologit ovat käsittäneet kokonaan väärin. Tätä kärsimystä edustavat nimittäin planeettahallitus ja planeettahierarkia, joiden työtaakka kasvaa ihmiskunnan vastustaessa kehitystä. Toisten vapauttaminen heidän erehdystensä seuraamuksista merkitsisi, että heitä estetään saamasta tarpeellisia elämänkokemuksia ja heidän kehitystään ehkäistään, jos heidän ei sallita korjata, mitä he ovat kylväneet. Huono korjuu, kärsimys, ei ole mikään rangaistus, vaan sillä on hyvä tarkoitus. Kun minästä on tullut objektiivisesti tietoinen kausaaliverhossaan, se ymmärtää miksi.

¹¹Lin Yutang: ”Kristinuskon mukaan jumala tuli niin vihaiseksi Aatamin ja Eevan syötyä omenan, että hän tuomitsi koko ihmissuvun ikuiseen helvettiin. Mutta kun ihmissuku sitten murhasi jumalan pojan, hän ihastui niin, että hän antoi heille kaiken anteeksi. Siltä vaikuttaa kirkon oppi sille, joka näkee kirkkain silmin.

¹²Kristilliset teologit eivät tiedä mitään tietämisen arvoista muista uskonnoista. He ovat kaukana oivalluksesta, jonka uskonnonfilosofia olisi voinut heille opettaa, siitä, että on olemassa vain yksi tosi uskonto, kaikkien aikojen viisaille yhteinen: rakkauden ja viisauden uskonto.

1.72 Kristillinen kirkko

¹Vihamielisyyys kristinuskoa kohtaan, sellaisena kuin monet sen ilmaisevat, on esoteerikon helppo selittää. Ne lähes viisikymmentä miljoonaa ihmistä, jotka kidutuskammioissa ja rovioilla joutuivat teologien vihan uhreiksi, eivät voi uusissa inkarnaatioissa tuntea mitään rakkautta tätä uskontoa kohtaan. Historioitsijat voivat todeta, kuinka teologia on kieltänyt vapaan ajattelun ja vapaan tutkimuksen, joka ei käynyt yksiin teologisten dogmien kanssa, ja josta syystä he eivät voi hyväksyä sellaista kirkkoa. Tiedemiehet ja heidän seuraajansa ovat oivaltaneet raamatun ja teologian maailmankatsomuksen järjettömyyden, joten on väistämätöntä, että he kääntyvät halveksuen pois sellaisesta alkukantaisuudesta. Esoteerikot voivat avustaa tiedollaan, että planeettahierarkian tarkoitus ei koskaan ollut, että joku kirkko ottaisi haltuunsa Christoksen julistuksen. Asia, jota esoteerikot ennen kaikkea paheksuvat on, että eri

kirjailijoiden eri käsitykset on koostettu raamatuksi ikään kuin yhtenäisenä tuotteena ja vaatimuksella tulla hyväksytyksi ”jumalan sanana”, vaatimus, jota täytyy pitää irvokkaana.

²Dogmatismillaan kristilliset teologit ottivat käytäntöön elämäntieteisen moraalifiktionalismin länsimaissa, jossa se roomalaiskatolisen kirkon alueilla yhä vieläkin sortaa ihmisiä. Suuri askel kohti vapautumista tästä moraalityranniasta on lääketieteen oikea näkemys seksuaalisuudesta ja siihen liittyvä oikeudellinen käsitys, jonka mukaan avioliitto on sosiaalinen eikä ”jumalallinen” instituutio.

Yllä oleva teksti on Henry T. Laurencyn kirjoitelma *Johdantoja*. Kirjoitelma sisältyy kirjaan *Ihmisen tie* (*Människans väg*, julkaistu 1998). Suomentanut Irmeli Adelskog.

Käännös copyright © Kustannussäätiö/Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 2016.

Kääntäjän viite

1.49.2 esiintyvä ranskankielinen ilmaisu ”une quantité négligeable” merkitsee merkityksetön suure.